Costache Ioanid

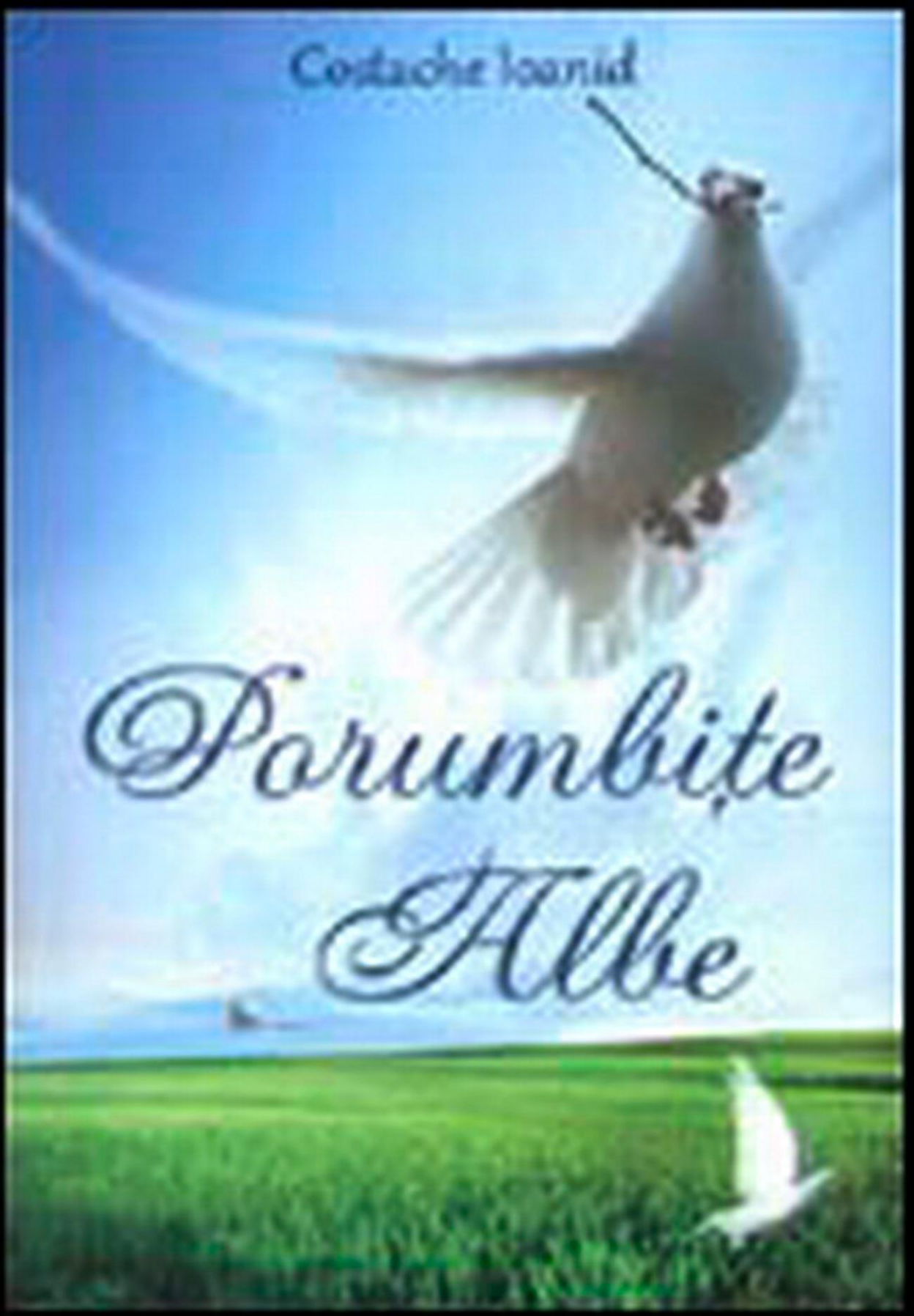

Porumbițe Albe

COSTACHE IOANID

PORUMBIȚE ALBE

DATE BIOGRAFICE

1912 – decembrie, 3. Se naşte Costache Ioanid, cel de al patrulea fiu al lui Titus Ioanid şi al Ecaterinei Hadgi-Nahdesian, la Comîndăreşti, în Bucovina de Nord.

1923 – Costache Ioanid începe să studieze la Liceul Internat din Iaşi. Are un comportament foarte rezervat atît în familie, cît şi în şcoală. În familie este permanent ironizat de tatăl şi fraţii săi pentru natura sa meditativă, retrasă. Foarte bun elev la matematici, limba română, limba franceză şi desen.

1928 – Părăseşte liceul: neînţelegerile din familie îi adîncesc criza sufletească.

Se înscrie la Academia de Artă Dramatică.

1929 - 1934 – Absolvă Academia cu nota maximă. Poetul Mihail Codreanu îl recomandă Teatrului Naţional din Iaşi.

Deschide prima expoziţie de sculptură caricaturală. Exponatele reprezintă personalităţi cunoscute din lumea teatrului şi a scrisului. Lucrează în lut, pictat în culori de ulei, în sticlă, ceară, hîrtie, lemn.

Între 1934 - 1952 deschide şapte expoziţii de acest gen la Iaşi şi mai apoi la Bucureşti.

1938 – Se mută în capitală. Lucrează sculptură şi regie pentru teatrele bucureştene. Realizează "Balet nepo-

litic", celebru în epocă. La una dintre reprezentații participă însuși regele Carol al II-lea.

Ca urmare a unui diagnostic eronat, se îmbolnăvește de peritonită. Este internat de urgență la Spitalul Brâncovenesc. Chirurgul șef îi sugerează să se roage înainte de operație. În timpul intervenției chirurgicale, trăiește zguduitoarea experiență a morții clinice. În această stare, își privește de la înălțimea tavanului propriul trup neînsuflețit întins pe masa de operație. Evenimentul îi adîncește predispoziția meditativă. Se simte cercetat.

1939 – Se căsătorește cu Elena Ștefănescu din Iași.

Citește Biblia și descoperă că poate fi verificată ca veridicitate prin profeții. Începe să se preocupe de cărțile profeților.

1940 – Într-una din zilele acestui an, vara, citește Biblia pe o bancă din Parcul Carol. Pe aceeași bancă stă Sabina Wurmbrand. Copilul Mihai, care se joacă prin preajmă, observă Cartea și atrage atenția mamei sale asupra acestui amănunt. Sabina întreabă: "Ce citiți, domnule ?" "Cea mai minunată Carte din lume !" răspunse poetul. Urmează o invitație la Biserica Lutherană din Strada Olteni 44, pentru următoarea duminică. Pastorii acestei Biserici erau Magnus Sulheim, Richard Wurmbrand, Feinstein și Iancu Moscovici.

Începe studiul aprofundat al Bibliei, sub o îndrumare nouă. Scrie întîiele poezii creștine. De asemenea, organizează mici reprezentații pentru momentele sărbătorești ale bisericii. Refuză orice invitație de a vorbi în fața credincioșilor.

Acceptă să-și recite propriile versuri.

1941 - 1944 – Pe toată durata războiului, este încadrat cartograf la Marele Stat Major.

1945 - 1953 – Absorbit de greutățile vieții, continuă totuși să scrie. Frecventează în mod consecvent Biserica Lutherană din Strada Olteni.

1953 – Deschide în aer liber o expoziție de sculptură caricaturală, intitulată "*Grădina mea*". Este ultima relație cu publicul amator de artă.

1958 – Părăsește Biserica Evanghelică Lutherană din Strada Olteni. Este anul când Pastorul Richard Wurmbrand se întoarce la penitenciar, pentru alți șapte ani, și când Biserica se restrânge la câteva zeci de membri, de la câteva sute.

1958 - 1961 – Nu are un serviciu stabil; își câștigă cu greu existența din pictură peisagistică și sculptură ornamentală etc. În această perioadă, la invitația lui Constantin Caraman, prieten de o viață și unul dintre ctitorii de seamă ai Bisericii Penticostale în România, începe să frecventeze cu asiduitate Biserica Penticostală din Calea Moșilor 315, condusă de pastorul Pantelimon Cojocaru.

Poezia evanghelică devine preocuparea sa principală. Scrierile sale circulă ilegal în toată țara. Înțelege cu tot mai multe dovezi că adevăratul său public nu poate fi căutat altundeva, ci numai printre copiii lui Dumnezeu. Nemulțumit de alterarea ca sens și ca formă a unora dintre poezii, ca urmare a repetatelor recopieri, face călătorii prin țară pentru a le rectifica. Cu toate insistențele oficialităților refuză categoric să scrie în stilul mincinos al propagandei comuniste, pentru care începu-

seră să lucreze un număr tot mai mare de artiști, fie constrînși, fie din dorința de cîștig.

1961 - 1966 – Lucrează ca desenator tehnic la IPROMET, unde este coleg cu predicatorul penticostal, Ioan Kinkovici.

1963 – Se află sub stare de arest la Malmaison, împreună cu frații Constantin Caraman, Mihalaș, Nicu Tudorache și alții. Poeziile sale reprezintă un adevărat pericol pentru ideologia comunistă, atee și, chiar prin aceasta, inumană. Reacția oficialităților dovedește din ce în ce mai clar cît de eficient este cuvîntul inspirat de Hristos în vremuri de prigoană. În tot cursul anului, este urmărit în permanență și ridicat pentru anchete, cel puțin o dată pe săptămînă. În această luptă cu puterile întunericului este susținut și încurajat de soția sa, Elena.

1966 – Continuă să frecventeze cercuri de rugăciune și de cercetare a Scripturii.

Activitate poetică intensă. Recită și i se recită tot mai numeroase versuri. Împreună cu soția sa participă la toate adunările duminicale, a Biserici Evanghelice Lutherane, transferată în Badea Cîrțan 10. Poeziile sale se răspîndesc cu tot mai multă putere în adunările creștine. Este recunoscut ca unul dintre cei mai importanți poeți creștini, alături de Traian Dorz și alții.

Atît conținutul, cît și acuratețea stilistică a versurilor sale atrage tot mai mulți compozitori creștini, care le înlesnesc răspîndirea, transformîndu-le în cîntece.

1981 – Moartea soției sale – Elena.

1982 – Imigrează în SUA, cu dorința de-a ajuta la editarea versurilor sale. Suportă greu absența soției.

O contribuție importantă la tipărirea și răspîndirea volumului "Taine" o are Elena Răscol. Cartea se bucură de prețuirea unanimă și a credincioșilor români din biserică; în țară, cartea este adusă și răspîndită în mod clandestin. Acum se poate vorbi de o operă în adevăratul înțeles al cuvîntului.

1987 – Noiembrie, de Ziua Recunoștinței (Thanks giving day), trece la Domnul.

VORBEȘTE, DOAMNE ...

Vorbește, Doamne, căci sînt rob
și robul Tău ascultă.
Mai toarnă-mi iar ulei în ciob,
mai dă-mi din grîul Tău un bob
și dragoste mai multă !

Vorbește, Doamne, căci în piept
mi-e inima firavă.
Nebun mă face-orice-nțelept.
Dar eu cu mai mult dor Te-aștept
în vremea de zăbavă ...

Vorbește, Doamne, căci sînt gol
și-mi bate-n suflet vîntul.
Căci mii de corbi îmi dau ocol,
de cînd pe-al inimii pristol
Ți-ai așezat Cuvîntul.

Mai dă-mi din pîinea Ta un drob
și flacără mai multă.
Chiar dacă-s fiu și nu-s un ciob,
dar eu din dragoste sînt rob
și robul Tău : ascultă ...

PORUMBIȚE ALBE

Porumbițe albe ca zăpada
din eternele grădini de sicomori,
voi mereu îmi înfloriți arcada
cu ghirlănzi de raze și ninsori.

Fermecat de zborul vostru-n soare,
gingaș, luminos și înțelept,
v-am cuprins făptura sclipitoare
și v-am strîns o clipă lîngă piept.

Dar curînd, voi oaspeți de departe,
stol de flăcări și de primăveri,
am lăsat ca vîntul să vă poarte
către lumea-ntreagă, mesageri.

Orice dor curat ce-n piept zvîcnește,
orice plîns pe buze fără grai,
mîngîiați-l voi hulubărește,
cu tot harul ciugulit în Rai !

Și făcînd pe urmă cale-ntoarsă,
stol de pace alb și marmoren,
duceți, lîngă lacrima cea ștearsă,
ramuri de măslin lui Dumnezeu ...

NIMIC NU SUNT

Nimic nu sunt.
Un strop de tină
în care-ai pus un bob de grîu.
Un ciob în care-aprinzi lumină.
Un spin din care scoţi un rîu.

Nimic nu sunt.
O cupă spartă
din care faci un heruvim.
Sunt măgăruşul ce te poartă
pe drumul spre Ierusalim.

Nimic nu sunt.
Un rob netrebnic
chemat ca jugul Tău să port,
să dau deoparte piatra rece,
cînd Tu dai viaţă celui mort.

Nimic nu sunt.
O trestie frîntă
din care faci toiag de fier.
O luminiţă fumegîndă
ce mîine fi-va stea pe cer.

Nimic nu sunt.
Dar Tu eşti totul.
Şi Tu Te-ai dat ca preţ al meu,
făcînd din pieptul meu chivotul
ce poartă-n el pe Dumnezeu.

Nimic nu sunt.
Nimic sub soare.
Dar Tu-ai dat tot pentru nimic.
În veci să fii mereu mai mare,
iar eu în veci mereu mai mic.

DE CÎND ÎL IUBESC PE ISUS

De cînd Îl iubesc pe Isus,
mai nalt mi se pare înaltul,
cărările urcă mai sus
și soarele-i altul !

De cînd Îl iubesc pe Isus,
bujorii mai roșii se-arată,
iar stele cum ies în apus,
n-au fost niciodată.

De cînd Îl iubesc pe Isus,
aș vrea să-L ador ca Debora,
un cîntec, pe aripi adus,
ducînd tuturora.

Ca Iacov o scară aș vrea,
spre nouri de albe răsfrîngeri,
să urc tot pămîntul pe ea,
în murmur de îngeri.

De cînd Îl iubesc pe Isus,
mi-e drag să văd oameni cum cîntă,
cu lacrimi de freamăt nespus,
pe cartea cea sfîntă.

Şi-aş vrea, cît cu dorul cuprind,
cînd n-or mai fi arcuri şi suliţi,
s-aud lumea-ntreagă vorbind
de Domnul pe uliţi ...

O, DOAMNE, VĂD !

O, Doamne, văd !
Abia acuma văd !
Abia acum-au toate-n viață rost !
Abia acum cînd toate s-au schimbat
cu-adevărat,
abia
acum
începp
să văd
ce-am fost !

O, Doamne,-aud !
Abia acum aud !
Abia acum răsună glasul Tău !
Abia acum mă bucur să Te-ascult
atît de mult
pe cît am fost de surd,
de-ngust,
de rău !

O, Doamne, merg !
Abia acuma merg !
Abia acum simt calea sub picior !
Abia acum de Duhul Tău atras
fac primul pas.

Şi-acum
aş vrea
s-alerg,
să cînt,
să zbor !

O, Doamne sunt !
Abia acuma sunt !
Abia acum cu-adevărat trăiesc !
Abia acum, în tot ce-i pămîntesc,
pot să mă-nfrunt.
Şi-acum
aud
şi văd
şi merg
şi sunt.

PIRAMIDA

Ce multe ne învaţă piramida
din partea 'Nvăţătorului suprem !
Stătea ascunsă-n piatră crisalida,
o taină aşteptînd un Nicodem.

Pe cei smeriţi ce pătrundeau să fure,
cu mîna goală i-a zvîrlit din sîn,
Dar fără margini vrea să se îndure
de cei ce văd în piatră pe Stăpîn.

Urcînd de pe pămînt spre nehotare
să puie mijlocirea într-un chip,
pe patru muchii ea purtă sub soare
o cruce în pustia de nisip.

Din patru culmi şi Biblia ne-aşteaptă
pe-ntîiul prag, ce-i lesne tuturor.
Ca să urcăm apoi din treaptă-n treaptă
spre Unul Nevăzut, dar Văzător !

*

Ce multe ne învață piramida
pe cei ce scriem pentru Har un vers !
Pe cei ce-n inimă purtăm firida
în care dibuim un univers.

Keops și magii așteptau Scriptura.
Și un isvod a fost din Rai adus.
Ce e ceresc, ideea și măsura,
nu-s de la noi, ci ni se dau de sus.

Și-apoi ce dîrz au stăruit pietrarii
ducînd desăvîrșirea spre atom.
Ce-i omenesc se-oprește în fruntarii,
dar fiecare treaptă are-un om.

O, de-am putea și noi cuprinde gînduri
ca în desenul piramidei pur,
cu nici o piatră răzvrătită-n rînduri,
cu nici un colț mai moale sau mai dur.

O, de-am cuprinde slăvile în haine
și gîndul veșniciei într-un unghi !
Din miezul labirintului de taine
să scoatem simplitate de triunghi !

*

În șase zile a lucrat sublimul.
Și-n șase zile-a frînt pe Belzebub.
Dar ce va fi-n etern Ierusalimul
cînd piramida Lui va fi un CUB !

AN DE AN

An de an,
an de an,
bate vîntu-n grîu pe lan.
Spic de spic se ţine-n vînt.
Cine-i singur cade frînt.
Dar alături n-au nimic.
Toate te privesc şi zic:
Dar tu ai,
dar tu ai,
frate drag, un bob în spic ?

Săptămîni,
săptămîni,
cearcă lupul pe la stîni.
Dă tîrcoale hăulind.
Ia să văd ce pot să prind.
Ba vrea oaie, ba vrea miel.
Nu le dă Emanuel.
Dar tu sai,
dar tu sai,
să pui pieptul lîngă El ?

Ceas de ceas,
ceas de ceas,
n-au albinele popas.
Toate zboară şi zoresc.
În cămară toate cresc.
Numai mierea-n jurul lui.
Tu zoreşti ?
Tu zoreşti ?
Eşti albină sau ce eşti ?

În curînd,
în curînd,
vom da seama rînd pe rînd.
– Tu păstor, tu ucenic,
unde-s boabele din spic ?
Tu plugar, tu învăţat,
cîtă miere-ai adunat ?
Ce-ai făcut,
ce-ai făcut
cu talantul ce ţi-am dat ?

– Doamne sfînt,
Doamne sfînt,
n-am fost mare pe pămînt.
Tu, Stăpînul meu prea 'nalt,
mi-ai dat mie un talant.
Eu, prin grijuri şi nevoi,
ţi-am adus acuma doi ...
– Aşa da !
Aşa da !
O cetate,-acum, e-a ta.

TU N-AI NIMIC

Tu n-ai nimic în lume,
nimic din tot ce-i rău,
nici bogăţii, nici nume,
nici desfătări, nici glume,
dar ceru-ntreg e-al tău.

Tu n-ai nimic în viaţă,
nimic pe-acest pămînt,
nici vinul ce răsfaţă,
nici haina cea măreaţă,
dar tot ce ai e sfînt !

Tu n-ai nimic ce leagă,
ca cei ce totul vor.
A lor e clipa dragă,
a lor e lumea-ntreagă,
dar cerul nu-i al lor.

Tu n-ai nimic sub soare
şi toţi te rîd mereu.
A lor e-a vieţii floare
şi cupa-mbietoare.
Al lor e tot ce moare.
Al tău e Dumnezeu.

DACĂ DOUĂ MÎINI REBELE

Dacă două mîini rebele
nu te-ar ţine orb mereu,
te-ai opri în clipe grele
şi privind cu dor la stele,
ai vedea că-i scris pe ele:
Dumnezeu!

Dacă două vechi zăvoare
nu te-ar ţine surd mereu,
ai şopti: Ce meşter mare
scoate păsări cîntătoare ?
Şi ţi-ar spune orice floare:
Dumnezeu!

Dacă marea întristării
nu te-ar ţine rob mereu,
ai şopti în largul zării:
Cine-i Tatăl îndurării ?
Şi ţi-ar spune valul mării:
Dumnezeu!

Dar de ţi-ai vedea veşmîntul
care-mbracă vechiul "eu",
ai umplea de plîns pămîntul
şi, primind cu drag Cuvîntul,
l-ai simţi în piept pe Sfîntul
Dumnezeu!

VENIŢI POPOARE !

Veniţi, popoare, veniţi !

Aşa vorbeşte Dumnezeu:
V-am dat ce-aveam mai bun în cerul Meu,
ce-aveam mai bun,
ce-aveam mai scump,
ce-aveam mai drag.

Voi eraţi ca nişte oi a' nimănui.
Fiecare îşi vedea de drumul lui.
El povara tuturor a purtat.

Nu puteam să vă mai iert, nu puteam.
Altă cale pentru voi nu aveam.
L-am jertfit pe Fiul Meu, l-am jertfit.

Voi nu puteţi să ştiţi cu ce durere
l-am părăsit pe drumul spre Calvar.

Veniţi, popoare, veniţi !
Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu:
V-am dat ce-aveam mai bun în cerul Meu.
V-am dat pe Fiul Meu,
pe singurul Meu Fiu ! pe singurul Meu Fiu !

Iată, două mii de ani au trecut.
Solii Mei pămîntu-ntreg l-au străbătut.
Azi e cea din urmă zi cînd vă chem.
Iată-n ceruri Fiul Meu preaiubit
stă cu trîmbiţa în mîini pregătit.
În adînc o gură neagră s-a deschis.

Veniţi, popoare, veniţi !

Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu:
Cuvîntul ultim e cuvîntul Meu.
Veniţi în ceasul cel din urmă,
azi, veniţi !

Veniţi, popoare, veniţi !

TOT MAI FRUMOS

Tot mai frumos,
mai aproape de mine
e gîndul tău,
stea din Eden,
luminînd viața mea,
pașii mei
c-un dor
nemărginit ...

Tot mai duios
ocrotindu-mi cărarea
de orice rău,
sus, tot mai sus
mă atragi
spre zenit ...

Tot mai măreț,
mai scăldat în lumină
e chipul Tău,
prinț glorios
care-ai dai viața Ta,
trupul tău
ca miel neprihănit.

Tot mai cu drag
îmi înalț către Tine
tot gîndul meu,
sus, tot mai sus,
într-un zbor
infinit ...

CÎND INIMA...

Cînd inima odată de cer îmi va fi plină,
în ceasu-acela mare şi binecuvîntat,
să vie peste mine o rază de lumină
şi sufletul la Tatăl să urce împăcat.

De mi-ar săpa o groapă şi mi-ar înfinge-o cruce,
de m-ar svîrli în flăcări ori sub un dîmb stingher,
cenuşă rece-n urnă, ori ţărnă sub uluce,
tot una-mi vor fi toate cînd voi privi din cer.

Peste cîmpii şi codri va trece iarăşi luna.
Veţi asculta izvorul şi aripa de vînt.
Iar eu, în zări de taină, voi fi întotdeauna
cu Cel ce-a pus pe-orbite şi stele şi pămînt.

Uitarea nu mi-i dragă dar nici nu mă-nspăimîntă.
Că nu visez cunună în lumea de păcat.
Dar voi primi-n vecie prietenia sfîntă
a celor ce din lume spre cer i-am îndemnat.

Aducerile-aminte pe mine nu m-or cerne,
ci va lupta dispreţul să şteargă tot ce-am spus.
Dar slava lumii trece, ca frunza-n lut se-aşterne
şi va rămîne veşnic iubirea lui Isus.

TU NE-AI ADUS

Tu ne-ai adus iertarea.
Ne-ai dat Salvarea-n dar.
Ne-ai scos din închisoarea
păcatului murdar.

Ne-ai dat o nouă fire
şi un veştmînt curat.
Dar noi, ca mulţumire,
Isuse, ce ţi-am dat ?

Tu ne-ai adus putere,
scîntei din focul tău,
o sfîntă-nvăpăiere
ce mistuie ce-i rău.

Spre veşnica cetate
o cale ne-ai tăiat.
Dar, pentru-acestea toate,
Isuse, ce ţi-am dat ?

Tu tot ce-aveai în lume
şi-n cer ne-ai dăruit:
şi inimă, şi nume,
şi Duh nemărginit.

Și-n zarea albăstruie
Tu ce-ai luat și cît ?
... Doar patru răni de cuie
și-o rană-n piept. Atît ...

SĂ NU MĂ BUCUR ?

Să nu mă bucur, Doamne, că Te-aud ?
Să nu răspund, cînd Tu mă chemi prin Duhul ?
Să nu tresar, cînd peste crengi de dud
vin paşi cereşti înfiorînd văzduhul ?

Să nu mă bucur, Doamne, că-mi vorbeşti ?
Şi să nu plîng cînd Tu mă iei de mînă ?
Cînd Tu mă nalţi spre corturi îngereşti
pe mine, chip de abur şi ţărînă ?

Să nu mă bucur, Doamne, că Te-ascult,
cînd glasul Tău mi-ajunge la ureche ?
Să nu mă rup de lume tot mai mult,
chiar de-am rămîne-o singură pereche ?

Să nu deschid cînd baţi la uşa mea
şi să nu-i smulg zăvorul dintr-odată ?
Să mă prefac că nu-nţeleg ce-ai vrea,
să fug pe geam şi să m-ascund în gloată ?

Dar cum să fug şi cum să-mi pară rău,
cînd nu mai sînt de-acum Betanii multe ?
Eu vreau s-ascult, Isuse, glasul Tău !
Şi cine-i rob din dragoste s-asculte !

Vorbeşte, dar, şi eu voi asculta.
Învaţă-mă cu aspră bărbăţie !
Iar cine vrea să afle taina Ta
şi cine-i rob din dragoste să vie !

SIMONE

Tu nu mi-ai dat, Simone, sărutare.
Pe tîmple mir nu mi-ai pus.
În casa ta am intrat ca oricare.
Un gînd frumos nu mi-ai spus.

Tu nu mi-ai dat, Simone, sărutare.
La pieptul Meu n-ai căzut.
N-ai cunoscut clipa de cercetare.
N-ai plîns ca fiul pierdut.

Tu n-ai văzut tălpile-mi ostenite
de-atîta drum cît am mers.
N-ai picurat lacrime fericite.
Cu părul tău nu le-ai șters.

Aș vrea să-ți pun, Simone, o-ntrebare:
N-ai tu păcat pe pămînt ?
O, cum mi-ai da, Simone, sărutare,
de-ai ști acum cine sînt !

Tu, cel umil, care-mi plîngi la picioare,
cu suflet ars de văpăi,
în casa Mea îți voi da sărutare,
cu ochii plînși ca ai tăi ...

SUNT UN BULGĂR DE NIMIC

Sunt un bulgăr de nimic,
sunt un strop de rouă-n soare;
dar cu cît mă fac mai mic,
cu-atît Tu,
cu-atît Tu te vezi mai mare.

Dacă-n lume m-ai făcut
o fereastră către Tine,
cu cît sînt mai nevăzut,
cu-atît Tu,
cu-atît Tu te vezi mai bine.

Doamne, cînd suntem noi doi,
n-are cel viclean ce-mi face.
Şi cu cît îi duc război,
cu-atît Tu,
cu-atît Tu mă-mbraci cu pace.

Vin din cer mi-ai dat să sorb
şi pe ochi m-ai uns cu tină.
Dar cu cît eram mai orb,
cu-atît Tu,
cu-atît Tu mi-ai dat lumină.

Iar de toate cîte-n Rai
le păstrezi Tu pentru mine,
nu mi-e dor de tot ce-mi dai,
cît mi-e dor,
Doamne, cît mi-e dor de Tine ...

IUBIREA NOASTRĂ-I MAI FRUMOASĂ

Iubirea noastră-i mai frumoasă,
ca orice dragoste sub cer.
Căci toate dragostele pier,
a noastră nici de iad nu-i pasă !

Iubirea noastră-i mai curată
ca orice fir de mărgărint.
Căci toate dragostele mint,
a noastră însă niciodată !

Iubirea noastră-i mai înaltă
ca orice templu din vreun plai.
Căci piatra cea de sus e-n rai,
iar pietrele de jos sub daltă.

Iubirea noastră-i mai duioasă
ca orice plîns de-ndrăgostit.
Căci nici un mire n-a plătit
un preţ mai scump pentru-o mireasă.

Iubirea noastră e mai vie
ca apa vie din Elim.
Căci orice clipă cînd iubim
e un fior din veşnicie.

Iubirea noastră-i mai măiastră
ca cerul ce clipește-oricui.
Dar stelele-s iubirea Lui
iar cerul gol, iubirea noastră.

MÎINILE TALE...

Mîinile Tale, dulce Isuse,
mîinile care din lut ne-au creat,
întinse pe lemn se lăsară străpunse
o, mîinile Tale ce totul au dat !

Gleznele Tale, glezne trudite,
plin de colb şi de spini şi de dor,
pe lemnul ruşinii au fost ţintuite,
ca dreaptă răsplată a dragostei lor ...

Fruntea senină ca zările-albastre,
plină de milă adînc s-a plecat,
primind diadema batjocurii noastre
drept cel mai de seamă triumf de-mpărat.

Buzele Tale, pe care stătură
vorbele sfinte din cer coborînd,
gustară paharul de fiere şi ură
şi rîuri de sînge lăsară iertînd.

Inima sfîntă, floarea ascunsă,
cerul întreg părăsindu-l, veni,
de-o suliţă rece să fie străpunsă,
adînc vinovată c-atît ne iubi.

Dragostea care din Tatăl purcede,
plînge şi astăzi cu-acelaşi suspin.
Dar oricare suflet aude şi crede,
în dragostea sfîntă se-alină deplin !

PRIMA BUCURIE

Prima bucurie
ce mi-a dat Isus,
primul ghiocel
de mîna lui adus,
prima zi cu soare,
soare-adevărat,
a fost ziua cînd mi-a spus
că m-a iertat !

Cea dintîi minune
care m-a uimit,
nu-i nici foc din cer,
nici apă din granit.
Cea dintîi minune,
un etern ecou,
e că-n mine s-a născut
un suflet nou !

Ultima dorință
care-o am de spus
e să vie toată lumea
la Isus !

Şi cînd El ne duce
Sus la Dumnezeu,
vai ...
să nu rămînă nimeni.
Dar nici eu ...

DE MILA CELOR CARE PIER ...

De mila celor care pier
departe de-al Tău nume
Tu-ai dat tot ce-aveai în cer
şi tot ce-aveai în lume !

Ce-aveai acolo-n cer ...
Şi tot ce-aveai în lume !
De mila celor care pier
departe de-al Tău nume.

Tu Cel prin care s-au făcut
toţi aştri spre-ai conduce,
într-un biet staul Te-ai născut
şi ai murit pe-o cruce !

În staul Te-ai născut
şi ai murit pe-o cruce ...
Tu Cel prin care s-au făcut
toţi aştri spre-ai conduce.

Chiar piatra ce Ţi-a fost mormînt
era şi ea străină.
Şi n-a mai fost în cer Cuvînt
nici pe pămînt Lumină ...

Şi n-a mai fost Cuvînt,
nici pe pămînt Lumină.
Chiar piatra ce Ţi-a fost mormînt
era şi ea streină.

Aşa ai vrut Tu să plăteşti,
Să cumperi lumea-ntreagă.
Dar Tu pe nimeni nu sileşti,
ci laşi pe toţi s-aleagă.

Pe nimeni nu sileşti
ci laşi pe toţi s-aleagă.
Aşa ai vrut Tu să plăteşti,
căci Ţi-a fost lumea dragă.

CE-I VIAŢA TA ?

Ce-i viaţa ta ? E o peniţă
cu care scrii mereu pe-un drum.
Şi-apoi la ultima portiţă
tot ce-ai scris tu ca pe-o tăbliţă,
nu se mai şterge nicidecum.

Şi vorbe-n vînt şi fapte rele
rămîn pe veci ca-ntr-un album.
Păzit e scrisul tău de stele.
De-ai pune mări întregi să-l spele,
nu se mai şterge nicidecum.

Să nu te minţi că-n veşnicie
trecutul se preface-n scrum.
Căci Dumnezeu stă mărturie
că-n faţa Lui tot ce se scrie
nu se mai şterge nicidecum.

În ceasul greu de judecată
îţi vei citi întregul drum.
Şi vei zbucni în plîns deodată.
Dar nici o slovă-nlăcrimată
nu se mai şterge nicidecum.

N-o poate şterge decît sînge,
dar sînge sfînt şi nu oricum.
Ce înger trupul său va frînge ?
Şi-astfel, ce-ai scris, oricît ai plînge,
nu se mai şterge nicidecum.

Isus cel drag veni din zare
ca tu să scapi din foc şi fum !
Prin El trecutul tău dispare.
Dar dacă azi nu-i ceri iertare,
nu se mai şterge nicidecum.

Isus pe lemn răbdă arşiţa.
Isus e preţul tău acum.
Prin El eşti alb ca lămîiţa.
Şi tot ce-a scris cîndva peniţa
nu se mai şterge nicidecum ...

CLIPE DE CERCETARE...

1 Cor. 11, 28

În clipe-adînci de cercetare,
cu dorul sfînt de-a mă-ndrepta,
îmi judec starea mea, Stăpîne,
în Fața Ta.

Prin harul Tău Tu mi-ai dat dreptul
ca să mă fac un fiu curat.
Dar oare m-am făcut eu, Doamne,
cu-adevărat ?

Prin harul Tău ai frînt robia,
ai rupt cătușa celui rău.
Dar oare port eu azi în deget
inelul Tău ?

Tu m-ai chemat să port cunună
ca rege-n veșnicul Tău cort.
Dar oare eu mă port ca rege ?
Sau cum mă port ?

Sînt eu un fiu născut din ceruri ?
Sînt eu un frate-al lui Hristos ?
Sau tot un rob, trudind cu teamă,
născut de jos ?

Cînd sub păcat şi cînd sub lege,
robeam sub două vechi robii.
Dar Duhul Tău nu robi doreşte,
ci vrea copii.

Căci dacă n-ai găsit mireasă
pentru Adam la cei ce pier,
pentru Isus, nici jos în lume,
nici sus în cer !

Şi-ai vrut atunci din suferinţă
din rana cea din piept să-nchegi
o fiică mai presus de fire,
mai sus de legi.

O, Doamne Sfînt, eu nu sînt vrednic
nici robul robilor să-Ţi fiu,
şi totuşi, Tu, cu mii de lacrimi,
m-aştepţi ca fiu.

Isuse drag, spre-a Ta iubire
nu pot nici ochii-a-mi ridica.
Şi totuşi, Tu aştepţi şi-n mine
Mireasa Ta..

DIN ZI ÎN ZI...

Din zi în zi mă văd mai mic,
mai gol şi mai sărac de Tine,
cu cît spre Tine mă ridic,
cu-atît văd golul meu mai bine.

Din zi în zi mă văd mai mic
şi scad sub cerul slavei Tale,
precum în zări de borangic
un călător pe-ntinsă cale.

Din zi în zi mă văd mai mic.
Ce uriaş eram sub soare !
Iar azi, cînd am ajuns pitic,
mă-ntreb ce pot fi mîine oare ?

Din zi în zi mă văd mai mic.
Şi-aştept un prag de împlinire,
să fiu un fericit nimic
ce-adoră veşnica iubire.

CEASUL VIEŢII

Peste lume, peste sate,
bate ceasul vieţii, bate.
Trec secundele spre stele
ca un stol de rîndunele.

Zboară vremea către slavă
şi cu roadă şi cu pleavă.
Zboară clipa către Rai.
Tu, prietene, ce-i dai ?

Peste lume, peste sate,
bate ceasul vieţii, bate.
Zboară clipele albastre
către Domnul vieţii noastre.

Tu, acel ce mergi pe Cale,
ce dai tu secundei tale ?
Tu, ce ştii ce-a dat Isus,
ce-i trimiţi acolo sus ?

Peste lume, peste sate,
bate ceasul vieţii, bate.
Vremea trece. Holda-i coaptă.
Domnu-i gata şi ne-aşteaptă.

Domnu-i gata şi ne roagă
să-L vestim în lumea-ntreagă,
să dăm iureş secerînd,
ca să vie mai curînd !

ASCULTĂ

Ascultă. Se-aude un glas.
Se-aude o şoaptă ciudată.
Şi poate în piept, un talaz
începe să bată.

Ascultă. Ori nu-l mai cunoşti ?
Şi totuşi e-atît de aproape !
În El e un freamăt de oşti,
un murmur de ape.

Ascultă. Ce largi simfonii !
Şi parcă ... de mult ... înainte
ţi-era cunoscut. Nu-l mai ştii ?
Ia adu-ţi aminte !

... Odată cînd primul păcat
te-a frînt sub întîia povară ...
Atunci ţi-a vorbit răspicat
prima oară.

Apoi ... ţi-aminteşti ? Undeva ...
Se vorbea de Isus, de salvare.
Tu nu ţi-ai dat seama. Era
a doua chemare.

De-atuncea, din zori, cînd te scoli,
şi noaptea, cînd liniştea creşte,
prin oameni, prin visuri, prin boli,
mereu îţi vorbeşte.

Şi simţi un fior. Dar degrabă
păcatul te cheamă, te cere.
– Ce-a fost ? Conştiinţa te-ntreabă.
– Nimic. O părere.

Nimic ? Să te-ascunzi cu-o minciună ?
Nimic ? E un duh ce se joacă ?
E-un foşnet de frunze ? O glumă ?
O vorbă de clacă ?

Ascultă. Acel ce-ţi vorbeşte
prin visuri, prin bolta senină,
e glasul ce-n veci porunceşte :
Să fie lumină !

E glasul ce-a scos din cămară
şi firul de iarbă, şi pomul,
şi leul, şi gîza ce zboară,
şi omul !

E glasul ce-n Raiul pierdut,
pe urmele şoaptei infame,
striga către omul căzut :
Adame !

E glasul rostind cu amar
osînda ce-a fost să rămînă :
"Ţărînă, întoarce-te dar
din nou în ţărînă !"

E tunetul larg pe Sinai,
ce-aduse din cer, printre stele,
poruncile sfinte, dar vai !
cît de grele !

E glasul de sute de ani
ce tot mai puternic străbate :
"Ferice de voi cei sărmani,
cu inimi curate !

Căci Tatăl atît v-a iubit,
c-a dat Fiul Său sub ocară
ca oricine crede în El
să nu piară !"

Şi toate acestea ce sînt ?
Un foşnet zadarnic de toamnă ?
Chemarea Părintelui Sfînt
nimic nu înseamnă ?

Ascultă. Cu-acelaşi ecou,
Acel ce-ţi dă viaţă şi pîine,
din nou îţi vorbeşte, din nou.
Acuma. Dar mîine ?

Ascultă. El vine curînd
să cheme pe nume pe-ai Săi.
O, cum vei privi tremurînd
a' norilor căi ?

Ascultă. Căci vremea s-a dus
şi nu-ţi mai rămîne prea multă.
Dar vino acum la Isus !
... şi-ascultă !...

LIPEŞTE-MI, DOAMNE, SUFLETUL ...

Facerea 29, 34

Lipeşte-mi, Doamne, sufletul de Tine
mai mult ca floarea veşnică pe stînci.
Să uit de ani, de lume şi de mine,
privind adînc în ochii Tăi adînci.

Lipeşte-mi, Doamne, sufletul de Tine,
din visul meu să nu mă mai deştept,
să simt şi taina slăvilor senine,
şi inima de om ce-ţi bate-n piept ...

Lipeşte-mi, Doamne, sufletul de Tine,
ca pe-un levit de-altarul său divin,
să n-am nici plug în văi, nici holde pline,
ci Tu să-mi fii şi pîine-n veci şi vin !

Lipeşte-mi, Doamne, sufletul de Tine,
ca pe-o mireasă smulsă de la greu.
Ridică-mă din valea de suspine
şi-ascunde-mă cu Tine-n Dumnezeu !...

CE-NGUSTĂ E CALEA...

Ce-ngustă e calea
ce duce-n Sion !
La stînga e teama,
la dreapta, Mamon.

Năpîrca pîndeşte
şi leii se-aţin.
În numele jertfei,
loveşte în plin!

Ce-ngustă e calea !
Un pas şi te pierzi.
Păcatul te-nghite
în mlaştine verzi.

Ca îngeri de slavă
toţi demonii vin.
În numele jertfei,
loveşte în plin !

Ce-ngustă e calea
pe muchii de stînci
Satan se ridică
din rîpele-adînci.

Cuvîntul ți-e spada,
e *da* și *amin*.
În numele jertfei,
lovește în plin !

Ce-ngustă e calea
spre veșnicul plai.
Îngustă și aspră,
dar duce în Rai !

Aleargă spre poartă,
căci nu ești străin !
În numele jertfei
vei bate în plin !

CE BINE MĂ SIMT...

Ce bine mă simt cînd în clipa cea grea
aud glasul Tău cum mă cheamă.
O, pune-mi în inimă liniştea Ta
şi scapă-mă, Doamne, de teamă.

Apucă-mi Tu braţul, puternic, şi ia-l,
cînd marea mă-nvolbură-n spume.
Rămîi lîngă mine la oricare val,
şi scapă-mă, Doamne, de lume.

Ajută-mi privirea spre Tine să ţin,
predat închinării depline,
aşterne-o maramă pe tot ce-i străin
şi scapă-mă, Doamne, de mine.

Ce bine mă simt cînd în ceasul cel greu
simt liniştea-n piept cum revine.
O, scapă-mă, Doamne, de tot ce-i al meu
şi umple-mă-n totul de Tine.

PĂSTREAZĂ

Păstrează ochii fără vină,
o clipă nu-i lăsa furaţi.
Plutind pe valul greu de tină,
stă nufărul ca o lumină.
Păstrează ochii fără vină,
mereu pentru Isus curaţi.

Păstrează pentru El urechea,
să n-o laşi pradă nimănui.
O şoaptă, cea dintîi, străvechea,
a smuls din Paradis perechea.
Păstrează pentru El urechea
sfinţită pentru glasul Lui.

Păstrează buzele curate,
potir de rugi şi de cîntări.
Jertfind un trup mai sfînt ca toate
Isus ne vrea ca nestemate.
Păstrează buzele curate
să-L poţi primi cu sărutări.

Păstrează inima ascunsă,
să nu fii de săgeți răpus.
Sub pavăza cea nepătrunsă,
sub stropi din coasta Lui străpunsă,
păstrează inima ascunsă
pentru Isus, pentru Isus!

AI OSTENIT

Ai ostenit de truda
urcuşului curat.
Sau de-al ispitei umblet
ţi-e trupul ruinat ?

De gînduri înţelepte
ai păru-ncărunţit.
Sau urma stricăciunii
pe chip ţi s-a lăţit ?

Cu cei buni spre răsplată
îţi cheltui anii tăi ?
sau pierzi a ta viaţă
de-a valma cu cei răi ?

De la o zi la alta
mai de Hristos te ţii.
Sau dintr-un ceas în altul
mai cu Satan devii ?

Încearcă-te, încearcă-ţi
trăirea vieţii azi.
Mai tare creşti în Domnul,
sau tot mai tare scazi ?

ACUM ELIBEREAZĂ, DOAMNE...

Luca 2, 29

Acum eliberează, Doamne, robul tău
după Cuvîntul Tău, în pace !
Căci azi, cu ochii mei văd mîntuirea Ta
în faţa lumii-ntregi adusă !

Lumina Ta răsare-acum popoarelor !
Şi slava Ta în mijlocul aleşilor !
O stea răsare fiilor lui Iacov,
şi-un sceptru sfînt, cum scrie-n Cartea Legii.
Acum eliberează, Doamne, robul Tău
după Cuvîntul Tău, în pace !

De-ai şti de cînd te-aştept, fecioară priveghind,
să vii cu Pruncul sfînt la Templu !
Curînd acest Copil va înălţa pe mulţi,
şi mulţi din neamul Său cădea-vor !
Va fi un semn stîrnind împotrivire grea.
Chiar tu vei fi cu sufletul, străpuns cîndva,
lovind în inimi sabia durerilor.
Va da pe faţă multe gînduri ale multora !
Acum eliberează, Doamne, robul Tău
după Cuvîntul Tău, în pace !

Te nalţ, Te nalţ Stăpîne, Dumnezeul meu,
că-Ţi împlineşţi la timp Cuvîntul !
Şi iată, că nainte de-a pleca-n Şeol,
Mi-ai dat să văd Copilul slavei !
Un Fiu s-a dat, un Prunc din casa lui David,
purtînd pe umăr gloria domniei Lui !
Acum eliberează, Doamne, robul Tău !
după Cuvîntul Tău, în pace !

ÎMPĂRATE, CÎND MI-ADUN...

Împărate, cînd mi-adun
doru-n zări senine,
şoimi de gînduri mă răpun
şi mă-ntreabă ce-o să spun

Împărate, ce-o să spun,
cînd voi fi cu Tine !

Dacă-n Cer în strai bogat,
mulţi vor fi-mpreună,
dar eu cum voi fi-mbrăcat,
cînd în lume nu mi-am dat,

Împărate, nu mi-am dat,
haina cea mai bună.

Dacă-n Cer ar mai fi chiar
drumuri lungi şi grele,
pentru mine vor fi doar,
căci în lume-atît de rar,

Împărate, atît de rar,
am umblat pe ele.

Dacă-n Cer s-ar mai găsi
spini pe-o văgăună,
pentru mine toţi ar fi,
căci în lume nici o zi,

Împărate, nici o zi,
nu-i doream cunună.

Iar de-ar fi-ntre porumbei,
lacrimi printre stele,
toate-ar fi din ochii mei,
căci n-am vrut în anii grei,

Împărate,-n anii grei,
să-Ţi slujesc cu ele ...

EU SÎNT IOSIF...

V-am întristat şi-am fost gelos ...
Am vrut să fiţi toţi fără pată.
Dar, iată, azi vă spun duios ...
Eu Iosif sînt ... E sănătos
bătrînul tată ?

Nu mă priviţi ca pe-un străin,
chiar dacă-a fost amară truda.
De lacrimi sufletul mi-e plin.
O, vino, frate Beniamin,
O, vino, Iuda !

Eu sînt Iosif, eu sînt Iosif !
De lacrimi sufletul mi-e plin.
O, vino, frate Beniamin
O, vino, Iuda !

Din dragoste m-am pus chezaş,
ca să vă schimb spre viaţă sorţii.
Dar voi, cu cuget pătimaş,
m-aţi azvîrlit ca pe-un vrăjmaş,
în groapa morţii.

Aţi rîs ca de-un ieşit din minţi,
ca de-un făuritor de visuri.
M-aţi lepădat pe-un pumn de-arginţi
către-un destin de suferinţi,
de reci abisuri.

Eu sînt Iosif, eu sînt Iosif!
M-aţi lepădat pe-un pumn de-arginţi
către-un destin de suferinţi,
de reci abisuri.

Vă amintiţi acum, voi fraţi,
de taina visurilor mele?
Cum voi ca nişte snopi cădeaţi
sau cum din cer vă prăbuşeaţi
ca nişte stele?

Şi iată visul s-a-mplinit,
căci nici un semn din Cer nu trece.
Aşa cum visul a vestit,
azi în genunchi v-aţi prăbuşit
toţi unsprezece.

Eu sînt Iosif, eu sînt Iosif,
aşa cum visul a vestit,
azi în genunchi v-aţi prăbuşit
toţi unsprezece.

Dar nu mai plîngeţi c-aţi ucis
în mine dorul de iubire.
Nu voi la moarte m-aţi trimis,
ci Domnul chiar v-a-ntredeschis
o izbăvire.

O, dacă-aţi şti că vă iubesc
mai mult decît pe mine însumi.
Dar ochii voştri nu ghicesc
iubirea Tatălui Ceresc
măcar în plînsu-mi ?

Eu sînt Iosif, eu sînt Iosif !
Dar ochii voştri nu ghicesc
iubirea Tatălui Ceresc
măcar în plînsu-mi ?

Veniţi să vă cuprind la piept !
Cămările de pîine-s pline.
De-atîta vreme vă aştept,
ca pas cu pas să vă îndrept
spre ape line ...

Veniţi în vremea de apoi
spre Cel ce-i astăzi Pîinea Vie !
El vrea să fie pentru voi
făuritor de visuri noi
în veşnicie !

Eu sînt Iosif, Noul Iosif !
Eu vreau să fiu azi pentru voi
făuritor de visuri noi
în veşnicie !

FRUMOS E CRINUL...

Frumos e crinul, alb străjer
veghind în văi străine.
Şi macul, roşu făclier ...
Şi-atîtea flori ce cresc şi pier ...

Dar cum va fi acolo-n Cer,
Isuse, lîngă Tine ?

Frumos e crinul în apus,
purtînd în păr rubine !
Pe toate mîna Ta le-a pus,
şi toate ard cu-n dor nespus.

Dar cum va fi acolo sus,
Isuse, lîngă Tine ?

Frumos e timpul fericit
de rugăciuni senine.
Asculţi frăţescul grai iubit
şi nu te mai vrei despărţit.

Dar cum va fi în nesfîrşit,
Isuse, lîngă Tine ?

Frumos e-n veci Cuvîntul viu
al sfintei cărți divine.
În ea citesc în ceas tîrziu,
ce-am fost cîndva și ce-am să fiu.

Și-aș vrea odată să mă știu,
Isuse, lîngă Tine !

ŢI-ADUCI AMINTE, MAMĂ...

Ţi-aduci aminte, mamă,
de vremea fericită,
cînd mă ţineai pe braţe
că păru-mi sărutai ?

Cînd nu aveam în lume
fiinţă mai iubită,
nici ochi mai plini de farmec,
şi nici mai dulce grai ...

Ţi-aduci aminte mamă,
cînd păru-mi sărutai ?

Ţi-aduci aminte, mamă,
cum te ţineam cuprinsă,
să spui cu mine seara
duioase rugăciuni ?

Şi cum în nopţi de veghe,
sub candela aprinsă,
lăsai să-ţi cadă lacrimi
pe-o carte din străbuni ?

Ţi-aduci aminte mamă,
ce sfinte rugăciuni ?

De-atunci trecură anii
ca frunza scuturată
şi-au troienit să-mi stingă
credinţa de copil.

Dar într-o zi de taină
scînteia de-altădată
s-a prefăcut în soare
şi-n albe flori de-april ...

urcînd pe-o nouă treaptă
credinţa de copil.

Dar ochii tăi par astăzi
acoperiţi de ceaţă
şi mă privesc cu teamă
ca nişte ochi străini.

Şi caut ochii mamei
să-i văd din nou în faţă,
cum mă priveau odată
de duioşie plini.

Dar ochii tăi par astăzi,
ca nişte ochi străini.

O, vino iarăşi, mamă,
de braţul meu cuprinsă,
să-ngenunchem alături
ca-n vremea ce s-a dus !

Şi vom simţi în suflet
o candelă aprinsă
ce ne va duce-odată
în ţara lui Isus !

O, vino, astăzi, mamă,
cu mine la Isus !

UN COPIL

Un copil a fost odată
între apostoli adus,
ca o pildă neuitată
cînd Domnul nostru le-a spus :

"Dacă voi nu veţi fi ca un prunc,
nicidecum n-aveţi parte cu Mine !"
Un copil a fost odată
între apostoli adus.

Cum stătea copilul oare
strîns lîngă pieptul divin !
N-ar fi fost mirat să zboare
cu Domnu-n largul senin.

El ştia că Isus e în Cer
şi-I vedea Ceru-ntreg în privire.
N-ar fi fost mirat să zboare
cu Domnu-n largul senin.

Dacă ai în suflet dorul
să fii în Cer cu Isus,
nu uita că Salvatorul
şi pentru tine-a spus :

"Dacă voi nu veţi fi ca un prunc,
nicidecum n-aveţi parte de Mine ...
Dacă ai în suflet dorul
să fii în Cer cu Isus.

IONATAN ŞI DAVID

Ionatan şi David, fraţi de vitejie,
ridicaţi de Duhul de la oi şi boi,
cînd porneau cu Saul pentru-mpărăţie
de la nici o luptă nu dădeau-napoi.

Dar cînd mîndrul rege vrînd să se făleasca
împărţi frăţia dintre căpitani,
Ionatan alese casa părintească,
David, în pustie, ţara de sărmani.

Şi-ntr-o zi veniră iarăşi Filistenii
tăvălind în sînge neamul Israel.
Vai, zadarnic Saul şi-a chemat ostaşii,
harul biruinţii n-a mai fost cu el.

Dar pe cînd hotarul era plin de moarte
şi pierea cu Saul sfîntul său fecior,
David umilitul din pustietate
trimitea în ţară daruri tuturor.

Sfîntă şi frumoasă e prietenia,
cînd străbaţi alături căile de jos
cînd alegi pe David, ai ales pustia,
dar pustia-i pragul slavei lui Hristos.

MĂ IUBEŞTI ?

Mă iubeşti tu mai mult decît ceilalţi ?
Mă iubeşti tu ca frate ceresc ?
Mă iubeşti tu ca rob din iubire ?
Eu aşa te iubesc.

Mă iubeşti tu cînd sînt lîngă tine,
dar şi-n ceasul amar şi umbrit ?
Mă iubeşti tu cînd ceru-i departe ?
Eu aşa te-am iubit.

Mă iubeşti tu mai mult decît ceilalţi ?
Mai presus de-orice gînd pămîntesc ?
Mai presus de-orice dragoste-a firii ?
Eu aşa te iubesc.

Mă iubeşti tu pe culmi de vedenii
dar şi-atunci cînd te simţi părăsit ?
Mă iubeşti şi-ntre flori, şi-ntre suliţi ?
Eu aşa te-am iubit.

Mă iubeşti tu mai mult decît ceilalţi,
decît cei ce arar mă-nsoţesc ?
Mă iubeşti tu privind veşnicia ?
Eu aşa te iubesc.

Simţi că-n lume străine ţi-s toate ?
Simţi că-n Mine ţi-e totu-mplinit ?
Mă iubeşti tu mai mult ca pe tine ?
Eu aşa te-am iubit.

AM GĂSIT O FLOARE RUPTĂ...

Am găsit o floare ruptă,
fir de alb mărgăritar,
şi l-am dus la mine-acasă
ca să-l pun într-un pahar.

Mi-am lipit de el obrazul
în suspinul de parfum ...
Firicel de floare ruptă,
cine te-a zvîrlit în drum ?

Am găsit o floare ruptă,
fir strivit şi singurel.
Şi am înţeles deodată
că şi eu am fost ca el.

Că şi eu zăceam în tină,
fir de mărgărit răpus.
Dar atunci din calea lumii
m-a luat cu El Isus !

Am găsit o floare ruptă,
şi-s atît de fericit
că nu-i nici un fir de floare
neştiut şi negăsit.

Nici o floare, nici un suflet,
nu se pierde pe vreun plai.
Căci Isus la toţi aleargă
şi ne ia cu El în Rai !

DACĂ NU AŞ FI...

Dacă nu aş fi decît ţărînă,
decît bulgări răscoliţi de vînt,
niciodată, Doamne, pentru mine
n-ai fi coborît pe-acest pămînt.

Dacă nu aş fi decît un abur,
dacă nu aş fi decît un vis,
niciodată, Doamne, pentru mine
n-ai fi coborît din Paradis.

Dacă nu aş fi decît un înger,
dacă nu aş fi decît o stea,
niciodată, Doamne, pentru mine
n-ai fi plîns în Cer de jalea mea.

Astfel dar, ce taină-ai pus în mine,
dacă Tu, Isuse Dumnezeu,
ai luat un trup de suferinţă
şi-ai venit să mori de dragul meu !

ERA O SEARĂ DE NISAN...

Era o seară de Nisan.
O seară înstelată.
La pieptul sfînt, nepămîntean,
se apleca uşor Ioan
cu tîmpla-nfiorată.

Prin nori de fum, prin larmă grea,
veneau la sfat rabinii.
Străjeri călări jucau în şa.
Şi-n case mielul aburea
sub licărul luminii...

Deodată... se făcu sub cer
o linişte adîncă.
Un glas de corn, un grai stingher,
vestea acel străvechi mister
ce ne-nfioară încă...

Şi-atunci Păstorul între oi
şopti privind spre stele...
"O, cît am vrut să fiu cu voi
la sărbătoarea vieţii noi,
la cina jertfei Mele!"

Aşa vorbea în ceasul greu,
Isus, cu glas de cetini.
"Aceasta-i mana ce-o dau Eu ...
Acesta este trupul Meu ...
Luaţi, mîncaţi, prieteni ..."

Deasupra sfîntului pahar
un glas şoptea sub lună ...
"Acesta-i veşnicul Meu dar ...
Acesta-i sîngele de har ...
Sorbiţi-l împreună ...

Întotdeauna cînd cinaţi,
să vă-amintiţi de Mine.
Şi-al Meu va fi între-mpăraţi
acel ce va iubi pe fraţi
mai mult decît pe sine ..."

Apoi doi ochi au tresărit,
scrutînd nemărginirea ...
"O, Tată, ceasul a sosit ...
Aşa cum Eu Te-am proslăvit
şi Tu să-mi fii slăvirea !"

Şi tot ce-a fost, tot ce-a urmat
e scris în zări albastre ...
E scris în lume-n lung şi-n lat
şi-n chivotul cutremurat
al inimilor noastre.

Era o seară de Nisan,
o seară de ecouri.
Dar cum va fi, ce sfînt elan,
în fericitul Canaan
de dincolo de nouri !

EZECHIA

Venind la regele iudeu,
Isaia murmură cu jale :
"Aşa vorbeşte Dumnezeu :
Fă rînduială casei tale,
căci vei fi dus din patul tău
către ţărîna cea din vale ..."

Iar regele s-a-ntors plîngînd
şi-a zis cu faţa la perete :
"Tu ştii, Stăpîne drept şi blînd,
că Tu mi-ai pus pe gînd pecete
şi c-am trăit curat şi sfînt
şi n-au fost patimi să mă-mbete !"

Văzînd Stăpînul cel Suprem
acele lacrime umile,
El, care ştie că sîntem
doar umbre pale şi fragile,
i-a prelungit al vieţii ghem
cu cinsprezece ani de zile.

Şi dacă mult s-a bucurat
de anii aceştia Ezechia,
strigaţi creştini în lung şi-n lat
şi daţi de veste bucuria !
Căci iată nouă ni s-a dat
nu cîţiva ani, ci *Veşnicia* !

MESSINA

Era-n o mie nouă sute opt.
Pe străzile oraşului Messina,
în pragul de Crăciun, o spaimă grea
gonea din inimi pacea şi lumina.

Căci toţi ştiau acum că un poet
semnase-ntr-o revistă de-nfruntare
un violent şi îndrăzneţ pamflet,
zvîrlind noroi în marea sărbătoare.

"O, Pruncule – scrisese pamfletarul –,
nu ţi-e deajuns, mileniu cu mileniu,
să fii privit, deşi născut în staul,
ca omul cel mai sfînt şi mai de geniu ?

De ce vrei oare mintea să ne-o clatini ?
De ce Te-nalţi pîn-la Dumnezeire ?
De ce atîtea sărbători şi datini
şi-atîtea basme despre mîntuire ?

Dar dacă Tu eşti Dumnezeu Preasfîntul,
ei, haide, dă-ne mîine o dovadă.
Eşti Creator ? Cutremură-Ţi pămîntul !
Messina mîine, zid cu zid să cadă !"

Citind această hulă temerară,
simțiră mulți un spin în conștiință
Dar, vai, n-au plîns cu inimă amară
și n-au postit cu teamă și căință.

Și-a doua zi, pe cînd în zvon de cupe,
în amăgirea furiei de viață,
Messina parcă se grăbea să uite
acea-nfruntare oarbă și semeață,

deodată norii grei se-ngrămădiră,
înfiorați de scînteieri ciudate.
Și ca-ntr-un dans nebun de hetairă,
se zgudui sfruntarnica cetate.

Statui, zidiri, sub tainice impulsii,
se legănară-n strania lumină.
Și-n cîteva secunde de convulsii,
orașu-ntreg se prefăcu-n ruină !

Manifestat de spaimă, Nepătrunsul
se afirmă ca lege și putere.
Cei ce-au cerut, au și primit răspunsul
făr-echivoc și fără-ntîrziere.

Și-n timp ce lumea scotocea prin pietre,
scoțînd cu groază trupuri sîngerate,
în timp ce hoți scăpați din cabarete,
intrau la pîndă printre bolți surpate,

un om își tot rupea îmbrăcămintea,
bolborosind cuvinte ne-nțelese.
Era poetul ce-și pierduse mintea.
Sărmana minte ce-i mai rămăsese.

FRUNZE

Frunze, frunze, frunze,
sub copacii goi,
alergînd pe vînturi,
putrezind în ploi.
Din mirajul vieţii
astăzi ce-a rămas ?
Frunze, frunze, frunze,
doruri fără glas.

Aripi, aripi, aripi,
zboruri de clăbuc ...
Clipe călătoare
către zări se duc.
Cine să le-ntoarcă
lîngă inimi reci ?
Aripi, aripi, aripi
ce se duc pe veci.

Umbre, umbre, umbre,
în amurg se cern.
Peste ramuri goale
rînd pe rînd se-aştern.
Bucurii şi visuri
unde sînt acum ?

Umbre, umbre, umbre,
amintiri şi scrum.

Cerul, Cerul, Cerul,
te-a chemat mereu,
sîngera pe cruce
Omul Dumnezeu.
O, de-ai vrea să-ţi şteargă
rana celui rău,
Cerul, Cerul, Cerul
azi ar fi al tău.

TE VĂD MEREU

Te văd mereu.
Şi-acum te văd.

În fiecare clipă.
Întregul cuget ţi-l străvăd.
Văd cum aluneci în prăpăd
ca frunzele-n risipă.

Te chem mereu.
Şi-acum te chem.

Căci anii tinereţii zboară.
Vreau să te smulg de sub blestem
căci, iată, firul de pe ghem
grăbit se desfăşoară.

Te ştiu demult.
Te ştiu înfrînt.

Şi-acum îţi dau de veste,
că Eu am ultimul cuvînt,
că Raiul nu-i o vorbă-n vînt
şi Iadul nu-i poveste.

Te-aştept mereu.
Şi-acum te-aştept.

Şi vreau să ştii, străine,
că Eu pe-acest pămînt nedrept
am fost străpuns şi-n mîini şi-n piept,
să ştii, şi pentru tine !

IUBIREA TA...

Iubirea Ta, Domnul meu, e o floare,
un nufăr alb în amurgul amar,
e-un surîs printre dulci lăcrimioare,
un crin ceresc răsărit pe-un altar.

Iubirea Ta, Domnul meu, e o taină.
Ea-mi umple gîndul de-un nou înțeles
care toate-mi destainã,
ca să-nțeleg pentru ce m-ai ales.

Iubirea Ta e-un inel ce ne leagă,
un scut sub care-l înfrunt pe cel rău.
E tot ce am, e viața mea-ntreagă,
de cînd trăiesc doar prin sîngele Tău.

Iubirea Ta, Domnul meu, e-o lumină.
Dar cînd în piept vechi ispite vin iar,
atunci din nou pe fața Ta divină,
în trist amurg, stropi de sînge răsar.

DAR SUS LA GOLGOTA...

E plin de miraje pămîntul,
de patimi ce-atrag în noroi.
Muşcăm din păcat tot mai lacomi
şi tot mai flămînzi şi mai goi.

Dar sus, la Golgota, pe cruce,
cu pieptul de-o lance străpuns,
la tainica vremii răscruce,
ne-aşteaptă cu lacrimi Isus.

În ritm de stridente orchestre,
perechile lumii petrec,
crezînd că-s mai tari decît moartea,
spre braţele morţii se-ntrec.

Aleargă maşini pe artere.
Rachete zvîcnesc printre nori.
Tresare Selena-n cratere.
Saturn e cuprins de fiori.

Tu, rege al vremilor noastre,
tu, om ce străbaţi prin stihii,
tu ştii să te nalţi către astre,
dar taina supremă n-o ştii.

Tu nu ştii că sus pe Golgota,
cu pieptul de-o lance străpuns,
sub norii ce-ntunecă bolta,
ne-aşteaptă cu lacrimi Isus.

PE CALEA STRÎMTĂ

Frate drag, pe calea noastră strîmtă,
eu te vreau mereu cu gîndul sus.
Te iubesc cu-o gelozie sfîntă,
căci în lacrima ce-n ochi mi-e frîntă
e iubirea blîndului Isus.

Poate azi cu vîrfuri de țepușă
te-am rănit prin cele ce ți-am spus.
Dar nu eu îți bat mereu la ușă,
nu eu suflu-n vatră prin cenușă,
ci iubirea blîndului Isus.

Nu uita că noi eram în moarte,
fiecare de păcat răpus.
Dar acum noi toți sîntem o carte
și în ea pe orice filă-n parte,
e iubirea blîndului Isus.

Nu-i a mea nici lacrima cea frîntă,
nici cuvîntul care ți l-am spus.
Frate drag, pe calea noastră strîmtă,
te iubesc cu-o gelozie sfîntă,
nu a mea, să știi, a lui Isus.

O, PARCĂ-I PREA FRUMOS...

O, parcă-i prea frumos să fiu şi eu, Isuse,
părtaş la masa Ta, la sfîntul Tău altar,
să pot şi eu să gust din bucurii nespuse,
să beau din cupa Ta de har !

Ca să ne scapi de Iad, de veşnica pierzare,
Tu ai venit din Cer, lăsînd eternul nimb.
Iar pentru-atîta dar şi-atîta îndurare,
Tu doar iubire ceri în schimb.

Ce înfricat mă uit cum pîinea Ta se frînge
şi cum îmi dai să sorb paharul Tău sfinţit.
Privesc la jertfa Ta şi inima mea plînge
acum cînd ştiu cît ne-ai iubit !

VA REVENI

Va reveni ...
Va reveni curînd.
Nu. Nu-i prea mult,
nu-i greu să mai aştept.
Va reveni.
Şi-i voi cădea plîngînd la piept.
Mă va privi
şi-mi va ierta
tot ce-a fost rău
în gîndul meu,
în viaţa mea.

Da, nu pot frînge acest gînd !
Va reveni,
va reveni curînd !

Îi aud paşii ...
glasul îi aud ...
Nu-mi spuneţi că e vîntul doar !
Nu pentru vînt
am plîns cu-atît amar.
Nu vîntul mi-a dat tot ce-am vrut !

Aţi auzit ?
La uşă ...
a bătut ...

Bine-ai venit.
Ştiam că vii curînd ...
Nu. N-a fost mult,
nici greu să Te aştept.
Bine-ai venit.
Lăsaţi-mă să-I cad la piept,
să-I spun ce nu pot spune orişicui ...
chiar dacă-n uşă
poate încă
nimeni nu-i.

Da, nu pot frînge acest gînd !
Va reveni,
va reveni curînd !

UN VÎRF DE LANCE

Un vîrf de lance pe Calvar
a dat dovada cea din urmă.
Se săvîrşise pe altar
deplina Jertfă pentru turmă !

Un vîrf de lance-n pieptul sfînt
semnă victoria romană.
Isus era străpuns şi-nfrînt,
lovit cu rană lîngă rană.

Un vîrf de lance s-a înfipt
şi s-a cutremurat pămîntul.
Privea soborul mulţumit.
Iar Tatăl şi-a ascuns Cuvîntul.

Un vîrf de lance, vîrf de steag
a scos din coastă foc şi rouă.
Ieşu cel sfînt dădea-n vileag
iubirea Lui cea veşnic nouă.

Un vîrf de lance pe Calvar
ne-a dat un plîns pe veşnicie,
căci plîngem şi de-atît amar,
dar şi de-atîta bucurie !

CÎND RĂSARE PRIMA STEA

Cînd răsare prima stea,
prima strajă-n calea celui rău,
ea îmi spune cît ar vrea
chipul meu să poarte chipul Tău.

Cînd răsare crai de-argint
între scuturi de oştiri cereşti,
joacă-n gene mărgărint
aşteptînd în el să te-oglindeşti.

Cînd suspină colo-n crîng
în izvoare harpe dulci de dor,
ca şi ele rîd şi plîng
împletind cîntarea mea cu-a lor.

Cînd se stinge prima stea,
cînd înalţă zorii porumbei,
două aripi de-aş avea
le-aş deschide şi-aş zbura cu ei ...

... sus la Tine aş zbura cu ei ...

VASUL CU MIR

Vai, lasă, Iuda, n-o mustra
şi n-o mai fă să plîngă !
Tu nu ştii cu ce trudă grea
a vrut Maria-n cinstea Mea
un vas de mir să frîngă.

Vai, lasă, Iuda, e de-ajuns !
Tu n-ai răspuns chemării.
În gîndul Meu tu n-ai pătruns,
n-ai strîns în vasul Meu ascuns
risipa adorării.

Ea vremea ei deplin şi-a dat.
Nu şi-a oprit o clipă.
În cioburi viaţa şi-a sfărmat
dar nu-i nimic, mai cîştigat
ca sfînta ei risipă.

Tu doar cu spini uscaţi de vînt
ţi-ai împletit cuvîntul.
Iar ea a dat ce-avea mai sfînt.
Şi mirul vasului ei frînt
mi-a-mbălsămat mormîntul.

Dar pentru toţi acei ce plîng
în noaptea lor adîncă,
am vrut şi Eu un mir să strîng
şi visul dragostei să-l frîng
pe-o muchie de stîncă.

Un cer întreg va izbucni
din cupa sfărîmată.
Iar cînd cei plînşi Mă vor iubi,
tu mirul scump nu-l vei simţi
vai, Iuda, niciodată.

MARIA MAGDALENA

variantă

I. POEMUL

Bătea o aripă de vînt.
Şi noaptea era ca gheena.
Din vale, cu sufletul frînt,
o ceată urca spre mormînt.
Şi-n frunte era Magdalena.
Maria, cea smulsă din Iad,
din şapte otgoane de moarte,
trecea printre stînci ca prin vad.
Şi toate-i păreau ca o carte ...
Şi-n toate citea lăcrimînd
poemul cel scris de curînd
cu jilave slove de sînge.

Acolo ... privirea-ntorcînd,
Isus o văzuse cum plînge.
Aici ... El căzuse-n genunchi.
Acolo-i vorbeau heruvimii.
Aici, sprijinit de un trunchi,
vorbise cu milă mulţimii.

Maria trecea mai departe.
Şi gîndu-i zbura spre mormînt.

"Dar piatra din pragul cel sfînt,
vai, cine-o va da la o parte ?"
Bătea o aripă de vînt
deasupra cărării deşarte ...

II. STRĂJERII

Pe culme, în tainicul loc,
vorbeau către ziuă ostaşii.
– Dar cît vom mai sta lîngă foc,
pîndind strigoilor paşii ?
– Ehei, păzitori de prooroc,
e vremea acum să se ştie:
păzit de străjeri şi peceţi,
Isus, dătătorul de vieţi,
n-a fost cu putinţă să-nvie !
Căci astăzi e ziua a treia
şi azi, cînd va fi spre apus,
vor strînge bătrînii Iudeea
să-L vadă-n mormînt pe Isus.
Priviţi-L ! striga-vor rabinii,
aici e profetul luminii !
Apostoli, bătrîni, ucenici,
aceasta e ziua-nvierii.
Şi totuşi ... aici sînt străjerii !
Şi totuşi ... Isus e aici !
Lipsit de puteri şi noroc,
aici îi rămîne-vor paşii,

aici Îl vor plînge părtaşii !
Astfel, priveghind lîngă foc,
vorbeau către ziuă ostaşii.

Deodată ... un vaier ciudat,
un muget, un clocot de ape,
porni din adînc depărtat,
urcînd mereu mai aproape.
Copacii, ca oamenii beţi,
porniră cu dealul deodată.
Şi piatra, uitînd de peceţi,
cu vuiet căzu răsturnată.
Săriră cărbunii răzleţi
ca cioburi aprinse. Şi-ndată,
din beznă, pe lespedea grea,
cu chip sclipitor ca o stea,
un înger acum se arată.
Un înger cu strai ca zăpada
înalţă o spadă de jar !

Ostaşii, cu feţe de var,
dau buzna pe stînci de-a grămada.
Şi, grabnic, de spaima Puterii,
porniră ca apa ... străjerii !...

În zori,
în falnicu-i palat,
sări din patul său Caiafa,
cu chip livid şi turburat,
golindu-şi în potir carafa.
Apoi aprozii şi-a strigat :
– Chemaţi acum în zori soborul
să ţinem un sabat în plus !...
Căci azi sfîrşim cu-acel Isus !
În urmă, vom chema poporul.
Şi-apoi vom merge pe Golgota,
acolo unde-nşelătorul,
Acela ce-şi zicea Mesia,
îşi doarme-n pînze veşnicia !
Şi, fiindcă-i ziua învierii ...
chemaţi bătrînii cu podoabe,
încinşi cu sfinte filacterii !

Dar iată ... printre robi şi roabe,
intrară în palat străjerii.

– Ce-i asta ? Aţi lăsat mormîntul !

Cu glas întretăiat de-un tremur,
ostaşii au luat cuvîntul :

– A fost un înger ... un cutremur ...
şi piatra a căzut deodată !

– Ce-aţi spus ? Vă duc la judecată !
Ostaşi, voi aţi fugit din post !
– Un înger ... coborît pe piatră ...
un înger lîngă noi a fost !

Era ca fulgerul pe cer
cînd umple de sclipire norul.
– Sînteţi nebuni. Cînd eşti străjer,
mai ştii ce-i spaima şi fiorul ?
(Vai, parcă m-a lovit un fier !)
Dar unde e ... înşelătorul ?
– Ah, domnule, să-ţi spun curat :
Înşelătorul a-nviat !
- A în ... vi ... at ? Ce vorbă-i asta ?
(Ah, blestemaţii ! Ah, nerozii !
Mi se despică-n două ţeasta !)
Să vie înapoi aprozii ...
... Dar poate, totuşi ... e-o greşală.
Un mort e mort fără-ndoială !
O fi pe-acolo ... Cine ştie ?
– Nu-i nimeni. Peştera-i pustie.
Şi zace-n miruri pînza goală.
– Veţi merge-n lanţuri la galere !
Ba nu ... mai bine ... sst ! ... tăcere !
Ei, ucenicii l-au furat ...
(Aţi înţeles ?) Din neveghere,
aţi adormit ... puţin ! ... aseară.

Şi, ei, tîlharii, Îl furară !

– Fiţi pe pace !
Vorbind în taină cu stăpînul,
noi fără grijă vă vom face ...

Şi le-a umplut cu aur sînul.

IV. DOI TINERI

Bătea o aripă de vînt
cu dulce parfum de narcise.
Asupra oraşului sfînt
o geană de zori răsărise.

Maria urca spre mormînt.
Şi gîndu-i zbura mai departe ...
"Dar piatra din pragul cel sfînt,
vai, cine-o va da la o parte ?"

Şi ceata se-opreşte acum.
Şi inima-ncepe să bată.
Se-adună surorile-n drum.
Acolo ... sub stîncă ... e fum ...
Şi piatra cea grea-i răsturnată !

Lăsînd între pietre povara,
aleargă femeile-n stol.
Şi toate sunt albe ca ceara :
Mormîntul ... mormîntul e gol !

Şi plînge în hohot Maria.
Şi plînge ... Vai, unde L-au pus ?
Ori n-are un capăt urgia
ce tot mai loveşte-n Isus ?

Cum tremura frunza-n dumbravă
se-ncrîncenă carnea de-amar.

Deodată, în haine de slavă,
alături, doi tineri răsar.
– De ce căutaţi între morţi
pe Regele gloriei sfinte ?
Căci iată, negrele porţi
le-a frînt, cum a spus mai-nainte !

Uimite spre îngeri privesc
femeile-n rugi fremătate.
Şi fără de sine pornesc
din deal, înspre sfînta cetate.

V. GIULGIUL GOL

Veghind într-un loc tăinuit,
apostolii-n freamăt de teamă,
în zarea de zi s-au trezit
de-un iute şi viu ciocănit
în uşa cu drugi de aramă.

Mormîntul ... femeile-au spus ...
e gol ! Pe Domnu-L luară
şi nu ştim unde L-au pus.
Şi-acolo ... pe lespezi ... de sus,
doi îngeri, venind, se-arătară.
Doi îngeri ...
Dar glasul s-a stins,
căci toţi le priveau cu-ntristare.
Iar Toma plîngea ca învins.
Dar Petru mijlocul şi-a-ncins.
Ioan a sărit în picioare !

Şi-ndată, pe drumuri pustii,
sub cer sîngerînd ca o rană,
cei doi străbătură în goană
livezi îngrădite şi vii.
Şi sus, la mormînt, cu fiori,
pe pragul cioplit ca o treaptă,
Ioan ... se opreşte ... aşteaptă.

Iar Petru curînd năvăleşte
cum cade un fulger pe-un trunchi
şi plin de uimire, priveşte.
Fîşiile-n albe tipare,
întreaga lor formă păstrînd,
lăsaseră trupul să zboare,
din ele, cum zboară un gînd.
În baltă de smirnă şi-aloe,
stau pînzele tainic deşarte
şi-i strîns obrăzarul deoparte !

În hohot de plîns fără voie,
cu-ntreaga puterii măsură
apostolii cred în Scriptură.
Învinsă e veşnica moarte !
Isus e stăpîn pe natură !

VI. RABUNI

Rămase în urmă, departe,
din nou către sfîntul mormînt
femeile-n văluri invoalte,
veneau prin aripa de vînt.
Şi sus, la mormîntul pustiu,
se-opriră pe piatră să plîngă.
Un abur de nor auriu
venea pînă-n prag să se frîngă.

Maria din nou se apleacă,
să vadă măcar o scînteie.
Dar uite, se-aprind curcubee.
Ah, dragostea cum s-o înfrîngi ?
Sunt îngerii iarăşi. – Femeie,
ce rană te face să plîngi ?

Şi-un umblet se-aude afară ...
Sunt paşi ce se-apropie blînd.
E, poate, mai ştii, grădinarul.
– Femeie, ce cauţi plîngînd ?
Maria tresare ca arsă.

Îi muşcă în inimă teama.
Îşi pune sfioasă marama
pe faţa cea repede-ntoarsă.

– Stăpîne, Maria a spus,
de-ai vrut ca să-L duci mai deoparte,
arată-mi doar unde L-ai pus.
Şi omul străin îi răspunde :
– Maria ! Iar ea s-a întors.
Maria ?.. Tot sufletul stors
renaşte-n aceste secunde.

E El ! Şi în faţa minunii,
Maria se-aruncă : – Rabuni !
– O, nu mă atinge, Maria,
căci nu m-am suit la Cel Bun !
Şi totuşi ... am vrut să vă spun
chiar azi, tuturor, bucuria.
Ci du-te la fraţi să le spui
că astăzi la Tatăl mă sui,
la Cel ce-a zidit veşnicia !

Femeile-n colb se înclină
şi grabnic pornesc pe rovină.
O, cît e de bine s-alergi,
să duci bucuria cea mare !
Maria voioasă aleargă.

Surorile fug necurmat
să strige : Isus a-nviat !

VII. TRĂIEŞTE

De-atuncea ... în lumea cea largă,
o, cîte Marii au strigat,
cîţi martori de veste au dat :
E viu Salvatorul ! Trăieşte !
Iar noi eram morţi şi vrăjmaşi,
păziţi ca de tainici ostaşi.
Şi Domnul, din beznă adîncă,
ne-a scos prin peceţi şi prin stîncă
să ducem mesajul divin.
E viu Salvatorul ! Şi încă,
din cerul de glorie plin,
ne cheamă,
ne iartă,
amin ...

ÎN TRANŞEUL...

În tranşeul cămăruţei tale,
tu te rogi şi te păstrezi curat.
Dar, cum ieşi în lume, ce rafale,
cîte gloanţe şuieră turbat!

Zboară-n jurul tău priviri deşarte,
zvîrle pofta schije pe asfalt.
Lăudăroşenia vieţii moarte
dă năvală-n care de asalt.

Dacă porţi pe mînă şi pe frunte
semnul că eşti liber de cel rău,
mii de demoni sar să te înfrunte,
mii de pofte bat în trupul tău.

Cad alături cei ce n-au putere.
Zece mii în partea dreaptă cad.
Clănţănesc în duh mitraliere,
trag obuzierele din Iad.

Dar tu ţine calea ta prin gloată,
chiuind ca cei ce dau de larg.
Cînd Hristos îţi este cazemată,
în fărîme gloanţele se sparg.

Fii ca Iosif cu priviri senine,
fii ca Lot cu sufletul curat.
Nu uita că-n lupta pentru tine
Iadu-ntreg în Mielul Sfînt a dat.

Să-ţi încingi cu adevăr fiinţa,
să te-ncalţi cu rîvna cea de sus,
pavăză să-ţi fie-n mers credinţa,
sabie, Cuvîntul lui Isus !

Orice pată de păcat, mîrşavă,
spal-o-n har şi fii bărbat de fier.
Fără luptă, nimeni n-are slavă.
Fără slavă, n-ai cuvînt în Cer !

ICOANELE MELE...

Icoanele mele cu salbe de crini,
icoanele dragostei noi,
icoanele mele scăldate-n rubini,
voi, fraţi şi surori, sunteţi voi !

Făclii care ard, dăruind tuturor
Lumină din veacul de-apoi,
lumini din Lumină, izvor din Izvor,
voi, fraţi şi surori, sunteţi voi !

Cădelniţă sfîntă, cu foc din altar,
cu care smerit mă-ncovoi,
cădelniţa mea de mireasmă şi har,
voi, fraţi şi surori, sunteţi voi !

Aghiazmă sfinţită din munţii de sus,
ţîşnind într-un veşnic şuvoi,
aghiazmă din Stînca eternă, Isus,
voi, fraţi şi surori, sunteţi voi !

Mătănii de rugă, din aur de-ofir,
săpate c-un tainic priboi,
mătănii legate pe-al dragostei fir,
voi, fraţi şi surori, sunteţi voi !

Icoane de aur în Templul divin,
din voi, fraţii mei, mi-am făcut ;
icoane la care eu nu mă închin,
dar, ca pe Hristos, le sărut ...

CÎT PREŢUIEŞTE ?

Cum ai lăsat să se-ofilească floarea ?
Cum ai pierdut cununa cea de sus ?
Cum poţi păta cu paşi murdari cărarea ?
Cît preţuieşte-n ochii tăi iertarea ?
Cît preţuieşte Jertfa lui Isus ?

De dragul tău, înfiorînd Calvarul,
Isus pe cruce mîinile şi-a pus.
Cum poţi uita cum a sorbit paharul ?
Cît preţuiesc în ochii tăi amarul
şi lacrima din ochii lui Isus ?

Ce fericit erai cînd izbăvirea
un Cer de primăvară ţi-a adus !
Dar unde-i pacea şi neprihănirea ?
Cît preţuiesc în ochii tăi iubirea
şi dulcea-mbrăţişare-a lui Isus ?

Nu vezi pe dealuri cum se-nalţă zorii ?
Nu te gîndeşti cu cine vei fi dus ?
Vai, iată ziua cînd nepăsătorii,
toţi cei ce-au supt din cupele Gomorii,
vor şti cît preţuieşte-n veci Isus !

AȘA AI VRUT TU

Dacă-ntr-o tainică vreme
din lut Cineva mă făcu,
și dacă sînt om și nu vierme,
o, Doamne, așa ai vrut Tu.

Dacă am grai și nu muget
cînd spun ce iubesc și ce nu,
și dacă am harul să cuget,
o, Doamne, așa ai vrut Tu.

Dacă întîia zidire
deplin în păcat se pierdu,
cînd totuși mi-ai dat izbăvire,
o, Doamne, așa ai vrut Tu.

Dacă m-ai scos din neghină,
nu viața-mi atîta-ți plăcu.
Nu eu am vrut iarăși lumină,
ci, Doamne, așa ai vrut Tu.

Iar dacă voi merge odată
la Cel ce din Duh mă născu,
voi spune de-a pururea : Tată,
te laud c-așa ai vrut TU !

O, POATE, MÎINE...

O, poate mîine vom pleca
spre-acele zări senine ...
Şi ce-am putut aici lucra ?
Ce dragoste ? Cît bine ?

În urma vieţii lui Isus,
stă turmă lîngă turmă !
Dar noi cu ce vom merge sus ?
Şi ce lăsăm în urmă ?

Isus ne-a dat un Ghetsimani !
O Golgotă ! Un nume
ce timp de două mii de ani
a-mbogăţit o lume !

Cuvîntul care ni l-a spus
mereu în inimi scurmă.
Dar noi cu ce vom merge sus ?
Şi ce lăsăm în urmă ?

Cu fiecare strop de plîns,
cu fiecare rană,
Isus veştmînt de har ne-a strîns
şi aur de coroană.

O primăvară m-a adus
ce-n veci nu se mai curmă !
Dar noi cu ce vom merge sus ?
Şi ce lăsăm în urmă ?

INSCRIPȚII

Privindu-și împărații
oștirea lor de-oțel,
o trimiteau să moară
în luptă pentru ei.

Isus, privind cu milă
oștirea Lui de miei,
S-a dat El Însuși Jertfă,
în luptă pentru ei ...

A VENIT UN OM

A venit un om la Domnul.
A venit cu jale grea.
– Omule de colb și spume,
cu ce foc vii tu din lume ?
– Doamne, m-a adus anume
frica de pedeapsa Ta.

A venit un om la Domnul.
A venit cu pas voios.
– Omule cu brîie pline,
cu ce gînd vii tu la Mine ?
– Doamne, vin că e mai bine,
vin că e mai de folos.

A venit un om la Domnul.
A venit din putregai.
– Om departe de căință,
cum vii astăzi la credință ?
– Doamne, din recunoștință
pentru-atîtea cîte-mi dai !

Şi-a venit un om cu lacrimi ...
Şi Isus a tresărit ...
– Omule, de ce-ai venit ?
– Doamne, într-o zi din viaţă,
Te-am privit pe cruce,-n faţă.
Şi-acum cînt de dimineaţă
şi-s nebun de fericit !

DACĂ TRĂIESC

Dacă trăiesc şi dacă port pe umăr
măcar un strop din roadele divine,
şi dacă sînt în holdă fără număr
culegător de spine pe coline,
atunci e bucurie-n pieptul meu,
atunci pămîntu-ntreg e lîngă mine !

Iar dacă plec
mă duc la Dumnezeu
mă duc la Tatăl sfînt
şi e mai bine.

De altă parte am citit şi ştim
că toate-aici lucrează împreună
spre binele acelor ce-i iubim,
spre binele acelor care-adună,
căci clipa despărţirii dacă vine
ea vine totuşi spre folosul meu.

Căci dacă plec
mă duc la Dumnezeu,
mă duc la Tatăl sfînt
şi e mai bine.

CÎND TRANDAFIRII ÎNFLORESC

Cînd trandafirii înfloresc,
o mare taină-n ei s-arată ...
Cînd trandafirii înfloresc
toţi cei ce-aşteaptă şi iubesc,
aud un susur îngeresc
din primăvara neuitată ...

Era o zi cu cer senin,
cu-aceleaşi flori şi ramuri ninse,
era o zi cu cer senin,
cînd de pe-acest pămînt străin,
se înălţa atît de lin
Isus cu braţele întinse.

Erau şi-atuncea flori de nea,
şi flori de sînge şi de soare.
Erau şi-atuncea flori de nea,
cînd Cel căzut sub crucea grea,
atît de liniştit urca
spre galaxii nepieritoare.

Se înălţa spre nepătruns,
spre scînteierile gigante,
se înălţa spre nepătruns ...

Iar cînd pe boltă a ajuns,
un abur palid L-a ascuns,
ca un reflex de diamante.

Şi-atunci o şoaptă se-auzi,
un glas de înger în grădină.
Şi-atunci o şoaptă se-auzi :
"Acest Isus va reveni
la fel cum în această zi
S-a înălţat către lumină".

De-aceea an de an privesc
— şi gînd cu gînd mereu se-ntreabă —,
de-aceea an de an privesc
şi-aş vrea să strig, dar nu-ndrăznesc,
... cînd trandafirii înfloresc ...
"O, vino, Doamne, mai degrabă !"

CE NOAPTE GREA!

Ce noapte grea,
ce noapte grea ...
O zare de lumină nu era.
Maria suspina privind în zări,
sub cerul greu.
Şi tremura la pieptul ei
copilul Dumnezeu ...

Ce noapte grea,
ce noapte grea ...
În Betleem un ţipăt izbucnea.
Din gene lacrimi grele picurau
ca flori de-april.
Şi licărea pe orice prag
un sînge de copil.

Ce noapte grea,
ce noapte grea ...
Un tropot lung din vale se-nălţa.
Urcau pe Ghetsimani oţele reci
mereu mai sus.

Și iată Iuda s-a oprit
la pieptul lui Isus.

Ce noapte grea,
ce noapte grea ...
Un negru văl în miez de zi cădea.
C-un dor neînțeles, murea Isus
nevinovat.
Și, peste nori, un cer întreg
plîngea înfiorat.

Ce noapte grea,
ce noapte grea ...
O rază de lumină nu era.
Maria suspina, privind în zări,
cu glasul frînt.
Și-o piatră rece a căzut
pe cel mai trist mormînt.

O noapte grea,
o noapte grea ...
apasă uneori și-n viața ta.
O noapte de fiori,
sub nori de plumb,
sub reci poveri.
Și parcă nu mai poate fi
o rază nicăieri..
Dar într-o zi,
dar într-o zi,
lumina cea de sus va răsări.

Un tunet va chema
pe cel umil,
pe cel răpus.
Şi-n faţa noastră, printre nori,
va străluci Isus !

ISUS, LUÎND POVARA...

Isus, luînd povara de păcate,
chemă călăii pentru ispășire.
Nu ei veneau din proprie pornire,
ci El dădea poruncă pentru toate.

"Veniți ostași !" striga Isus cerește,
"Veniți bătrîni ! E ceasul de osîndă !"
Și dacă Iuda s-a grăbit să-L vîndă,
Isus i-a poruncit în duh : "Grăbește !"

El, Mielul sfînt, doar El dădea poruncă.
Și-mplinitorii se grăbeau să vie.
Ei n-auzeau vreun glas din veșnicie.
Dar îi vedeai cum vin și cum se-aruncă.

Și toți loveau ca un torent în spume.
Cu spini, cu pumni, cu aspre vergi romane,
cu ironii, cu lacrimi, cu ciocane.
Dar toate, din porunca Lui, anume.

Nu lumea rea, nici Tatăl sfînt și dulce
nu L-au silit să-ndure suferința.
Ci singur El Și-a osîndit ființa
și singur El S-a pironit pe Cruce !

lar noi, acei ce azi urcăm privirea
spre Cel ce-a fost *Atoatevinovatul*,
vedem şi cît de groaznic e păcatul
şi ce nemăsurată e iubirea !

DIN CER, DIN LOCURI SFINTE

Din Cer, din locuri sfinte,
spre neamul omenesc,
al nostru drag Părinte
trimise Fiul Său ceresc,
dumnezeiesc.

Slăvit să fie Domnul
în veci, în veci de veci, amin.
Isus, Isus Biruitorul,
Miel Sfînt şi Salvator divin
în veci, amin !

Viteji au fost sub soare
David şi Ghedeon.
Dar cine să doboare
străvechiul şarpe de pe tron,
chiar din Sion !

Văzînd duşmanul lumii,
Isus, în luptă grea,
l-a-nfrînt în Ghetsimani
şi l-a zdrobit pe Golgota,
prin jertfa Sa.

Acum spre Tatăl veşnic
noi vom zbura-n curînd,
în haina de lumină
pe Cel crucificat cîntînd,
mereu cîntînd.

INELUL

În ritm de lanţuri greu zornăitoare,
treceau în cîntec sclavii prin cetate.
O lungă ceată de spinări zebrate,
treceau prin colb ca marfă de vînzare.

Însîngeraţi şi duşi cu aroganţă,
se legănau ca un talaz în spume.
Toţi fără Dumnezeu şi fără nume,
fără popor şi fără de speranţă.
Dar toţi nepăsători şi puşi pe glume ...

Şi-n vălmăşagul hohotelor stranii,
în amăgirea fără de căinţă,
un singur chip, o singură fiinţă
purta suspinul tragicei pierzanii.

Era o sclavă cu un chip de ceară
cu ochi mari, cu fruntea încreţită.
Din cuibul părintesc ademenită,
nu lanţul îi era acum povară,
cît visul ei din anii de fecioară.

Mergînd pe drum ea se vedea acasă,
se revedea în dulcea amintire,
lucrînd la zestrea sfîntă de mireasă
cu gîndul dus în zarea vaporoasă,
spre tainicul, neîntîlnitul mire ...

Erau ani dulci în casa cea bătrînă.
Şi clipele se îngînau zburdalnic.
Dar într-un ceas de seară, la fîntînă,
îi apăru un prinţ ... cu grai şăgalnic ...
Şi ea fugi cu el ... ca o păgînă.

Apoi ... a fost vîndută ... ferecată ...
Minciuna, vai, şi-a arătat otrava.
Dar adevărul ... oare nu se-arată ?
Ah, pîn-atunci, la marea judecată,
ea se tîra în lanţul greu ...
Dar iată ...

Oprit în drum, un tînăr o priveşte.
Se uită lung în ochii plînşi feciorul.
El face-un semn: Să vie negustorul.
Pristavii sar. Convoiul se opreşte.
Stăpînul ... vine-ncet ... negustoreşte.

O linişte ca de mormînt se face.
"Ce preţ?" întreabă tînărul în şoaptă.
Pe faţa lui e milă şi e pace.
El dă o pungă omului rapace.
Iar omul gras apucă ... şi aşteaptă.

Căci el mai vrea o pungă. Și-ncă una.
Mereu se-ntinde mîna lui hulpavă.
În gîndul fetei s-a pornit furtuna.
Atîta aur pentru-o biată sclavă,
pentru un crin murdar, pentru o pleavă ?

Fecioru-așteaptă. Zbirul nu se-nclină.
Și-a dat cumpărătorul tot avutul.
Dar pentru zbir abia e începutul
El a-nțeles că prețul de regină
Stă undeva, în pieptul ce suspină ...

"Ei hai ! Dă tot !" Și-ndată, fără preget,
mantia de pe umeri se desprinde
și lunecă inelul de pe deget.
Dar negustorul spre fecior se-ntinde.
"Zadarnic ! Marfa asta nu se vinde !"

Stă tînărul și un cuvînt nu spune.
Și nimeni nici o șoaptă nu îngînă.
Căci n-a mai fost asemenea minune.
Iar sclava simte-n suflet o genune.
Se leagănă și cade în țărînă ...

Cînd s-a trezit ... era în libertate.
Pe ulița cea largă, negustorul
pornea din nou cu sclavii prin cetate.
Și-n locul ei, în lanțuri sîngerate,
pornea pe drum de jertfă ... *Salvatorul.*

"Cu prețul vieții lui ? Dar cine-i oare ?
își zice fata-n plîns, smulgîndu-și părul.
Și-un tinerel ... de undeva ... răsare ...
"Cum ? Nu știi cine-i ? "Nu știu."
"Adevărul."

Vai ! *Adevărul* ... printre sclavi ?.. pe uliți ? ...
Și colbul crește-n zări halucinante ...
Iar fata vede-n drum pontifi, bacante,
atleți cu lauri, cavaleri cu suliți
și nobili în sclipiri de diamante ...

"Sunt liberă ... Și viața-mi stă în față,
desfășurîndu-și toată strălucirea.
Dar, ce ciudat, oriunde-arunc privirea
văd numai măști pe suflete de gheață.
Sunt liberă ... Dar unde e iubirea ?

Și zile lungi ea alergă să-ntrebe
de ce-i urîtă viața în culise,
de ce-s atîția șerpi printre narcise.
Și-ntr-un tîrziu, i-a spus un om din plebe
că cel legat în locul ei murise.

Fugind pe cîmpuri, ea și-a rupt veșmîntul
și-a rătăcit departe prin ogoare.
Dar într-o zi văzu un om în soare
trăgînd un plug ce răscolea pămîntul.
Și El spunea o taină, o chemare.

"Veniţi la Mine, voi cei fără tihnă ...
veniţi să ducem jugul împreună
şi veţi avea în suflete odihnă.
Căci jugul Meu e o povară bună.
Şi el rodeşte sus în Cer cunună !"

Era ... cumpărătorul de suspine ...
... era Cel mort în lanţuri ... *Adevărul* ...
Şi fata alergă să i se închine,
să-i spele-n lacrimi gleznele divine
şi ca ştergar să-şi despletească părul.

Şi-abia în jug, află ea fericirea !
Căci *Adevărul* sfînt te face liber,
ca, liber, să primeşti sau nu *Iubirea.*

*

Iubire ... ca să poţi găsi iubire,
Tu ai dat tot şi n-ai cerut nimica.
Tu n-ai dorit să naşti în inimi frica,
ci nesilita clipă de-ndrăgire.

Iubire ... ca să poţi găsi iubire.
Tu ne-ai salvat prin jertfa Ta întreagă,
ca nu în lanţ, ci liber să te-aleagă
oricine vrea, în dulce dăruire.

Iubire ... ca să poți găsi iubire
Tu porți un jug, dar jugu-i plinătate.
E jug, dar e deplină libertate,
E jug, dar e logodnă, fericire,
inelul de mireasă și de Mire.

SE-AUDE PE ULIȚA

Se-aude pe ulița satului meu
un ropot grăbit de copite,
un glas de departe ce vine mereu,
un chiot de doruri cumplite !

E poate lubitul, e poate chiar El !
Nu-mi spune că-i vîntul, străine !
Căci azi eu zic "poate" și mîine la fel,
dar poimîine sigur că vine !

Copilă, mireasă, ce mire aștepți,
Nu-i nimeni în Cer să mai vie.
Zadarnic spre uliță ochii-ți îndrepți,
că ulița ta e pustie !

De cînd adormiră părinții străbuni,
stau toate la fel neschimbate.
Ce chiot auzi tu ? ce goale minuni,
ce glas de vedenii ciudate !

– Se-aude pe ulița satului meu
un glas peste lumea deșartă.
Și iată, un tînăr, ce-l văd numai eu,
se-aruncă din șea lîngă poartă !

E, poate, Iubitul, e, poate, chiar El !
Nu-mi spune că-i vîntu-n rovine !
Căci azi eu zic "poate" și mîine la fel.
dar poimîine-i sigur că vine !

SCRISOARE CĂTRE TIMOTEI

E ceas tîrziu de noapte. În jilava-ncăpere
doi oameni stau alături, doi vulturi în tăcere.
Unul din ei, un medic, cu inimă vitează,
încearcă să adoarmă, dar duhul său veghează.

Celălalt e un apostol, legat în lanțuri grele,
el stă proptit de-o piatră, cu ochii către stele.
Ce vină-l urmărește, ce neagră făr'delege ?
dacă ostașii Romei au trebuit să-l lege ?
Pentru ce jaf sau crimă, el, Pavel, el stegarul
lui Crist, așteaptă-n lanțuri să-l judece Cezarul ?

O, vina lui e mare, ea răscolește firea,
e vina neiertată de-a fi vestit iubirea,
e crima-nfricoșată de-a fi rostit în lume
cuvintele salvării și-al lui Mesia nume.
Cum poate duhul morții să-ngăduie urgia
de-a se vesti o jertfă ce-aduce veșnicia ?
De-a se vorbi de-un sînge ce dă oricui iertare,
de-a redeschide Raiul pierdut prin neascultare ?

Nu. Nimeni n-are dreptul s-aducă o speranță,
să-mpartă o putere ce cugetul înalță,
s-aprindă o lumină ce către Cer îndrumă.

O, Pavele, bătrîne, tu ești un foc, o ciumă !..
Ai vrut s-arunci în lume peste păcat izbînda.

*

E ceas tîrziu de noapte. Stau îngerii de pază.
Alături de Luca, apostolul veghează.
Din uliți, din cetate, se-aud din vreme-n vreme
crîmpeie vagi de cîntec, de chiot, de blesteme.

Din praguri de taverne vin spasme de chimvale,
vin mugete de oameni ce scot din sîn pumnale.
Apostolul ascultă. O, cu ce dor, bătrîne,
dar cum să-nvingi tu, unul, săgețile aprinse,
cohortele de demoni de mii de ani ne-nvinse ?
Cum tu, un fir de floare, să-nfrîngi toți mărăcinii ?
O singură scînteie să facă loc luminii ?

*

Stă între somn și veghe apostolul părinte.
Și sute de icoane îi vin și-i trec prin minte.
Sînt frați iubiți, tovarăși de dragoste și luptă,
care îl cer la Tatăl în rugă ne-ntreruptă.

Sînt sfinții din Iudeea, trăind sub grea prigoană,
sînt ucenici din Cipru, din Asia romană ...
Barnaba ... Iust ... Apolo ... Arhip ... Fortunat ...
Sila ...
Epafra din Colose ... Priscila și Acuila ...

Păstori fruntași, biserici, atîtea sarcini grele ...
Atîtea aspre lupte cu spirite rebele ...
O, cine-i slab, sau cine e gata să se piardă
și inima-n apostol de grijă să nu ardă ?

Dar, printre toți el vede în Efes o ființă,
odraslă preaiubită, născută prin credință,
un ucenic de care îl prinde-un dor fierbinte,
dintr-o iubire sfîntă de-apostol și părinte.

E Timotei, un tînăr cu inimă zeloasă,
un mugur de lumină în noaptea-ntunecoasă.
În inima de-apostol un duh de sus pătrunde
în care Însuși Tatăl cu Fiul Său se-ascunde.
Iar Pavel se apleacă, un braț spre zid întinde
și, scăpărînd amnarul, o candelă aprinde.
Apoi, cu ochii turburi și sîngerînd sub geană,
el caută-ntr-o ladă să scoată-un sul și-o pană.
În zarea de opaiț genunchii-n colb și-i pune,
cu brațele-nălțate spre Cer, în rugăciune.

"O, Doamne, din adîncuri Te caut ! Dă-mi putere,
și-n pace, și-n furtună să fiu o mîngîiere.
Din vasul ce e gata din nou să fie tină,
să dau și cea din urmă scînteie de lumină !"

Se-așează iar bătrînul. Apoi, cu dulce șoaptă,
pe scumpul său prieten din somnu-i îl deșteaptă.
Spre-o poliță se-nalță opaițul să așeze.
Și iar pe pat se lasă și-ncepe să dicteze.

"Pavel, prin har, apostol al lui Isus Mesia,
prin voia Celui care dă lumii veşnicia,
lui Timotei, odraslă şi rod al bătrîneţii,
har de la Tatăl slavei şi de la Domnul vieţii.

Mă-nalţ cu mulţumire pe a credinţei cale
cînd îmi aduc aminte de lacrimile tale :
o, fiul meu, păstrează cu-nflăcărări nestinse
comoara cea primită prin braţele-mi întinse !

Dau lumii Vestea Bună, răbdînd în vremuri grele.
Şi nu privi cu silă spre lanţurile mele.
Căci Salvatorul nostru a biruit mormîntul
şi-acum a Lui e viaţa şi Cerul şi pămîntul.

Tu, dar, te întăreşte, copilul meu, veghează
Tot ce ţi-am spus, ia seama, la alţii-ncredinţează.
Îndură fără silă cu mine împreună
şi, ca atlet al vieţii, vei căpăta cunună.

Fugi de dorinţi murdare, de pofta tinereţii,
urmînd iubirea sfîntă şi curăţia vieţii.
De întrebări nebune şi de păreri deşarte
ce aduc numai certuri, tu să te ţii departe.

Împrăştie Cuvîntul, grăbind învăţătura,
căci va veni o vreme cînd, părăsind Scriptura,
se va întoarce lumea, ca-n bezna cea străveche,
spre tot ce-ncîntă ochiul şi zumzăie-n ureche.

Și, iată, eu sînt gata. Și vremea e aproape
să fiu turnat ca jertfă, ca un prisos de ape,
am dus lupta cea bună, sfîrșită-i alergarea.
Am privegheat credința. M-așteaptă-ncununarea"

Luînd în mînă pana, apostolul se-apleacă
și iscălind scrisoarea, o-ntinde ca să treacă
în mîinile lui Luca. Apoi, privind în zare,
el lasă de pe buze un cîntec sfînt să zboare...

*

Iar cînd în zori, o navă pe apele deșarte,
va duce-n larg scrisoarea spre Timotei, departe,
lumina de pe boltă, urcînd peste genune,
îl va găsi pe-apostol veghind în rugăciune.

NINGE ...

Ninge.
Zboară fulgi de nea.
Tremurătoarele stele de-argint
Zboară și lunecă-n hore de-alint.
Peste crengile amorțite,
peste văile ruginite,
Dumnezeu din Cer trimite
strai de mărgărint.

Ninge. Zboară fluturi albi
Stele de stele în horă se prind.
Albă maramă pe-ogoare întind,
cum pe-a Domnului blîndă față
puse giulgiul fiori de gheață.
Dar Isus ieși la viață,
Moartea biruind.

Ninge.
Joacă pui de stea.
Înfiorate păduri și poteci
dorm învelite în pînzele reci.
Dar de sus, din albastra țară,
cînd cel drag se va-ntoarce iară,
vom avea o primăvară
pînă-n veci de veci !

MAGII DE APOI

"Dar cînd va veni Fiul Omului, va găsi
El credință pe pămînt ?" (Luca 18, 8)

De departe ... de departe
cu duh viu ... cu inimi calde ...
după steaua lui Avraam,
văzută de Balaam,
vin magii Cuvîntului
în largul pămîntului,
vin magii printre ciobani,
după două mii de ani
să-ntrebe ca la-nceput:
Oare unde s-a născut
Domnul Împăraților,
bucuria fraților
Luceafărul zorilor,
dragostea surorilor ?...

Iată unii din cetate
ies cu frunțile-ncruntate
și, privind cu gînd ascuns,
magilor le dau răspuns.
– O, voi magi din răsărit
nu știm, nici n-am auzit
de vreun Prunc venit din Cer,
de vreun astru mesager.

– În zadar mai căutați
prunci din Ceruri întrupați !
Nimeni azi, în lumea noastră
n-a văzut vreo stea măiastră
luminînd vreun han bătrîn,
c-un copil născut pe fîn.
Totul, totul e-o poveste !
Prunc din Cer la noi nu este !

– O, ba da, voi magi de-apoi !
Pruncul e aici, la noi !
– Pruncul cel din zarea-albastră
e aici, în viața noastră !
– Pruncul-Soare, Pruncul-Crin
e în orice piept creștin !

El e Pruncul ce S-a dat
să ne spele de păcat !
El e-odrasla lui Isai,
ce ne crește pentru Rai !

El ne scapă de-ndoială.
Noi n-avem o iesle goală !
El ne dă nădejde vie.
Ieslea noastră nu-i pustie.
El ne mîngîie, ne-alină.
Ieslea noastră e Lumină !
El e Prunc și El e Miel.

Noi cinăm mereu cu El !
El e Prunc şi Creator,
El e Staul şi Păstor !
El, din staulele noastre,
ne va duce printre astre,
de pe-acest întreg pămînt,
într-un singur Staul Sfînt.
Şi vom fi un singur dor,
toţi o turmă şi-un Păstor !

CINE EȘTI ?

– Cine ești ? ... de unde vii ?
pasăre trudită ?
Din ce munți, din ce pustii
te întorci rănită ?

– Cine sînt ? ... de unde vin ?
M-ai uitat, creștine ?
Eu sînt cîntecul senin,
scris cîndva de tine ...

Am zburat din mîna ta
peste munți și ape,
și-unde-a fost o rană grea,
m-am lăsat aproape.

Dar nu șoimii m-au răpus,
nici pe vale spinii.
Penele de-argint mi-au smuls
frații, nu străinii ...

– Dacă ești cîntarea mea,
pasăre zdrobită,
zboară sus, din stea în stea,
smulsă și rănită !

Și la Cel mai Sfînt din sfinți
să te-oprești o clipă.
Lacrimile Lui fierbinți
să le simți pe-aripă ...

TU, CEL CE-AI FĂURIT...

Tu Cel ce-ai făurit Lumina
şi ochii mei cu care-o sorb,
o, nu-i lăsa să-i umple tina,
ci fă-mă pentru lume orb !

Tu, Cel ce m-ai chemat pe nume,
şi-auzul meu întreg îl vrei
O, nu-mi lăsa urechea-n lume,
ci fă-mă surd la glasul ei !

Tu, Cel ce vezi cum dau năvală
atîtea mîini ce-n spini se-mpung.
O, fă-mă pentru tot ce-nşeală,
să fiu olog, schilod şi ciung !

Dar pentru neuitate clipe,
pentru comori ce Te răsfrîng,
dă-mi mii de ochi şi mii de-aripe
şi mii de braţe să le strîng !

TOT MAI FRUMOS

Tot mai frumos,
mai aproape de mine
e gîndul Tău ...
Stea din Eden
luminînd viața mea,
pașii mei
c-un dor
nemărginit ...

Tot mai duios,
ocrotindu-mi cărarea
de orice rău,
sus, tot mai sus
mă atragi
spre zenit ...

Tot mai măreț,
mai scăldat în lumină
e chipul Tău,
prinț glorios
care-ai dat viața Ta,
trupul Tău,
ca Miel neprihănit.

BĂTRÎNEȚE, ȘCOALĂ-NALTĂ ...

Bătrînețe, școală-naltă
de povară și de scrum ...
cale aspră și ciudată,
pe-unde n-am fost niciodată ,
niciodată
pîn-acum ...

Bătrînețe, traistă spartă
de-unde toate cad și pier ...
Cade orice faptă moartă,
cade slava cea deșartă
și rămîne
cea din Cer !

Bătrînețe, daltă bună,
care taie cu folos.
Taie fala ce se-adună,
taie firea cea străbună
din mireasa
lui Hristos !

Bătrînețe, tren de seară ...
fără bani, fără bilet ...

U-u-u !... ce iute zboară !
Şi te duci din gară-n gară
către tainicul
magnet ...

Dar la urmă ... Domnul ştie !...
colo-n slavă, la hotar ...
vom sări de bucurie
şi cu Domnul în vecie
vom fi tineri,
tineri iar !...

CE ŞCOALĂ-NALTĂ

variantă

Ce şcoală naltă-i bătrîneţea !
E cea din urmă facultate.
În ea înveţi nu cum se-adună,
ci cum se lasă-n urmă toate.

Talent, putere, frumuseţe,
tot ce te-mpodobea odată
se scutură ca trandafirii
muşcaţi de brumă şi de zloată.

Zăreşti adesea în oglindă
un chip străin, şi ţi se pare
că totul e un joc de umbre
şi de oglinzi diformatoare.

Şi, totuşi, dacă faţa-i strîmbă
iar paşii-mpleticiţi şi grei,
tu porţi în piept o aşteptare,
un freamăt lin de porumbei.

Căci dacă treci prin şcoala toamnei
şi-a-nfioraţilor nămeţi,
tu ştii c-ajungi bogat şi tînăr
la poarta nesfîrşitei vieţi.

Să vezi cum cresc cei mici asupra-ţi,
să fii lăsat tot mai deoparte,
să strîngă lumea pentru clipă –
tu ... pentru dincolo de moarte.

Să poţi păstra în suflet pace
cînd eşti ca marmora sub daltă
Să pierzi orice, dar nu nădejdea
Ce har măreţ ... ce şcoală-naltă.

REFORMATORUL

Trăim istoria şi împlinim profeţii.
Iar cronicarul se retrage-n cort
ca să aşeze-n cronici "trupul mort".
Dar cum să scrii, tu, om, povestea vieţii ?

Cîte izvoare interdependente
fac un ocean ? Le poţi tu număra ?
Nu. Numai Dumnezeu ne poate da
istoria celor şapte continente.

Pe cărărui, prin vaduri şi meandre,
văd răsărind din slove ce se şterg
un brav stegar pornit din Witenberg,
dintre cădelniţi vechi şi policandre.

Îl văd cum scormonea în pagini sacre,
în Pavel, în Ioan, în Habacuc.
Iar beznele stăteau pe el buluc :
concilii, ritualuri şi masacre.

Călare ca un cavaler cu-armură,
dînd iureş printre vase de-alchimist,
el căuta înfrigurat pe Crist
în tainicele texte din Scriptură.

Posteritatea rece înţelege :
Da, Luther a pornit vizionar
şi-a regăsit un sens pierdut : spre har ;
salvare prin credinţă, nu prin lege !

O luminiţă doar. Abia văzută.
Doar un opaiţ palid e de-ajuns
ca să-ţi arate drumul cel ascuns
ce duce spre lumina absolută.

L-au osîndit sever la Worms prelaţii.
Şi astăzi îl condamnă cei subţiri.
"O, ce vulgaritate-n convorbiri !
Ce violenţă-n scris, în declaraţii !"

Contemporani, vă ştiu severitatea,
dar nu luaţi istoria-n răspăr.
El, Luther, ne-a adus un adevăr,
chiar dacă n-a adus deplinătatea.

Iar dacă tu eşti smuls din valea morţii,
să ştii că el te-a ajutat să sui.
Iar violenţele nu au fost ale lui,
le-a supt ca laptele din evul nopţii.

CUM TATĂL MEU

"Cum Tatăl Meu M-a dus din Cer în lume,
aşa şi Eu în lume vă trimit.
Luaţi Duh Sfînt, ca toţi c-un singur nume
să biruiţi cum Eu am biruit.

Cum Tatăl Meu M-a dat ca Miel de pradă,
aşa şi Eu vă dărui tuturor.
Că jertfa voastră Îmi va fi dovadă
că s-a deschis eternul Meu izvor.

Cum Tatăl Meu a vrut să fiu lumină,
aşa şi Eu în lume vă trimit.
Voi daţi de veste tot ce va să vină
iar Eu voi fi cu voi pîn' la sfîrşit."

GALILEEA

Tainic ţărm de vis,
zare de-amintiri,
ce fiori porţi tu
în străvechi sclipiri !
Galileea, leagăn sfînt,
jalea ta pe veci s-a frînt,
cînd a răsărit
Lumina pe pămînt !

Tainic ţărm de vis,
glorios liman,
parcă iar se-aud
Simon şi Ioan ...
Dintr-un timp de mult apus,
peste-al apei piept răpus,
parcă iar se-arată
paşii lui Isus ...

Tainic ţărm de vis,
zări de largi furtuni,
parcă iar se-aud
psalmi şi rugăciuni.

Parcă iarăși zboară-n vînt
glasul unic, glasul sfînt,
glasul care-aduce
pace pe pămînt.

UN CÎNTEC DOAR ...

Un cîntec doar. Şi cu-o mireasmă nouă
te vei întoarce poate-n viaţa ta.
Voi mai cînta un cîntec. Poate două ...
Dar cine ştie cît voi mai cînta ?

Un cîntec nou. Dar cine să-nţeleagă
acest cuvînt căzut din Paradis ?
Eu l-am cules ca pentru-o lume-ntreagă,
dar nu ştiu pentru cine-a fost trimis.

Un cîntec doar. Un cîntec fără nume.
Şi poate nu-i nici cîntec. E-un suspin ...
E-un dor înalt ce plînge pentru lume
şi lacrimile lui prin cîntec vin.

E-un dor pribeag care-a venit odată
cu-atîta milă într-o lume rea.
Şi-acum din Cer El vede lumea toată
cum trece-n hohot peste jertfa Sa,

cum trece-n joc, în veselii de baluri,
cum trece în vîltori de carnaval.
Plîngînd, Isus priveşte marea-n valuri
şi lacrimi cad pe fiecare val...

Mă uit la El. Şi-n pleoape lacrimi sfarăm,
cum se uita tîlharul pe Calvar.
Căci numai noi tîlharii-l mîngîiarăm.
Şi cine-i oare ultimul tîlhar ?...

*

Un cîntec doar. Şi cu-o mireasmă nouă
te vei întoarce poate-n viaţa ta.
Voi mai cînta un cîntec. Poate două ...
Şi cine ştie cît voi mai cînta ?

Dar ca un vis şi cîntecul se curmă.
Şi va începe-adevăratul vis !
Dar poate-acesta-i cîntecul din urmă.
Şi nu ştiu pentru cine-a fost trimis ...

UN CÎNTEC NOU

variantă

Un cîntec nou, o-nfiorare nouă,
prietene, răsună-n calea ta.
Vom mai cînta un cîntec, poate două.
Şi-odată, toate-n Cer le vom lua.

Un cîntec nou, o pasăre pribeagă,
un porumbel venit din Paradis ...
Noi l-am primit ca pentru-o lume-ntreagă.
Dar nu ştim pentru cine-a fost trimis.

Un cîntec nou, un fir de ape-n spume,
aduce de dedeparte un suspin.
E-un dor înalt ce plînge pentru lume.
Şi lacrimile Lui prin cîntec vin.

E-un suflet frînt ce-a fost cu noi odată,
privind cu milă viaţa noastră rea.
Şi-acum, din Cer, El vede lumea toată
cum trece-n hohot peste jertfa Sa.

Cum trece-n joc, în veselii de baluri,
cum strigă în vîltori de carnaval.
Pe cînd Isus, priveşte marea-n valuri
şi lacrimi cad pe fiecare val.

Mă uit la El, şi-n pleoape lacrimi sfarăm,
cum se uita tîlharul pe Calvar.
Căci numai noi tîlharii-l mîngîiarăm.
Şi poate tu eşti ultimul tîlhar ...

Dar, ca un vis, şi cîntecul se curmă.
Şi va începe-adevăratul vis !
O, poate-acesta-i cîntecul din urmă.
Şi poate pentru tine-a fost trimis ...

ZILE ŞI SĂRBĂTORI ÎN BETANIA

SĂ FII CREDINCIOS

Să fii credincios e-o onoare !
E-a Cerului întreg sărbătoare !
Să porţi un nume ce l-ar vrea
orice stea
orice floare !
Şi chiar de îngerii de sus
veşnic spus
cu mirare !
Să fii credincios în Isus,
nu uita,
e-o onoare !

Să fii credincios e-o minune !
Povestea ta în veci se va spune.
Să fii ca umbra unui spin,
un suspin
în genune ...
Şi să ajungi o stea de foc
ce deloc
nu apune !
Să fii credincios în Isus,
nu uita,
e-o minune !

Să fii credincios e-o speranță
ce toarnă-n pieptul tău siguranță.
Să știi că nu poți fi luat
și-aruncat
în balanță.
Să știi că ai un scut de fier
care-n Cer
te înalță.
Să fii credincios în Isus,
nu uita,
e-o speranță !

Deci, fii credincios ca o floare
pe care Domnu-a scris: îndurare.
Și flori și spini pe-acest pământ
toate sînt
trecătoare.
Dar tu-n grădina cea de sus
vei fi dus cu mirare !
Să fii credincios în Isus,
nu uita,
e-o onoare !

Nu uita,
e-o onoare !

CALEA, ADEVĂRUL, VIAŢA

Nu noi suntem Calea sfîntă,
Calea care duce Sus.
Noi suntem doar călătorii,
însă Calea e Isus !

Nu-i o formă Adevărul.
Nici în litere nu-i pus.
Adevărul e-o fiinţă.
Adevărul e Isus !

Nu din lut se naşte Viaţa,
Viaţa fără de apus.
Ce e lut în lut se-ntoarce,
însă Viaţa e Isus.

Astfel Calea-i pasul nostru.
Adevăru-n noi e pus.
Viaţa sfîntă-i viaţa noastră,
dacă e în noi ISUS !

ŞAPTE

Pentru Puşa şi Vasile Răscol, în 7.VII.1970

Se împliniră şapte ani ...
mai cu nămeţi,
mai cu zambile,
mai înnoraţi,
mai diafani.
Se împliniră şapte ani
de bucurii
şi griji,
Vasile !

Printre hulubi,
printre hultani,
se împliniră şapte ani.
Şi n-au fost decît şapte zile ...

De-aceea
darul meu smerit
nu face nici măcar un siclu ...
Căci voi,
aşa cum v-aţi iubit,
atît de bine-aţi împlinit
întîiul ciclu !

Un **şapte** !
Număr ideal !
O, parcă-aci, dintre sibile
ne-ar *trebui mai doctoral*,
mai tainic, mai ... piramidal,
de la Arad ...
un alt Vasile !...

ca să ne-aducă pe-o tipsie,
un dar din rodurile coapte
culese din grădina vie
a cifrei şapte.

Lăsînd acasă şapte fraţi,
află Vasile – Cosînzeana.
Şi şapte slove număraţi
în scumpul nume Liliana.

Căci şapte ani se împlinesc
şi-acum, cînd sîntem împreună,
e-a şaptea zi-n a şaptea lună.
Şi-n acest veac de har ceresc
e-acum al şaptelea deceniu
privind spre-al şaptelea mileniu !

Cu şapte a-nceput Scriptura
cu oameni vii
şi-ai lui Moloh.
Dar Domnul, întinzînd măsura,
din lume şi-a ales făptura.

Şi-al şaptelea a fost Enoh.
Iar Noe şapte zile-a stat
în arcă
despărţit de lume.
Şi cîte şapte şi-a luat
perechi, din tot ce-a fost curat,
chemat pe nume.
Văzu în visu-i Faraon
cum şapte vaci şi şapte spice
parcă voiau ceva a-i zice.
Şi Iosif, c-un ceresc jalon,
putu secretul să-l despice.
Şi şapte-avu apoi mult rost
pentru Israel,
stea în noapte,
căci şapte candele au fost
în anii cei din şapte-n şapte.
Cu şapte trîmbiţe de corn
trecură preoţii Iordanul,
cînd şapte neamuri au căzut
dînd lui Israel Canaanul.
David fu rege la Hebron
doar şapte ani,
ca un exemplu.
Şi tot în şapte Solomon
sfîrşi să-nalţe sfîntul Templu.
Şi astfel şapte ne-a condus
c-un fir ce-a-nsăilat Cuvîntul.

În şapte zile-a fost adus
prin jertfa sfîntă
Legămîntul !

Şi, după şapte săptămîni,
c-un foc ce-a străbătut văzduhul,
pentru Israel şi păgîni
s-a revărsat în lume Duhul.
Şi şapte-armate s-au văzut
luptînd de-atunci cu şapte coarne.
Iar Mielul cel străpuns în carne
şapte peceţi a desfăcut.
Şi şapte îngeri au sunat
din şapte trîmbiţi
peste fire.
Iar cel de-al şaptelea-a vărsat
din ceruri şapte largi potire.
Şi-acum,
cu slava sfintei nunţi,
cu har şi bucurii depline,
peste ai lumii şapte munţi,
al şaptelea mileniu vine.

Deci astăzi,
pentru-aceştia doi
într-o urare înşeptită,
să ne unim,
ca şi apoi
să ducă-o viaţă fericită.

Întîi să le urăm: iubire,
apoi: credință fără greș,
al treilea: ca un cireș
să poarte într-un nimb de floare
nădejdea cea mîngîietoare,
al patrulea: în acest veac
să le urăm din plin putere,
cu arme bune de atac
și de-apărare cînd se cere,
al cincilea: ca în năvod
să strîngă-o pescuire bună,
să lege spicul Vieții rod,
să poată căpăta cunună,
al șaselea: uniți în dor
odraslele cu ei să crească,
lumină din lumina lor,
din candela dumnezeiască,
al șaptelea: ca oști cerești
de-a pururi să le fie pază,
și-n grijurile pămîntești,
și-n lupta Duhului vitează !

Și toate
veșnic să le fie
cuprinse-n darul glorios,
în numele din veșnicie,
cu șapte litere:
Hristos !

E PRIMĂVARĂ

Urare pentru un pastor

E primăvară. Cîmpu-i plin de floare.
Vin îngeri albi pe ramuri de caiș.
Purtăm în inimi flori de sărbătoare,
un dar al florilor din Paradis.

Al vieții fir tot mai grăbit se toarce.
Dar Paștele ne-aduce-n față iar
un scump prilej cînd gîndul ni se-ntoarce
spre florile-nflorite pe Calvar ...

Pe culme, lîngă florile grădinii,
cerescul Miel pe cruce atîrna.
Rîdeau în jur, biruitori, rabinii.
Și-o ceată mică, între flori, plîngea.

Și-atîtea flori erau ... Dar niciodată
n-au fost mai roșii flori în vreun apus
ca trandafirii cei fără de plată
ce înfloriseră la pieptul lui Isus.

Acest buchet din sfînta primăvară,
udat de lacrimile-atîtor privegheri,
pe mii și mii de culmi se-nfiripară,
din primăveri în alte primăveri.

Şi iată că o mînă părintească
ce poartă grija florilor cereşti
luă un trandafir să-l răsădească
de pe Calvar, aici, în Miulești ...

Era cîndva o adunare sfîntă ...
Poporul asculta cu duh umil.
Cu glas de trîmbiță ce lumi înfruntă,
vorbea cu-nflăcărare un copil.

Era un mugur, un boboc de floare,
răsad de la bunica din Secaş ...
La paisprezece ani avînd chemare
ca Samuel în tainicul locaş.

*

Căci prigonit de tată şi de mamă,
fiind ca Ieremia un ales,
simțea că Cineva de sus îl cheamă,
că Cineva în lume l-a trimes ...

Trecură ani. Şi iar e primăvară
cu albi caişi, cu flori de liliac.
Copilu-acesta de odinioară
e azi la jumătatea unui veac.

Puternic se înalță astăzi rugul
cu roşii flori peste amvonul sfînt.
Jur împrejur e plin de flori belşugul,
şi trîmbița răsună cu avînt.

Și-acum în casa unde-i bun popasul
și unde îngeri vin pe albe scări,
poporul slavei își înalță glasul
cu rugăciuni și binecuvîntări.

Iubite frate, tu, păstor al turmei,
oițele și mieii cei plăpînzi
întorc privirea spre lumina culmei,
spre ochii lui Isus adînci și blînzi.

Și ruga noastră cere cu credință
ca să ne dea Cel Veșnic un răspuns,
ca tot mai mult să-ți toarne biruință
din trandafirii pieptului străpuns.

Să fii ca Avraam smerit și tare,
prieten bun cu Soarele divin !
Ca Isaac, tu să fii în încercare
supus și-ncrezător în El deplin.

Ca Iacov, să ai calea neclintită
spre binecuvîntate fericiri!
Ca Iosif, să fii tare în ispită,
același în necaz și-n preamăriri !

Ca Moise, să hrănești cu drag poporul,
cu mana ce din cer s-a revărsat !
Ca Iosua, luptînd cu Ierihonul,
să faci să cadă ziduri de păcat !

Ca David, să te-avînți spre a răpune
oștiri de duhuri care dau fior !
Ca Solomon, să-mparți cu-nțelepciune
dreptate și lumină tuturor !

Ca Simon Petru de la Cincizecime,
să te înalți să spui ce ai de spus !
Ca tînărul Ioan în vremi sublime,
să stai cu drag la pieptul lui Isus !

Ca Pavel, să porți albele mioare
cu dragoste, cu milă pentru oi,
cu lacrimi sfătuind pe fiecare
ca un părinte-al fiecăruia din noi.

Ca sus în Cer, în albă măreție,
tu, trandafir de pe Calvar adus,
să poți cu neștirbită bucurie
să spui nemuritorului Isus:

"Sunt de la pieptul Tău luat odată.
Și ți-am slujit la bine și la rău.
Acum mă-ntorc cu roadă-nmiresmată,
Isuse drag, din nou la pieptul Tău ...

C-așa a vrut dumnezeiescul Tată:
din mine, cel luat de pe Sion
și răsădit la Gura-Honț odată,
să facă trandafirul din Saron ..."

Aşa să facă veşnica-ndurare
şi hărăzirea tainicei iubiri !
Cu-al ei păstor, întreaga adunare
să fie un buchet de trandafiri !...

DE ZIUA TA

Pentru Sabina Wurmbrand

După astrul ce măsoară anii,
zilele călătoriei tale,
sînt un număr, o măsură de strădanii.
Sînt atîţia paşi, pe-atîta cale.

Dar, sub Astrul care nu măsoară,
vei trăi o zi ... dar minunată.
Ziua Lui nu va cunoaşte seară;
El nu va apune niciodată !

MULŢUMIM ...

Un salut pentru sora Bianca

Bun venit la noi în ţară,
floare din Sion !
Peste munţi şi rîuri zboară
fericitul zvon !

Căci te poartă încă-n minte
apele în mers.
Urma ta pe drumuri sfinte
încă nu s-a şters.

Încă mai sînt paşi pe praguri,
şoapte de cuvînt.
Şi atîtea lungi şiraguri
de-amintiri mai sînt !

O, cîţi martori străbătură
ţara pe poteci
ca să ducă din Scriptură
viaţa cea de veci !

Cum porniră din Iudeea
primii ucenici
de-au ajuns de la Pereea
pîn-la noi aici.

Au brăzdat cu vestea bună
lumea-n lung şi-n lat.
Şi cu harul împreună
şi pe ei s-au dat ...

Cum le-au nins pe urmă paşii
secoli lungi şi grei !
Unde sînt acum urmaşii
fraţilor iudei ?

Ei s-au risipit în lume
ca o jertfă-n scrum.
Sîngele cel fără nume
e în noi acum !

În străvechile imperii
fraţii lui Isus
glasul sfintei Evanghelii
ei întîi l-au dus.

Ei ne-au dat cu inimi pline
harul salvator.
(Dacă nu-l păstrară bine,
nu e vina lor !)

Dar în vremea cea din urmă,
peste-un duh iobag,
alţi iudei din sfînta turmă
înălţară steag.

Se topeau în noi nămeții
de mesaju-înalt,
ascultau solia vieții
munții din bazalt.

Biblia tăia în iureș
codrii de molid.
Răsunau pe Olt și Mureș
psalmii lui David !

Și citeau la foc bătrînii
rugi din Canaan
iar pe marginea fîntînii –
cartea lui Ioan ...

Își lua păcatul zborul
cu-ale lui cătuși.
Zeci de ani Mîntuitorul
a bătut la uși.

Răsuna prin sate pilda
fiului hoinar.
Petru predica în țundră,
Pavel în altar.

Și acum, iubită soră,
floare din Sion,
chip de vajnică Deboră,
rouă din Hermon,

stai şi-ascultă cum adie
cîntecul la noi,
de la marea argintie
pînă la Negoi ...

Strînge cîntecele noastre,
snopi de ghiocei,
să le duci pe căi albastre
fraţilor evrei.

Strînge-le cu drag petale,
ia-le ca pe-un rod,
să le-aşterni de la Magdala
pînă la Aşdod !

Du-le fraţilor ca hrană,
ca un sfînt izvor,
ca s-aline orice rană
pe obrazul lor.

Şi pe steagul ce-n furtună
l-au purtat cei vii,
pune cîntecul cunună
pentru veşnicii.

Spune-le că azi cînd creşte
holda ce-o iubim,
tot ce e creştin priveşte
spre Ierusalim !

Că din largi meridiane,
ca şi din Carpaţi,
vă salută milioane
de surori şi fraţi.

Urcă-apoi sub zarea dulce
dealul noii legi,
unde noi am pus pe cruce
Mielul lumii-ntregi.

Şi pe culmea cea sihastră,
Regelui Divin
spune-i tu din partea noastră:
mulţumim !

CUNOSC UN OM...

Fratelui Radu Anghelache, la șaptezeci de ani.

Cunosc un om, un tinerel șăgalnic,
un fluture de roze legănat,
înconjurat de-aripa părintească
și de voioși prieteni răsfățat.

Cunosc un om, un altul cît se pare,
un om asprit în ringuri, un atlet,
un chip de leu, un semi-zeu de piatră,
un om ca o bombardă pe afet.

Cunosc un om, dar nu la fel, ci altul,
un turturel cu ochii visători,
cu sufletul răpit de-o turturică
zărită-n crîng în revărsat de zori.

Cunosc apoi un om, alt chip, alt suflet,
cap de familie cu grai sever,
cu palmă grea, cu aprigă privire,
cu o voință ca un corn de fier.

Și mai cunosc un om, dar, vai, ce jalnic!
Cu pielea bobotită de istov,
precum era odată pe cenușă,
bolnav de moarte, încercatul Iov.

Însă cunosc un om cu totul altfel,
un miel blajin, un blînd şi dulce miel,
o cîrpă moale-n care dai în voie,
dar totuşi simţi în ea un scut de-oţel ...

Cunosc un om, nici fluture, nici piatră,
un Iosua, un David triumfal,
un Iosif, un împărţitor de hrană,
cînd pentru lume, cînd ... familial ...

Cunosc un om. L-am întîlnit în gară,
grăbit să urce cu-orice preţ în tren,
cu geamantanele atît de grele
spre staţia *Mîntuirea*, spre Eden ...

Cunosc un om. Şi l-am văzut odată
ducîndu-şi crucea resemnat, tăcut.
Era-mbrăcat în alb, curat ca neaua,
un nufăr sfînt pe mlaştini apărut.

Cunosc un om. Şi-acesta pe vecie.
Un înger în armură de mister,
purtînd pe umeri aripi de lumină
şi străjuind o ceată către cer ...

Cunosc ... cunosc ... sau i-am zărit în parte
pe fiecare pe acest pămînt.
Dar nu ştim cum, că fiecare-i altfel
şi totuşi toţi aceştia una sînt !

O, Doamne, dintr-un punct tu scoţi o larvă,
din larvă, o omidă înfiripi,
iar din omidă faci o crisalidă,
din crisalidă, fluture cu-aripi !

Astfel din Radu, prin metamorforză,
Tu ai făcut ce nimeni nu ştia.
Dintr-o bombardă ai creat un înger,
din piatra rece ai aprins o stea.

De-aceea spun : da, îl cunosc pe Radu,
pămînt şi spirit, leu şi gentilom,
"tîlhar" şi nufăr, fluture şi înger.
Într-un cuvînt ... cunosc ... cunosc **un om**.

Dar numai **Tu** îl ştii în toate, Doamne,
în Tine toate vin şi iarăşi curg.
Ai fost cu el din primul ceas al vieţii
şi pînă-n anii aceştia de amurg.

Îţi mulţumim de fiecare clipă,
de fiecare an venit din zări ...
O, binecuvîntează-ni-l, Părinte,
cu tot atîtea binecuvîntări !

Şi fă-l s-ajungă sus cu bucurie
şi toţi cei dragi în carul său să-i sui !
Ce fericit aş fi să-i fiu alături,
intrînd pe porţi de **Har**, în ceata lui !

TU, CÎNTĂREŢ PLĂCUT

Lui Traian Dorz

Tu, cîntăreţ plăcut al Mîntuirii,
rapsod încununat în lupta grea,
tu ai slujit în cortul întîlnirii
şi-ai dat răspuns Golgotei, jertfa ta !

Lăsînd pe strune mîna să-se-avînte
sub valul lumii n-ai căzut răpus,
iar harfa ta n-a încetat să cînte
şi n-a cîntat decît pentru Isus !

Din tineri ani, slăvind eternul Astru,
te-ai dăruit în cîntec ne-ntrerupt
şi-n ochii tăi cei rupţi din cer albastru
a plîns un dor din dorul veşnic rupt.

N-au fost Betanii să nu-ţi ceară preţul,
nici mîngîiere fără să suspini,
ca să rămîi pînă-n amurg drumeţul
cu ochii-n sus şi gleznele în spini.

Acum tu porţi pe tîmple nestemate,
ca bruma peste crengi de terebint,
dar mult mai multe-s roadele bogate
decît pe tîmple firele de-argint.

Și-acolo unde cîntă trandafirii
și veșnic alte ceruri se deschid,
tu vei sluji în cetele măririi
și vei cînta alături de David !

UN SFERT DE VEAC DE CĂSNICIE!

Familiei N. Moldoveanu

Un sfert de veac de căsnicie!
răzbind și lipsa și furtuna,
ați fost mereu și sînteți una!

Un sfert de veac de lucru-n vie,
uniți în năzuinți febrile!
Și parc-au fost ca niște zile ...

Un sfert de veac! Și-acuma, iată,
ce lung șirag de mărgărint
e nunta voastră de argint!

*

Spre trubadur acum privesc.
Îl văd cum lasă cantilena
și-nghenunchind cu sora Lena,
înalță-n zori un "Mulțumesc ..."

"Îți mulțumim Părinte sfînt,
de căsnicia-ne frumoasă ...
De cînd ca mire și mireasă,
ne-am alipit de jurămînt.

Îţi mulţumesc de ani cu soare,
de cer senin, de primăveri,
dar şi de anii de dureri,
căci toţi sînt ramuri roditoare ...

Îţi mulţumesc de-atît troian
de cîntec ce mi-ai pus pe lîră !
Că pîn-şi mierlele se miră,
ca de-un ocean ...

Îţi mulţumesc de citadela
căminului ce mi l-ai dat.
Şi-Ţi mulţumesc înduioşat,
Părinte, pentru Daniela ...

Îţi mulţumesc că-n vremi apuse,
în clipe grele fără număr,
Tu m-ai cuprins cîndva de umăr ...
Şi-am mers ... în vis ... tăcuţi, Isuse ...

Iţi mulţumesc c-acestea toate,
Părinte Veşnic, ni le-ai dat
prin Fiul Tău crucificat
din dragoste şi bunătate !"

*

Şi-acum privesc spre scumpa soră.
Şi-o văd ... odată, peste vreme ...
cînd fi-va Domnul să ne cheme
în nesfîrşita-I auroră ...

O văd cum îngerii îi poartă
pe soţi, în Rai, la pomul vieţii,
acolo unde vin profeţii
răsplăţile să li se-mpartă ...

Şi ajungînd în zbor de îngeri,
se-opresc cei doi. Şi ea ... deodată ...
se uită împrejur ... şi iată ...
numai comori, numai răsfrîngeri ...

"Tu soră – spune Împăratul,
din tot ce vezi, iacint, rubine,
o jumătate-i pentru tine ...
O jumătate ia bărbatul."

"O, Doamne, eu o jumătate ?
Dar eu cu ce-am slujit sub soare ?"
"Cu stropi de lacrimi şi sudoare
şi dragoste de fraţi în toate.

Că-n fiecare melodie
şi-n viersul sfînt, în fiecare,
a fost şi clipa de-nălţare,
a fost şi truda de soţie."

SORA GHENEA...

Surioară, soră Ghenea,
unde-s anii de-altădată ?
Oare liniștea nu-ți pare
împietrită și ciudată ?

Scurt ți-a fost pe cer seninul,
pe cînd nori au fost întruna.
Te-aștepta pe brazdă spinul
și-n grădină mătrăguna.

Cînd la cîmp și cînd pe coastă,
n-aveai timp să știi ce-i lenea.
— Mamă, leleo, tu nevastă,
Măi femeie, soră Ghenea !

Pruncii, vatra, grîul, boii,
toate te chemau deodată.
Și pe vale păpușoii,
și copiii din covată.

Toți strigau ca la redută ;
dar la cine să iei seama ?
Tu ești una, nu o sută,
Într-o clipă toate-s iama !

Ori la cîmp s-alergi mai bine,
ori la rîu, cu inul copt ?
Ori să speli la bălii pline ?
Opt au fost ... aici cu tine,
Cinci băieți, trei fete –,opt.

Cînd să mergi la Casa Sfîntă ?
Cînd Cuvîntul să-l citești ?
Numai cît deschizi Scriptura,
țipă cît îi ține gura
doi sau trei, pe la ferești ...

Și cînd iar te-așezi, lelică,
și deschizi la psalmul doi,
na ! nebuna de vițică
a rupt lanțul. Vasilică !
Sai și leag-o înapoi !

Apoi iar citești cu teamă :
Lupta de la Ierihon.
Dar cînd zidul se sfărîmă,
strigă Ilenuța : Mamă,
mi-a dat Victor c-un pripon.

Stau în șiruri de bătaie
filisteni și Israel.
Grea rușine, greu măcel.
Dar deodată, de pe-o claie
– Mamă, țipă Niculaie,
uită-te la Ionel.

Numai noaptea ... cîteodată ...
te uitai cu-atîta dor
cum dormeau toţi opt grămadă,
liniştiţi şi fără sfadă,
fără pumnii din ogradă,
ca opt pui în cuibul lor.

Şi-acum puii tăi zburară
şi stă cuibul fără pui.
Iar măicuţa se tot miară,
– N-au fost opt ? Dar unde-s doară ?
Uite că nici unul nu-i.

Stai pe prispă singurică.
– Victor ... Mircea ... spui domol ...
Neculai şi Vasilică ...
Ionel şi trei copchile ...
Şi-acum ... nu mai ai nimică ...
nici tu prunci ... şi nici tu zile ...

N-a rămas nimic din stol.
Numai fulgi de rîndunică.
Anii-au nins şi eşti bunică.
Puii-s mari şi cuibu-i gol ...

Mamă Ghenea, maică bună,
vine-o sfîntă primăvară
cînd cu cei care zburară
vom fi iarăşi împreună,
sus în a veciei ţară ...

Şi cînd toate vor fi gata,
cînd se va-mpărţi răsplata,
îţi va spune Împăratul :
– Soră Ghenea, surioară,
vezi ce snopi de piatră rară ?
Azi a voastră-i bogăţia !
Jumătate ia bărbatul,
jumătate ia soţia.

– Jumătate ? Eu săraca ?
Eu ... trei fete ... băieţi cinci.
Numai sapă şi pelinci ...

– Jumătate, scumpa Mea.
Căci a fost şi rugăciune,
şi credinţă şi minune,
dar a fost şi truda ta !

PENTRU CRISTIANA-MIHAELA

cea binecuvîntată și nebotezată ...

Cristiana-Mihaela,
să fii binecuvîntată
ca Rebeca și Rahela,
ca Estera cea-nălțată !

Fii ca Fivi credincioasă
și fii bună ca Tabita !
Și să fii, în Duh, frumoasă
ca fecioara Sulamita !

*

Iată au trecut aproape
două mii de ani sub soare.
În întunecată noapte,
sub a vitelor suflare,

pe-așternut de fîn tomnatic,
cu pelin și cu sulfine,
s-a născut umil Acela
care te-a creat pe tine ...

Cristiana-Mihaela ...

de-ai putea să știi ce-nseamnă
să cobori de sus, din glorii,
unde oștile de îngeri
leagănă de cîntec norii,

să cobori din feeria
zărilor de mărgărite
și să te trezești pe-o iesle,
între noatine și vite ...

– Tu, Copil trimis de Tatăl
din eterna primăvară,
cînd ai fost Tu prunc în lume,
cine mi te botezară ?...

– Botezatu-M-au suflarea
de asin și de berbece,
vîntul fulguind pe iesle,
roua din culcușul rece.

Botezatu-M-au scaieții
sîngerînd pelinci curate,
liliecii de sub streșini
și șopîrlele-nghețate.

Botezatu-M-au pe Mine
toate razele din stele.
Și M-au botezat fierbinte
lacrimile mamei Mele ...

Botezatu-M-au fiorii
care coborau pe luncă,
sîngele vărsat pe vetre
din a lui Irod poruncă.

Botezatu-M-au nisipul
şi vîrtejele pustiei,
cînd abia venit pe lume
luam calea pribegiei.

Şi de-atunci, pe drum de arşiţi,
de la iesle pîn-la cruce,
botezatu-M-au toţi şerpii
din răscruce în răscruce !

– Pruncule, venit pe lume
din feericele glorii,
pentru cine-ai plîns anume
şi te-au botezat fiorii ?

– Pentru toţi cei ce-nsetează
ca prin arşiţă gazela;
pentru toţi cei ce pe valuri
urcă pe catarguri vela;

pîn-la cel mai mic al casei
din căminele creştine.
Cristiana-Mihaela,
pentru tine !...

LA REVEDERE, SORĂ ALICE ...

La revedere, soră Alice,
la revedere, drumul ţi-e deschis !
Aripi de vultur, sus, pe-albastre căi,
te du departe, peste munţi şi văi.

Dar nu uita ...
Că laşi atîta dor în ţara ta !

La revedere, soră Alice ...
Să-ţi fie viaţa floare de cais !
De-acum, mereu, în zîmbet şi cîntări
Betanii sfinte vei avea în zări !

Dar nu uita ...
C-ai fost iubită şi în ţara ta ...

Atenţiune ! Avionul Sabena 17 ... cu
direcţia Bruxelles pleacă peste x minute.

Uuu ! Uuu !
Mai stai vultur, nu te du !
Uuu ! Uuu !
Că se luptă-un *da* şi-un *nu* ...

Ia vezi, dragă surioară,
n-ai uitat ceva în țară ?
Ai putut lua-n desagi
toate inimile dragi ?
Uuu !
La revedere, soră Alice !
La revedere, pe cărări de vis !
Iar dacă pleci cum pleacă-un porumbel
mereu aripi să-ți dea Emanuel !

Dar nu uita ...
să vii din cînd în cînd în țara ta !

La revedere, soră Alice !
Să-ți fie traiul dulce Paradis.
Te-așteaptă-n zare zîmbete și flori,
cetăți înalte, freamăt și culori.

Dar nu uita ...
Că doar acolo-n Cer e țara ta.

Uuu ! Uuu !
Cine-a mai văzut sau nu ?
Uuu ! Uuu !
Doru-n două se făcu.
Jumătate-acuma zboară,
jumătate-i tot în țară.
Jumătate-n marea sură,
jumătate nu se-ndură ...
Uuu ! Uuu !

La revedere, soră Alice !
Isus o nouă ușă ți-a deschis.
Ducînd salutul munților Carpați,
tu vei cunoaște mii și mii de frați.

Dar nu uita ...
să porți în rugă țărișoara ta !

La revedere, soră Alice !
Un nou poem în Ceruri va fi scris.
Și dacă azi din țara noastră zbori
cu anii sfinți spre anii viitori ...

Dar într-o zi ...
nici moartea nu ne va mai despărți !

DOUĂZECI DE ANI

Cuvînt de dragoste şi de aducere aminte, cu prijejul împlinirii a douăzeci de ani de la zidirea locaşului Bisericii creştine evanghelice din str. Badea Cîrţan.

Se-mpliniră douăzeci de ani !
Numai bătrînii îşi aduc aminte ...

Ce-a fost în locu-acesta înainte ?
O mînă de discipoli luterani.
Un snop de fraţi. Un neştiut popor
ce se-aduna într-o capelă mică.
Dar rîvna lor,
torent ce stînci despică,
era mai mare decît templul lor !...

Şi-atunci acest mănunchi creştin maghiar
şi-a adunat puterile robace
să-nalţe-un templu vrednic pentru Har.
Şi-astfel bănuţii văduvei sărace
s-au strîns lîngă-ai Mariei din Magdal -
şi lucrul începu, monumental,
iar zidurile au crescut în pace.

Cîndva al doilea templu din Sion
se înălţa la fel sub mîini tenace.
Numai că cei întorşi din Babilon
nu mai zideau slăvita casă sfîntă
aşa cum o-nălţase Solomon.

Pe cînd aici, peste capela strîmtă,
fraţii maghiari, simţind la unison,
luptau să crească bolţi de panteon,
o fortăreaţă pururi neînfrîntă !

Ce bucurii au fost ! Ce imnuri sfinte !
Cînd templul nou şi-nalt a înghiţit
bisericuţa cea de mai-nainte !

Bătrînii doar îşi mai aduc aminte ...

Iar azi avem o zi de sărbătoare,
azi cititorii cu părul de nămet
dau mărturie pentru tineret,
pentru pionii vremii viitoare !

Să ştie toţi că templu-acesta mare,
pornit cu bani puţini, dar zel bogat,
prin Harul ce l-a binecuvîntat,
s-a-ntins măreţ ca un stejar în soare,
sub care după-al cerurilor rost
găsiră fraţi români un adăpost,
un loc înalt de sfîntă adunare.
Şi iată că noi, tineri şi bătrîni,
strînşi la un loc prin voia cea de sus,
ne înfrăţim sub crucea lui Isus.

Acum din apa-aceleiaşi fîntîni
sorbim şi fraţi maghiari şi fraţi români.

Isus, venind să biruie furtuna,
venind să-și strîngă turma Lui de oi,
nu ne-a unit pentru un an sau doi,
ci ne-a-nfrățit în El pe totdeauna.

Nu mai suntem străini lîngă străini,
nu mai suntem opriți de bariere.
Ci suntem frați pe veci, da, frați creștini !
Fiind pe-aceeași Cale peregrini,
spre-același plai, spre-aceeași mîngîiere,
spre-același Pom al Vieții ce nu piere,
spre-același Domn, spre-aceeași bucurie !
Noi suntem frați, da, frați pe veșnicie !

Căci sus în Cer, sub veșnicul altar,
nu este-un Rai român și-un Rai maghiar,
nu este-un Rai de fiecare neam !
Acolo sus în gloriosul Rai,
e-un singur dor, e-un singur vis, un singur grai,
un singur sfînt mîngîietor balsam.

Aici sîntem popor lîngă popor,
dar sus vom fi o turmă și-un Păstor !

Și totuși noi, acești români chemați
de adevărul Evangheliei sfinte
ne vom aduce-acolo sus aminte
c-am fost cîndva primiți de frați, ca frați.

Iar voi creștini maghiari, acolo sus,
veți fi voioși în slăvile mărețe
că ați primit nu niște oi răzlețe,
ci, după cum cuvîntul Lui ne-a spus,
voi l-ați adăpostit chiar pe Isus !

*

O, Tată sfînt, o, Pronie divină,
prin servii Tăi ne-ai spus dumnezeiește
că cine-n lumea asta nu iubește
pe frații săi cu-o dragoste deplină,
acela nu trăiește în lumină.
De-aceea Te rugăm cu dor, Părinte,
noi, fiii Tăi, poporul Tău creștin,
mireasa cea în strai curat de in,
să fim, de dragul Tău, de azi-nainte,
uniți ca frați, c-un duh tot mai fierbinte,
îmbrățișați tot mai cu drag ! Amin.

CE MÎNGÎIERE ...

Ce mîngîiere şi ce onoare,
ce mîngîiere, ce har nespus,
să fii în ţara nemuritoare,
să vezi cărarea cu crini în floare
pe unde-odată trecea Isus ...

Ce duioşie, ce dulce slavă,
ce fremătare, ce clipe de har,
să ştii că-n orice firuţ de iarbă
e poate taina cea mai grozavă,
e-un strop de sînge de pe Calvar ...

Ce măreţie, ce plinătate,
din răsărit pînă-n zări de apus !
Ce stîlpi de slavă, ce culmi ciudate,
ce scări de templu şi de cetate
pe unde-odată plîngea Isus ...

Ce fericire s-asculţi balada,
cîntecul mărilor în asfinţit,
cînd spune iarăşi Tiberiada
cum valuri grele, cerîndu-şi prada,
la glasul tainic au amuţit.

Ce-nfiorare să urci pe scară,
în priveghere alături de fraţi,
s-asculţi halel-ul din sfînta seară,
cînd noaptea blîndă ne spune iară:
"Acesta-i trupul ... luaţi mîncaţi" ...

Ce val de haruri, ca valul mării,
plin de Duh sfînt să priveşti Golgota,
s-asculţi cum urcă din nou călăii,
să simţi în suflet suspinul zării
şi-un scrîşnet aspru de cruce grea ...

Ce-nviorare, ce dragi icoane,
ce bucurie în Emanuel,
să vezi popoare-n lungi coloane
cum vin pe aripi de peste oceane
să vadă slava lui Israel !

O, cum va plînge strîngîndu-şi rodul
casa lui David curînd cu-ai săi.
Va plînge Natan, chemînd norodul,
va plînge Levi, purtînd efodul,
şi plin de lacrimi va sta Şimei ...

Ce rîu de slavă, ce revărsare,
cum Zaharia prin Duhul ne-a spus,
cînd peste culmea de la-nălţare,
cu mii de îngeri şi sfinţi din zare,
se va întoarce aici Isus !

Ce fericire cînd vestitorii
vor coborî peste Ierusalim.
Cînd de pe norul de har şi glorii
măreţ striga-vor nemuritorii :
Ieşua Malek ha Iehudim !

VAI DE CEI NEPĂSĂTORI...

Amos 6

Vai de cei nepăsători în Sion !

Vai de cei ce dorm în jug,
pînă dă rugina-n plug,
și-aduc foame, nu belșug
în Sion !
Vai de cei ce strîng grămezi
și din cîmp și din livezi,
dar la sapă nu-i mai vezi
în Sion !

Vai de cei nepăsători în Sion !

Vai de cei care se-ascund,
să-și bea cupa pîn-la fund,
și pe urmă mulg și tund
în Sion !
Vai de cei care-și închid
ușa inimii cu zid
și-apoi cîntă ca David
în Sion !

Vai de cei nepăsători din Sion !

Vai de cei cu gîtul lung,
ce cu mir de preț se ung,
dar pe frații lor i-mpung
în Sion !
Vai de cei cu perne moi,
care dorm în piei de oi.
Nu ! Ei nu vor fi cu noi
în Sion !

DIN CARPAȚI

Din Carpați pînă-n Sion,
pe aripi de avion,
am venit cu dor frățesc
și cu cîntec românesc !

Din Negoi în Ghetsimani,
după două mii de ani,
am venit s-aduc prinos
pentru darul lui Hristos.

Din Ceahlău pîn-la Calvar
am venit pe-aripi de har,
să sărut cu dor nespus
urma crucii lui Isus.

Din Bihor la Betleem,
am venit ca să veghem,
eu român și voi iudei,
lîngă ieslea dintre miei ...

De la Olt la Nazaret,
am adus un mic buchet
să-l așez într-un ungher
în casa mică de dulgher.

Sus la Cana din Galil,
am venit cu gînd umil,
c-un izvor de cîntec lin,
să-l prefacă Salvatoru-n vin ...

Jos la mare, la Aşdod,
vreau să stau lîngă năvod,
lîngă cei pe care în furtuni
i-am purtat mereu în rugăciuni.

Din Bucegi la Ierihon
am venit să sun din corn,
cornul dulce la urechi,
care surpă omul vechi !

Din Carpaţi pe căi de vînt,
lîngă crucea Celui Sfînt,
am venit să mulţumesc
pentru oile din plaiul românesc.

Din Carpaţi pîn-la Sion
pe aripi de avion,
am venit pentru Hristos,
ca să-l fac pe Israel gelos !...

CINSTEȘTE PE FRAȚI

Cinstește pe frații cu fruntea brăzdată,
pe-aceia ce-n vifor purtară efod.
Ei sînt printre noi ca o creangă bogată,
o creangă ce-ascunde sub floarea uscată
comoara măsurii de rod.

Cinstește pe frații cu fețele supte,
cu urme-adîncite sub ochii fierbinți.
Ei sînt ca o navă ce vine din lupte,
purtînd pe frîntura catargelor rupte
drapele de mari biruinți.

Cinstește pe frații cei fără de slavă,
pe care uitarea să-i cearnă ar vrea.
Acolo, în veșnica vieții dumbravă,
cînta-vei tu oare-n aceeași octavă ?
cum ei lui Isus vor cînta ?

Urca-vor la Tatăl să-i binecuvînte.
Și-acolo în sclipet de-nalți heruvimi,
sub nouri de îngeri veniți să le cînte,
vedea-vom în slavă catargele frînte
și crengile sus, pe-năltimi.

MULȚUMIRE

variantă

Mulțumesc iubirii care ...
și-a pus jertfa ei în plic,
nefiind deloc datoare
cu nimic.

Numai eu frăției voastre
sînt dator. Și nu pot ști
cum în veacurile-albastre
m-oi plăti ...

Sînt dator și mă ia frica,
mă-nfior ca vinovat,
căci eu nu v-am dat nimica.
Am luat !

Am luat burdufuri pline
și le-am dus la mine-n cort,
Pe voi înșivă în mine
să vă port.

V-am luat în duh și-n minte
cîte unul, cîte doi,
să vă fac mătănii sfinte,
să mă rog și-aici cu voi !

V-am luat ca jar de-asemeni
și-n cădelniță v-am pus,
ca să fim de-a pururi gemeni
în frăția lui Isus !

V-am luat ca dintre stele
și icoane mi-am făcut,
nu ca să mă-nchin la ele –
nu mă-nchin, dar le sărut.

RUGĂCIUNE DE BINECUVÎNTARE

pentru mire și mireasă

O, Tatăl nostru, care ești în Ceruri,
Cel ce plutești pe-aripi de heruvimi,
Cel care scoți lumina din cămară
și semeni mii de sori din înălțimi ;
Cel ce din lut ai scos la viață omul
și l-ai sortit să-nfrunte pe cel rău,
O, Tatăl nostru-Atoate Ziditorul,
Sfințească-Se-n etern Numele Tău !

Sfințească-Se Cuvîntul Tău în inimi
și-ajută-ne să nu-L putem uita.
Sfințească-Se Porunca Ta în lume
Și vie-n noi Împărăția Ta !

Să înflorească-n noi o viață nouă
cu care să zburăm peste mormînt
și voia Ta în toate să se facă
precum în Cer așa și pe pămînt!

Rămîi cu noi și **dă-ne nouă astăzi,**
Cînd viața ne e plină de năduh,
și pîinea cea din brazde, spre ființă,
și pîinea cea din Ceruri pentru Duh.

Cît despre orice greș și orice pată,
ce ne-a-ntinat al sufletului crin,
o, Te rugăm să nu Te mînii, Tată,
ci să ne ierți în Harul Tău Divin.

Sîntem atît de slabi și de-ndărătnici
și n-ascultăm în totul de Cuvînt.
Dar Tu ne-ai dat din cer un Miel de jertfă –
o, spală-ne în sîngele Lui sfînt.
Căci El S-a dat din dragoste fierbinte,
Păstor ceresc în luptă pentru oi.
De dragul Lui, o iartă-ne, Părinte,
și-ajută-ne ca să iertăm și noi!

În încercări prea grele nu ne duce
și fii cu noi cînd vin fiorii reci.
O, izbăvește-ne de cel viclean prin cruce,
c-a Ta-i Împărăția-n veci de veci !
Amin !
Al Tău e Cerul și Lumina !
Amin !
Al Tău e miezul cel ascuns !
Amin !
Căci Tu ne-ai dat la toată vina,
la-nfricoșata judecată, bun răspuns.

Răspunsul bun e unul singur : **Iată-L !**
E Mielul blînd ce s-a lăsat răpus ;
e dragostea ce ne-a trimis-o **Tatăl**
în **Fiul Său, în Dumnezeu-Iisus** !

Răspunsul bun e unul singur : **Harul**.
E viața nouă, mai presus de legi.
E darul Celui ce-a urcat **Calvarul**
purtînd pe umeri vina lumii-ntregi !

Și-acum noi alergăm prin zarea largă
și Vestea Bună tuturor o dăm.
Pe noi, unii pe alții, viața-ntreagă
lui Dumnezeu și lui **Isus** i-o dăm.

O, Tatăl nostru, care ești în Ceruri,
Cel ce plutești pe-aripi de heruvimi,
ascultă ruga noastră-nflăcărată
și vino între noi din înălțimi !

AZI E ZI MARE

Azi e zi mare,
zi de sărbătoare
cînd la-nchinare
doi tineri au venit.

Ca-ntr-o grădină,
de buchete plină,
într-o lumină
doi crini s-au însoțit.

Fraților, surorilor,
în rugăciune
toți să ne unim.
Fraților, surorilor,
un gînd, un suflet
și un Duh să fim !

Soră mireasă,
tu să fii duioasă,
o floare-aleasă,
o mamă-n Israel.
Să fii domniță,
albă porumbiță,
un rug de viță
cu rod bogat pe el.

Fraților, surorilor,
în ascultare
toți să ne unim.
Fiilor, iubiților
un dor, un cîntec
și un Duh să fim !

Tu, surioară,
fii o floare rară,
ca odinioară,
Sarai cu gînd umil.

Ca Ana-n șoaptă
ruga-n sus ți-o-ndreaptă.
Și înțeleaptă
fii ca Abigail.

Fraților, surorilor,
în umilință
toți să ne unim.
Fraților părinților,
un Domn, o turmă
și un Duh să fim !

Tu frate mire,
poartă-te-n iubire,
toți să se mire
de duhul tău supus.

Dragostea voastră,
să-nflorească-n glastră,
o floare-albastră,
din Raiul lui Isus.

Fraţilor, surorilor,
în duioşie
toţi să ne unim.
Fraţilor, bătrînilor,
un crez, un cuget
şi un Duh să fim.

Tu frate, iată,
fii în viaţa toată,
soţ bun şi tată
ca Iacov cel pribeag.

În încercare
ca Avraam fii tare,
scut de-apărare
ca David la Ţiclag.

Fraţilor, surorilor,
în luptă sfîntă
toţi să ne unim.
Mamelor, surorilor,
un glas, o rugă
şi un Duh să fim !

Voi, flori curate,
binecuvîntate
să fiți în toate
de Tatăl cel duios.
Ca o dovadă,
cei ce vor să creadă,
în voi să vadă
iubirea lui Christos.

Fraților, surorilor,
în mărturie
toți să ne unim.
Crinilor, iubiților,
în toată lumea
Harul să-l vestim.

FIII LUI DUMNEZEU

Fiii lui Dumnezeu, privind în lume, au văzut
că fiicele de oameni sînt frumoase.
(Sau cel puțin așa li s-au părut ...)
Și pe acelea care le-au plăcut, le-au luat
ca să le-aducă-n viața lor altă nuanță.
(Sau cel puțin așa aveau speranță)
De duh, ori de credință n-au mai întrebat.

Dar Dumnezeu ... văzînd aceste năzuințiciudate,
știind că omul, lipsit de Duhul de la început,
nu mai era nimica decît lut ...
O, Dumnezeu ... în neapropiatul Paradis,
s-a întristat adînc în Duhul Său și-a zis :
"Copiii Mei ... popor cu sufletul ucis,
cu inima doar spre pămînt atrasă,
vai, omul nu mai e acum
decît o carne rea și păcătoasă !"

Așa vorbi de la amvon păstorul,
rostind îndemnuri dup-acest cuvînt.
Iar tinerii au ascultat cu crezămînt.
Apoi porniră toți pe străzi, spre case.
Și parcă mai veneau frînturi pe vînt ...
"... Omul era acum doar lut ...
și fiicele de oameni li s-au părut frumoase ..."

Și-acum ... îngenuncheat în taină, lîngă pat,
un tînăr credincios, privind spre cerul marmoreu,
îndreaptă gîndul său curat, evlavios, spre Dumnezeu ...

"Părinte Sfînt, sînt un copil al Tău,
copil salvat din gheara celui rău.
Vreau să fii totdeauna pentru mine
iubirea care-i mai presus de orice gînd, de orice bine.
Să nu ador pe nimenea decît pe Tine !
De-aceea, Tată Sfînt,
nu voi alege pentru o viață întreagă decît o inimă,
care-n același duh se roagă, o inimă cu care
să mă pot bucura de Tine, de iubirea Ta, de orice taină
pe care Duhul Tău cel veșnic mi-o desleagă.
Alege-mi Tu mireasa mea
și ea-mi va fi în veci soție dragă !"

A doua zi porni spre seară tînărul la drum,
cîntînd un psalm cu inimă voioasă.
Ah, viața în credință e frumoasă !
Pe străzi pulsa tumultul de oraș.
Mașini, tramvaie, pietoni ... cîte-un copil,
cîte-un unchiaș ... și foșnet ... foșnet de mătase ...
Prin pieptul tînăr un cuvînt a străbătut :
"Fiii lui Dumnezeu, privind în lume, au văzut ..."

Și pe-o alee, brusc a apărut
ca din pămînt, o fată zîmbitoare ...

– O, ce-ntîmplare ! Tocmai la tine mă gîndeam !
Te-am mai văzut odată de la geam.
Mergeai desigur la plimbare ...
Erai cu-o fată mîndră ca-n poveşti.
– Se poate.
– Bine, dar nu-ţi mai aminteşti, că într-o zi ...
(sau poate tot din întîmplare)
mi-ai spus că mă iubeşti ?...
– Sînt ani de-atunci ...
Eram copii şi vîrsta-şi trîmbiţa asaltul.
Dar toate trec, toate-au trecut – şi eu sînt altul.
– Da. Simt că s-a schimbat ceva.
– Sînt un alt om, sînt credincios –
şi văd acum pe faţă tot ce vedeam pe dos.
– Şi ... credincioşii nu se-nsoară ?...
– Ba da. Dar nu cu prima floare dintr-o primăvară,
ci bine e numai atunci cînd se unesc
doar cei ce din acelaşi sfînt coboară, cu acelaşi crez,
mergînd către aceeaşi ţară.
– Dar şi eu port în mine o credinţă.
Doar că n-am Biblie şi nu am cunoştinţă ...
– Cum? ... Crezi în Dumnezeu ? ... Crezi în Isus ? ...
– Bine-nţeles.

Şi multe, multe-apoi şi-au spus ...

Acum se cerne noaptea. Stelele răsar.
Şi tînărul, în cămăruţa lui, se roagă iar.

– Părinte Sfînt, sînt un copil al Tău.
Sînt turburat și mă frămînt
să știu ce-i bine și ce-i rău.
O, Tată Sfînt ... Am întîlnit o veche cunoștință ...
și-am stat de vorbă într-un parc ... despre credință ...
Și ea ... mi-a spus că vrea să creadă ...
Însă credința e-un mister pecetluit sub stîncă
și ea nu știe ... nu Te cunoaște încă.
Dă-mi Tu călăuzirea Ta-nțeleaptă !
Și un cuvînt s-a auzit în Duh,
Cuvîntul spus cîndva lui Saul,
prin Samuel : "Așteaptă !"

Trecură zile și trecură nopți.
Și fiecare cu-alte îndemnuri, cu alt sfat.

Și Saul, vai ... Saul n-a mai așteptat ...

Și într-o zi, cu alte flori de lămîiță,
cu văl aerian, ca de ninsoare,
un voievod și o domniță,
în zvon de cîntec dulce înălțat,
intrau să ceară Celui Veșnic adorat
dumnezeiască binecuvîntare
ce poate să aducă biruință.

Dar ... el crezînd și ea mimînd credința.
Și începu apoi a se-auzi
povestea vieții lor de zi cu zi.

– Azi e duminică, iubita mea !...
– Daaa ! E duminică, e zi de sărbătoare.
Să mergem împreună, dragul meu,
s-aducem mulțumiri lui Dumnezeu.

Așa a fost la-ntîia adunare.

La cea de a doua ... mai puțin ... cumva.

– Azi e duminică, iubita mea ...
Duminică. E zi de sărbătoare ...
– Și ? ... Vrei să mergem iar la adunare ?
Abia am fost. Ce ? Alte treburi nu-s ?
Dar ... în sfîrșit ... cu chiu, cu vai, s-a dus.

Apoi duminicile au venit cu jar.

– Azi, e duminică ... iubita mea ...
– Cum, iar ?
Nu vezi ce vreme ? Nu mă scol din pat.
Du-te tu singur, dacă vrei neapărat !
– Dar azi nu mergi, iubita mea ?
E cer albastru ... Nu e pic de nor ...
– Ce ? Iar vrei să mă duci ? Iar îmi dai zor ?
Mă indispui. Pricepi ? Mă torturezi.
– Dar tu spuneai că vrei să afli și să crezi.
– Da, vreau să cred, dar tu întreci măsura.
Tu vrei doar adunarea și Scriptura !
– Cum, draga mea, dar viața de creștin
e tot ce-i mai frumos și mai deplin. Nu înțelegi ?

Stăpînul lumii ne iubeşte !
Hristos ne-a îndrăgit dumnezeieşte.
Noi sîntem fraţii Lui pe veşnicie !
În cine altul e atîta bucurie ?
– Ascultă. Am decis ! Nimic în plus.
Alege. Ori cu mine-ori cu Isus !

Vai ce calvar ! Ce zile au urmat ! Ce chin !
Ce sfîşiere pentr-un suflet de creştin !

Şi într-un ceas tîrziu ... întors pe neaşteptate ...
dezamăgiri şi-un foc de nedescris !
Şi dintr-odată, sărmanul tînăr ... s-a trezit ... din vis.

Fusese totul un coşmar,
sau poate-o lecţie din Paradis.

Iar tînărul, nespus de fericit,
a-ngenuncheat în taină iar şi-a zis :

– Părinte sfînt, sînt un copil al Tău.
Şi vreau să fiu un copil bun, nu unul rău.
Nu vreau să fiu ca Saul, vreau s-aştept,
s-aştept o viaţă-ntreagă !
Alege-mi Tu mireasa mea
şi ea-mi va fi în veci soţie dragă !

EPITALAM*

În parcul vechi, sub tei bătrîni
ce pun oraşului surdină,
trecînd odată, am zărit,
(pe-o bancă, în lumini de mit)
un Cătălin şi-o Cătălină ...

El, paj frumos, cu ochi de foc,
ea, o domniță dintre stele ...
Erau atît de fericiți ...
(doi visători îndrăgostiți)
în parcul vechi, sub ramuri grele.

Iar sus, rotindu-se uşor
deasupra arcelor cu viță,
zburau uniți în felul lor
un porumbel şi-o porumbiță ...

Priveam spre tinerii din parc.
Şi el, cu ochii către spații,
rosti atunci un jurămînt –
că teii-au tresărit în vînt
ca de-un fior din constelații ...

*

A doua zi, în parcul vechi,
sub ramuri ce filtrau lumina,
i-am revăzut pe-ndrăgostiți,
pe cei doi tineri fericiți,
pe Cătălin și Cătălina.

El, chip de zeu olimpian,
cioplit în marmoră cu dalta.
Ea, o domniță din rădvan,
cu sclipet alb de porțelan.
Dar, vai ... domnița ... era alta ...

Iar sus, într-un imens inel,
deasupra arcelor cu viță,
trecea același porumbel,
zburînd cu-aceeași porumbiță ...

*

Auzi tu, oare, om semeț,
un glas ce strigă dintre stele ? ...
"O, rege al zidirii Mele,
nu ești tu oare mai de preț
ca zeci de mii de păsărele ?...

Dar nu te uiți în jurul tău ?
Nu te sfiești, nu te-nspăimîntă
că sunt mai buni doi porumbei,
ființe care nu cuvîntă ?

Nu te-nfiori că ești mai rău,
mai schimbător decît un flutur ?
Cum să-ți vorbesc ? Cum să te cert ?
Și cum de umeri să te scutur ?

Nu te roșești să treci rîzînd,
schimbîndu-ți zi de zi perechea ?
Nu știi că țin asupra ta
mereu și ochiul și urechea ?

Nu te sfiești de crinii albi,
de florile din parc ? de dalii ?
de macii puri, înfiorați,
din care zorii fac vitralii ?

Nu vezi tu nufărul pe lac,
alb ca o stea în fapt de seară,
cum se păstrează de curat
pe apa verde și murdară ?

Citește-n Cartea Mea-n genunchi,
citește-n murmure de lîră !
Adam și Eva cum trăiră ?
Ei Paradisul l-au pierdut
și totuși nu se despărțiră.

Și n-au trăit apoi ca soți
o zi, un an sau un deceniu.
Ci prima dragoste a fost
o căsnicie de-un mileniu !

N-ai auzit că lui Avraam
i-am dat cu bucurie țara,
căci el iubi pîn-la mormînt
cu-aceeași dragoste pe Sara.

Rebeca pentru Isaac
n-a fost iubirea lui întreagă ?
Iar pentru Israel Rahela
n-a fost ea singura cea dragă ?

Și-apoi oricît s-a năpustit
cel rău să spulbere-armonia,
o, ce iubire a unit
pe blîndul Iosif cu Maria !

Erau flori multe-n Nazaret
ce se-nălțau ca să-i privească.
Dar ele n-au văzut alt soț
și nici soție mai cerească.

Căci el era din cei puțini
cărora îngeri li se-arată.
Iar ea aleasă-ntre femei,
de-a pururi binecuvîntată."

Astfel de trainice iubiri
zidiră temple-n tot pămîntul.
Tu om semeț, tu ce zidești
călcîndu-ți zilnic jurămîntul ?

Iar voi, mireasă, mire scump,
voi care-n Duh purtați cununa
căsătoriei în Hristos,
voi astăzi vă uniți duios,
vă întregiți pe totdeauna.

Căci sus, în Cer, în Paradis,
Isus, luînd în mînă pana,
în Cartea Veşnică a scris,
(către sfîrşit): Mihai şi Ana.

Deci, vrem ca cei ce știu să vadă
privind la voi, la traiul dus,
să poată fără teamă spune :
"Da, căsnicia e-o minune,
e un simbol venit de sus
al dragostei ce nu apune
dintre Eclezia şi Isus."

Şi încheind, v-aduc aminte !
cuvîntul sfînt şi încercat ;
"Tu mire, să-ți iubești soția !
Iar tu, respectă-l pe bărbat."

De veți greşi, primiți dojana,
şi fiți un psalm, un colț de Rai !
Fii binecuvîntată, ANA !
Fii binecuvîntat, MIHAI !

ŞI-ACUM ...

Şi-acum, cînd simţi în piept fiori
sub vălul de mireasă,
primeşte-n dar cu dulci fiori,
acest buchet cules în zori,
să fie floare între flori,
frumoasă.

Bogat să fie cuibul tău
de crini şi viorele.
Cu flori în gînd să fii mereu !
Să-nveţi ce-i bun, să rabzi ce-i greu ...
Şi să te-ncrezi în Dumnezeu
ca ele.

Să fii o harnică zorea
ce-n zori nu se desminte.
Un nufăr alb, cu strai de nea.
O veselă magnolie.
Un ghiocel zîmbind abia,
cuminte ...

Să fii cu cel legat prin dor,
crin alb păstrînd credinţa.

Dar de-l mîhnești cu-o vorbă-n zbor,
să simți arzînd în obrăjor
doi maci purtînd în cupa lor
căința ...

Și-oriunde-n lume vei umbla
să-auzi un glas de-acasă :
"Te rog din zări, fetița mea,
să fii, pentru măicuța ta,
o floare de nu-mă-uita
duioasă".

Și-apoi cînd veți străbate-n lunci
vînt greu ce-n drum se-așterne,
cu Dumnezeu să fiți și-atunci,
deasupra văilor adînci,
voioși ca două flori de stînci,
eterne !

FLOAREA DE MIREASĂ

Pe un fir de floare pală,
ca pe-un coif de îngeraş,
pe un fir de floare pală,
dintr-o singură petală
s-a oprit un fluturaş.

– Vai, şopti el, cîte zale
are dalia pe strai !
Vai, şopti el, cîte zale,
cîte sute de petale !
Şi tu numai una ai ...

Ascunzînd în ea mirarea
de-un astfel de gînd străin
ascunzînd în ea mirarea,
i-a rămas cu-n zîmbet floarea
şi cu-o lacrimă-n declin !

– Eu sînt simplă, dar aleasă.
Şi n-aş vrea un alt veşmînt.
Eu sînt simplă, dar aleasă,
căci sînt floarea de mireasă
care spune : *una sînt* ...

URARE

Mireasă scumpă,
mire drag,
am vrut s-aștern și eu,
voioasă,
pe-al căsniciei voastre prag,
urarea cea mai călduroasă.

Și-am întrebat din zori
pe-oricine,
pe crini,
pe nuferi:
Ce să spun ?
Ce gînduri bune să le-adun ?
Și ce urări din zări senine ?

Un trandafir
m-a agățat
și,
fără să mai dea binețe,
mi-a zis:
Urează *frumusețe* !...

Pe vale,
firele de grîu,
crescute-n brazdele de plug,
mi-au zis:
Urează-le *belşug* !
Să fie casa veşnic plină,
precum e sacul de făină.

Apoi,
în cale,
un bujor
cu chip aprins
mi-a zis:
Frate !
Ce vrea tot omul ?
Sănătate !

Urează-le, aşa zic eu,
să aibă chipul ca al meu !

Mai sus,
pe-o coastă,
un stejar
îmi zise grav:
Sunt de părere
să le urezi atît:
putere !

Și-apoi,
din viţa cea de vie,
doi strugurei chilimbarii
mi-au zis:
Urează
bucurii !

Dar m-am oprit și la furnică.
Vreţi să vă spun ce-a zis ?
Mi-e frică ...
A zis:
Urarea ta să fie
atîta numai :
hărnicie !

Și cum stăteam așa pe gînduri ...
(să spun cumva tot șiru-ntreg ?...
sau numai una să aleg ?...)
deodată,
mai de către seară,
doi porumbei
de nea
zburară
din ceru-albastru
către mine
cînd coborînd în serpentine,
cînd iar urcînd în joc duios.

Apoi veniră tot mai jos
și,
după cercuri fără număr,
s-au așezat încet pe umăr,
ca să-mi șoptească la ureche:

Am fost trimiși din Cer,
pereche,
cu-acest cuvînt
de la **Isus**:
Pentru mireasă,
pentru mine,
un singur lucru ai de spus:
Iubire !

DRUM BUN !

Prieteni dragi, ce azi porniți
pe drumul vieții, amîndoi.
O clipă-aș vrea să vă opriți,
căci ce vestesc e pentru voi !

Prin versul meu acum aș vrea
cununi de gînduri să-mpletesc ;
să vă feresc de calea rea
și-apoi "*drum bun*" să vă doresc.

Primiți cu drag, urarea veche
acum cînd sunteți chiar în prag,
cînd erați singuri – sau pereche –
la fel rămîne-mi-veți de drag ...

Aș vrea în gîndul vostru-acuma
în noua viață să pătrund –
acolo să vă las arvuna
și fericirea s-o ascund !

Căci bucuria, cît de mare
în ziua nunții ea ar fi,
tot se-ntîlnește pe cărare
odat' și-a suferinței zi !

*

E minunată căsnicia
și-i fericire mare-n doi,
cînd e simțită bucuria
că Dumnezeu este cu voi.

Cînd duhul rău sau supărarea
să vă dezbine va-ncerca,
ridică glasul, căci cîntarea
tristețea toată va-alunga !

O ! de-ați avea în voi puterea
ispita certei s-o treceți,
să învățați ce e tăcerea
și-n ea apoi să vă-ntreceți !

Cînd lipsa-n casă va fi mare
împovărați de-ngrijorări,
rugați pe Cel ce este tare
să vă descarce de poveri !

Și mîna harnică a voastră
să lucre-atuncea mai cu spor
avînd alături ruga noastră
și Ceru-ntreg în ajutor.

Cînd unul are-o bucurie
să nu uite-a o-mpărtăși,
chiar orișicît de mică fie
iubire n-ai de poți s-o ții.

Mai bine ţine gînduri rele
în taină ca şi-al tău oftat !
Căci prea puţin în clipe grele
de oameni poţi fi ajutat !

Dar ce v-am spus pînă acuma
cu-atîta rîvnă să-mpliniţi
sînt lucruri care, de cînd lumea,
chiar de sînt grele, voi le ştiţi !

De veţi vedea familii triste
şi dezbinate-n chip durut,
să ştiţi că nu aceste fapte
o despărţire au făcut.

Nu lucruri mari aduc pieirea,
adesea cele mici o fac.
Nu tot necazul sau durerea
un trainic legămînt desfac.

Purtarea ta nechibzuită,
brutală poate uneori,
în lacrimi şi nefericită,
acas-o laşi de cîte ori ?!

Pretenţii care-s necuprinse
cu înfocare le susţii,
iar ţie de ţi-ar fi pretinse
îndat', jignit, poate-ai lovi !

Ai vrea ca unul tot să facă,
să te păstreze ca pe-un vas.
Cui astfel viața să nu-i placă
să fie domn, și altul sclav !

De sînteți soți de-aceștia-n sală
v-o spun cît pot de răspicat :
îndreaptă azi a ta greșală
și drumul ce ai apucat !

Iar vouă, care azi porniți
pe drumul vieții, amîndoi,
vă-ndemn, de rău să vă feriți
și pace fie între voi !

Prin versul meu parc-aș mai vrea
și alte gînduri să-mpletesc ...
Dar mă opresc pe calea mea.
Drum bun
cu Domnul
vă doresc !

TU EȘTI IUBIREA DIN ETERN

Tu ești iubirea din etern
Tu, viitorul ce-mi așternu.
Tu Ceru-mi pregătești,
Tu-n lume mă-nsoțești
Tu, totul Tu îmi ești, Tu !

Tu dai lumină zorilor,
Tu, frumusețe florilor,
Tu ploaie dăruiești,
Tu pîine-n brazde cresti,
Tu, totul Tu îmi ești, Tu !

Tu îmi aduci din Cer cîntări
Tu plîngi cu mine-n încercări,
chiar cînd mă părăsești,
Tu-n taină mă păzești,
Tu, totul Tu îmi ești, Tu !

Acolo unde nu e nor
Tu porți peceta cuielor,
veșnic să-mi amintești
ce tainic mă iubești.
Tu, totul Tu îmi ești, Tu !

Tu, Tu ai cheia lui David
prin care toate se deschid.
În cea din urmă zi,
deodată voi privi
și-n fața mea vei fi Tu !

NU TĂIA DIN CRUCE

Pe-o lespede rece, din greu răsuflînd,
cu umbre ciudate pe chipul său blînd,
stă frînt de-oboseală bătrînul creştin,
dorind să mai guste un strop de alin.
O clipă-i aleargă privirea-napoi,
cu frunzele smulse din arborii goi.
Şi vede prin ceaţă, pe drum de căruţi
atîtea icoane din anii trecuţi ...
O viaţă de zbucium, de mari suferinţi,
şi totuşi de multe şi dragi biruinţi.
Dar crucea, o clipă lăsată acum,
adesea prea grea îi păruse pe drum.
O viaţă întreagă să porţi pe grumaz
atîtea batjocuri şi-atîta necaz.
Betanii puţine şi spini îndeajuns ...
O clipă creştinul se simte pătruns.
O clipă în suflet străbat îndoieli ...
"Gîndeşte-te bine ... Dar dacă te-nşeli ?...
Ce-i viaţa ? Ce-i lumea ? Un larg labirint.
Urechea te-nşală... şi ochii te mint ...
Să-nduri pentru lume cînd lumea nu vrea ?
Vai, viaţa-i prea veche ... şi crucea-i prea grea.
Şi astfel, c-un umăr de cruce proptit,
bătrînul se lasă de somn biruit.

Și iată, în somnul de trudă și-amar,
lumini și imagini în minte-i răsar ...
El vede cum îngeri, pe-un vîrf de copac,
îl cheamă pe nume și semne îi fac.
Creștinul tresare. Se uită mirat,
și-ndată pornește sub cruce plecat.
Pe drumul de munte el urcă din nou.
Și vîntu-i aduce din culmi un ecou ...
Dar crucea apasă mai mult, tot mai mult.
În piept dă năvală un negru tumult.

"Prea grea mi-e povara acum la sfîrșit.
Și drumul prea-ngust e și prea povîrnit.
Zadarnic mă lupt, mă îndemn, mă grăbesc,
căci Cerul mereu mai departe-l zăresc."
Se leagănă pașii. Avîntul e frînt.
Bătrînul creștin e căzut la pămînt.
"Mi-e peste putere. Aicea rămîn."
Și zace-n țărînă sărmanul bătrîn.
"Ehei, măi creștine, se-aude un glas,
prea mare-i povara, prea mult ai de tras ...
Ia barda aceasta și taie din lemn !
Nu fi fără minte ! Din milă te-ndemn ...
Aceasta-i o cruce ce nu poți s-o duci,
căci ea-i cea mai lungă și grea dintre cruci !"
Creștinul ascultă îndemnul străin.
Apucă unealta ce scapă de chin.
Lovește în bîrnă c-un braț de voinic.
Din cruce retează un pic ... înc-un pic.

O pune pe umăr ... încearcă un pas.
Loveşte cu barda în ce-a mai rămas.
Din nou mai încearcă. Şi-apoi c-un fior,
şopteşte: "Acuma mi-e mult mai uşor".
Şi-ndată porneşte pe cale voios,
cu crucea scurtată ... urmînd pe Hristos ...
Pe drum se-ntîlneşte cu cete de fraţi
şi-i lasă în urmă sub cruce plecaţi.
Şi astfel, degrabă, zorind pe poteci,
ajunge la poarta cetăţii de veci.
Ce ziduri de iaspis, topaz şi iacint !
Ce porţi sclipitoare de alb mărgărint !
Ce nori de stindarde ! Ce scări ! Ce făclii !
Armate de îngeri cu lănci aurii !
Dar, vai, de la el pîn-la porţi e un şanţ
pe care nu-i punte, nici bîrnă, nici lanţ.
Şi strigă bătrînul de taină pătruns.
Dar nimeni nu-l vede să-i dea un răspuns.
Şi strigă bătrînul pierdut şi livid.
Nu-i nimeni la poartă. Nu-i nimeni pe zid.
Deodată din vale, cu ochi sclipitori,
cu crucea pe umăr, vin fraţi şi surori.
Ei vin cu nădejde. O vorbă nu spun,
ci repede crucea ca punte şi-o pun
Ei trec peste punte, pe poartă pătrund,
iar crucea în urmă se pierde-n afund.
Bătrînul ia crucea, cu-al dorului val,
şi-ncearcă s-o pună şi el de pe mal.
Dar crucea-i scurtată ... Au toate un rost ...

Ce bine-ar ajunge de-ar fi cum a fost !
Creştinii trec şanţul şi intră pe porţi.
Ce bine e crucea întreagă s-o porţi !
Ce cîntec, ce chiot s-aude-n Eden !
Ce largi mulţumiri într-un dulce refren !
Ce zboruri de îngeri ! Ce slăvi de lumini !
Ce largi curcubee de aur şi crini !
Creştinul de-afară, de jale răpus,
cu greu peste şanţ lemnul crucii şi-a pus
şi-ncearcă să treacă. Un pas ... încă-un pas ...
O, cît e de-aproape al Domnului glas !
Un pas ... încă unul ... Ah, pragu-i deschis !
Dar crucea deodată ... se duce-n abis ...
Şi cade bătrînul în golul temut ...
Răsplata-i pierdută şi sceptru-i căzut !

Dar iată ... ce taină ! El nu ştie cum ...
pe lespedea rece, la margini de drum,
acolo, c-un umăr de cruce proptit,
creştinul acuma din somn s-a trezit.
Dormise o clipă. Şi visul ciudat
un somn şi-o lumină din Ceruri i-a dat.
Bătrînul se scoală şi simte în piept
o flacără nouă şi-un dor înţelept.
Cu grabă pe umeri povara luînd,
priveşte-nainte cu chipul său blînd
şi crucea îi pare aripă spre zări !
Ah, crucea-i întreagă şi fără scurtări !...
Acum, el va spune oricui: către Rai
"din crucea credinţei nimic să nu tai !

Cu crucea întreagă, Isus, către noi,
veni de la Tatăl cu sînge șuvoi.
Și-acum El, din lume, ne-așteaptă la fel,
cu crucea întreagă să mergem spre El..."

RĂSPLATA

Ajută pe-oricine îți cere-ajutor
și nu judeca niciodată.
Nu spune nu pot sau eu nu sînt dator,
nici nu aștepta vreo răsplată.

De vrei răsplătire aici pe pămînt,
zadarnică-i truda și fapta.
Îmbracă, hrănește pe omul flămînd,
să nu știe stînga de dreapta.

Cînd toate aceste vei face-n ascuns
și nu pentru-o slavă deșartă,
atunci vei primi mîngîiere de Sus
și-aicea și-n viața cealaltă.

Copiii tăi nu vor cerși pe la porți
și masa-ți va fi-mbelșugată.
Chiar Domnul din Cer va-ngriji, ca să poți
să dărui oricui fără plată !

Vorbirea ta fi-va umplută de har
și toți te-or cinsti cu-ascultare.
Nici Cerul, nici viața n-avea-vor hotar,
iar moartea va fi **Sărbătoare !**

MĂRȚIȘOR

Oamenii, în luna mart,
cînd e ghiocelu-n floare,
unii altora-și împart
mărțișoare.

Mărțișorul de-obicei
e de aur sau de-argint
sau din cioburi care mint,
din metale cu polei.
E din fier sau e din plumb
dar nu-i scump,

ci se ia cu cîțiva lei
Tu-l păstrezi căci el sclipește.
Însă micul tău simbol
vezi că, totuși, rugînește
și se dă treptat de gol.

Dar, cîndva, pe căi albastre,
printre nori de borangic,
drept deasupra casei voastre
a venit un înger mic.
Și, lăsîndu-se din zbor,
ce-a adus ?

Un mărțișor ...
Ce minune,
ce odor,
pentru-o mamă și-un tătic
aplecați în rugăciune
către Tatăl Creator,
ce comoară !
ce minune !
Nu-i de aur, nu-i de-argint,
nici din cioburi care mint,
și de-atuncea necurmat
mărțișorul minunat,
cel adus din Canaan,
nu stă-nchis, nu rugînește,
ci mereu, mereu tot crește ...
an de an,
an de an
și se cheamă **Dorian** ...

Dar acum să stăm un pic.
Dorinele,
Dorinele,
cel adus de-un înger mic
dintre stele,
dacă ești adus din Cer,
dacă ești cu mult mai scump
decît aurul de-ofir,
decît piatra de safir,
decît un vagon de fier,
decît un vagon de plumb,

dacă ești venit din Cer,
din comorile divine,
să vedem atunci și noi
un reflex de Cer în tine.
Și în ziua cea de-apoi
să fim toți, și tu, și noi,
un mănunchi de mărțișoare,
prins pe tainicul veșmînt
sus, la pieptul cel divin
care pentru noi s-a frînt !
Slavă Lui în veci ! Amin !

SĂ NE IUBIM

Să ne iubim cu dragostea cea sfîntă
cu focul viu ce Domnul l-a adus.
Să nu uităm că am primit poruncă
să ne iubim cum ne-a iubit Isus !

Ascultă, frățiorul meu,
nu uita să veghezi mereu !
N-a spus oare Domnul că-ntr-o zi
dragostea celor mai mulți se va răci?

Să ne iubim cu-o dragoste fierbinte.
Să vadă lumea-n noi pe Salvator,
să spună toți: "da, asta-i calea sfîntă,
că nu mai știu iubire ca a lor".

Ascultă, surioara mea,
stai de veghe și nu uita.
Pe ale Lui picioare cadă iar
al iubirii sfînt mărgăritar !

Să ne iubim, că Domnu-i încă-n lume,
flămînd și gol, străin cu ochi amari.
Îl poți găsi pe pat de suferință
sau numărat din nou printre tîlhari.

Ascultă, frățiorul meu,
nu uita să veghezi mereu.
Pe cununa ce ți-a pregătit,
Domnu-a scris El Însuși : *A iubit* !

ÎNTR-UN CĂTUN

N-ar fi loc în lumea-ntreagă, cum apostolul a spus,
ca să scriu cu *de-amăruntul*, tot ce-a făptuit Isus.
Și de-atunci de-am scrie vrafuri și volum după volum,
Iată numai o lucrare :
Undeva într-un cătun,
într-o iarnă mai geroasă, către vremea de Crăciun,
cu o Biblie în mînă, în locașul sfînt din sat,
predica zelos păstorul, cu duh blînd și devotat,
despre văduva sărmană, care printre cei avuți,
a adus și ea la Templu cei din urmă doi bănuți.
"Frații mei, spunea păstorul, mulți au dat arginți și zloți.
Văduva, ne spune Domnul, ea a dat mai mult ca toți !
Dacă dai, și dai cu milă, unui om flămînd, stingher,
un bănuț din sărăcie e cît o comoară-n Cer.
Și cînd rupi în două pîinea pentr-un frate credincios,
tu să știi că cel ce-ți spune mulțumesc – e chiar Hristos."
Astfel le-a vorbit păstorul și-au răspuns cu toți: Amin !
Dar mai din adînc răspunse un biet suflet de creștin.
Și pornind el către casă, se gîndea bătînd pași iuți,
doar la văduva sărmană, care-a dat cei doi bănuți ...
"Doamne, își zicea, strîngîndu-și vechitura de cojoc,
ea a dat ce-avea în pungă, eu nici pungă n-am deloc ...
Dar, ce-i drept, am sănătate, am picioare, grai ... Ia stați !
Am să merg din casă-n casă și-am să cer de la bogați.

Ei au bani, eu am credință. Și-astfel Domnul care-l bun,
va-ngriji ca și săracii să se-mbrace de Crăciun !"

*

Și a doua zi se duse la băcanul cel fălos,
ce-n biserică adesea se-nchina către Hristos.
Cum către Crăciun se-ntîmplă, prăvălia era plină.
Între doi clienți creștinul către negustor se-nclină.
– Domnul să vă aibă-n pază ! Uite ce voiam să spun :
Dați și pentru cei în lipsă o hăinuță de Crăciun !
– Altă treabă n-ai fîrtate ? Am eu timp de dăruit ?
– Da ! Iertați-mi îndrăzneala ! zise omul umilit.
Și ieșind își spuse-n sine : "Timpu-i scump la negustori.
Ia să-ncerc eu încă-o dată mîine-n revărsat de zori."
Și, din zori, cînd prăvălia se vedea aproape goală,
el intră, dădu bineț și cu vorba lui domoală,
începu: – Acum desigur nu sînteți grăbit ca ieri.
Pentru cei sărmani vin iarăși, ca să dați ... după puteri.
– Ce sărmani ? strigă băcanul. Ia te rog să ieși afară !
Cine n-are să se-mbrace să muncească, nu să ceară !

*

Omul iar s-a-ntors spre casă plin de gînduri: "Nu se
poate
să nu aibă el un mugur cît de mic de bunătate !
N-am văzut eu cum se roagă ?" își zicea zorind prin frig.
"Dar aici, în prăvălie, gîndul lui e la cîștig.
A!.. Ia stai! Să-ncerc mai bine să mă duc cînd stă la masă.
Între-ai săi, acel mic mugur e o floare luminoasă ...

Mă voi duce prin credință. Și-astfel Domnul care-I bun
va-ngriji ca și săracii să se-mbrace de Crăciun !"

*

Iar a doua zi cînd, veseli, toți ai casei, la băcan,
luau masa împreună, în belșug de bogătan,
lăudînd cotletul strașnic și al vinului miros,
cine le răsare-n ușă cu cojocul zdrențăros ?
Biet creștinul plin de rîvnă. Negustorul, ca trăznit,
s-a făcut la față negru. Dintr-odată a sărit
și-mbrîncindu-l jos pe scară, repede, cu-n vreasc de foc
– Na pomană ! Na pomană ! îl croi peste cojoc.
Pe cînd omul, din zăpadă, își zicea, strîngînd din coate :
"Doi bănuți ... eu cred c-ar face vînătăiele din spate ..."
Iar cînd obosi băcanul, omul se sculă de jos,
și frecîndu-se pe șale, zise : – Mulțumesc frumos ...
Pentru mine-atît ajunge ... Dar ... să nu vă supărați,
spuneți-mi acuma, totuși ... pentru cei sărmani ce dați ?

Cînd îl auzi, băcanul, a încremenit în ger.
Parcă l-a străpuns deodată Însuși Dumnezeu din Cer.
Prăbușindu-se pe scară, zise : – Vai, sînt un smintit.
Am lovit un sfînt, un înger, chiar pe Domnul L-am lovit.
Frate, iartă-mi nebunia ! Vino-n casa mea acum,
să-mi îndrepți de azi-nainte pașii pe-al credinței drum !

Și de nu a dat atîta cît a dăruit Zacheu,
dar a dat cu voie bună cum I-e drag lui Dumnezeu.

*

Iar a doua zi creștinul, ca un bun misionar,
după alți Zachei, prin viscol, alerga, zicîndu-și iar :
"Ei au bani, eu am credință, și-astfel Domnul, care-i bun
va-ngriji ca și săracii să se-mbrace de Crăciun".

PRIMĂVARĂ, SOL CERESC...

Primăvară, sol ceresc,
albă carte
de departe,
cîte flori te-mpodobesc,
toate alte flori vestesc
fără moarte !

Primăvară, chip de har,
preoteasă
și crăiasă,
tu în albul tău talar,
în nuanță de Sinear,
ești mireasă !

Și purtînd veșmînt bogat,
ramuri pline
de albine,
tu ne'nalți cu gînd curat
către Mirele-Împărat
care vine ...

Către văile de sus,
unde doară
dorul zboară,

unde-n freamăt de nespus
ne va fi în veci Isus
primăvară !

Unde totu-i numai flori,
cărăruia,
cetăţuia,
numai soare fără nori,
numai fraţi numai surori ...
Aleluia !

AȘ PRIVI...

Aș privi din zori în zori
toate văile cu flori.
Aș privi și-aș strînge-n piept
tot ce-i tainic și-nțelept...

Tot noianul zorilor,
tot focul bujorilor,
tot suspinul crinilor
din umbra grădinilor,
tot seninul zărilor,
tot argintul mărilor,
toată slava stelelor
ce dă farmec nopților !

Și cînd vine-o iarnă grea,
troienind cărarea mea,
lîngă Domnul am și-atunci
tot ce-i mai frumos în lunci...

(Doamne, cît sînt de voios
Cînd văd nuntă în Hristos
Și-aș aduce mirilor
tot parfumul văilor !...*)

Dar cînd Domnul va veni
și în ochi mă va privi,
nu voi mai vedea atunci
nici cărări, nici văi, nici lunci...

Nici noianul zorilor,
nici focul bujorilor,
nici suspinul crinilor
din umbra grădinilor,
nici seninul zărilor,
nici argintul mărilor
și nici stelele de sus.
Numai fața lui Isus !

VAI, FRAȚILOR ...

Vai, fraților, a dat pălămida-n grîu !

Unde-i holda ne-ntinată
spicul sclipitor ?
Unde e oștirea-naltă
ce purta povara-nvoaltă,
hrană tuturor ?

Cine-a strecurat neghină
noaptea printre noi ?
Numai răni, numai rugină,
numai cioburi de lumină
frînte în noroi !

Vai, fraților, a dat pălămida-n grîu !

Mii de spini își țin soborul.
Plînge roua-n zori.
A trecut Ispititorul
și noi n-am păzit ogorul,
n-am fost veghetori.

Domnul peste lan se uită
c-un adînc suspin.
O, ca mîine va fi nuntă !

Însă pîn-atunci ne-nfruntă
duhul lui Cain.

Vai, fraților, a dat pălămida-n grîu !

Azi e vremea de zăbavă.
Nu știm cît va fi !
Cu neghină și cu pleavă,
cum vom fi luați cu slavă
în măreața zi ?

Noi sîntem plătiți cu sînge.
Toți sîntem în Har.
Dar ce mulți, ce mulți vom plînge,
cînd oștiri cerești vor strînge
grîul în grînar !

SĂ DĂM MULȚUMIRE...

Să dăm mulțumire,
în rugă uniți,
de anii tăi, frate,
cu-ai noștri-mpletiți !
Și mîine de-asemeni
să fim ca un roi,
nici noi fără tine,
nici tu fără noi.

Uniți în credință
să mergem la fel,
pe singura cale,
spre singurul țel.
Să fim totdeauna
un singur șuvoi,
nici noi fără tine,
nici tu fără noi.

Pe Mările Roșii
a' lumii acești
să ducem mesajul
iubirii Cerești.
S-ajungem la țintă
întregul convoi.

Nici noi fără tine,
nici tu fără noi !

Și-atunci cînd Păstorul
striga-va din Cer,
să nu fie nimeni
de turmă stingher.
Să nu plîngă nimeni
privind înapoi ...
Nici noi fără tine,
nici tu fără noi !

Ci sus, unde aștrii
în cîntec s-așternă,
să stăm sub menora*
din Templul etern.
În cîntec de harpe,
de flaut, de-oboi ...
Și noi lîngă tine,
Și tu lîngă noi !

HAIDEȚI, FRAȚI !

"Haideți, frați ! striga odată
de pe ziduri Neemia –
să-mplinim lucrarea sfîntă
cu ciocanul și mistria !
Pentru toți cei dragi ai voștri,
haideți sus pe schela-naltă,
cu povara într-o mînă
și cu sulița-n cealaltă !
Haideți frați, căci vremea zboară !
N-ascultați a lumii vrajă.
Ziua să lucrăm pe ziduri,
noaptea să veghem de strajă !
Căci acei ce stau deoparte
cînd e vremea trudei sfinte,
n-or avea nici drept, nici parte,
nici aducere aminte.

Azi lucrarea e întinsă
și zidirea nu-i ușoară.
Totuși, nimeni să nu iasă
din Ierusalim afară !
Puneți piatră lîngă piatră.
Să răsune-n inimi struna !
Iar cînd trîmbița vă cheamă,
toți în luptă să fiți una !"

"Haideți frați !" să spunem astăzi
mai voioși ca Neemia !
Căci acum zidim cetatea
ce străbate veșnicia !
Iar cînd zidul va fi gata
Însuși Meșterul din zare
îl va duce sus în slavă,
preschimbat în nor de soare !

NOI AVEM ...

Noi avem acolo-n Cer un Tată
care ține-n larguri bolta înstelată.
Noi avem un Creator puternic,
la a Lui poruncă toate calea-și țin.

Soare, lună, stele, marea-n valuri grele,
munți înalți și norii falnici îi dau slavă.
Tot ce-n zări cuvîntă, zi și noapte cîntă :
"Aleluia Celui Sfînt ! Amin !"

Noi avem acolo-n Cer un frate,
Cel născut din Tatăl, din eternitate.
Noi avem un Miel jertfit pe cruce,
Miel de izbăvire din eternul chin.

Mii de inimi smulse, din păcate-ascunse,
sus în Cer și jos în lume Îi dau slavă.
În vibrări de strună, Ceru-ntreg răsună.
"Aleluia lui Isus ! Amin !"

Noi avem aci cu noi în viață
pe Mîntuitorul care ne învață.
Noi avem pe Însuși Duhul Slavei,
ce ne dă lumină, sprijin și alin.

Înălțînd spre astre gîndurile noastre,
în cîntare și în rugă Îi dăm slavă.
Preamărim pe Tatăl, adorăm pe Fiul
și trăim prin Duhul Sfînt ! Amin !

BUN RĂMAS !

Erau străini. Pescari trudiți,
cu fața supță ca smochina.
Și-ar fi rămas tot risipiți
ca niște maci printre căpiți,
de nu i-ar fi cules **Lumina** !

Erau străini. Și-ar fi rămas
îndepărtați pe totdeauna.
Dar cînd acel ciudat Rabin
schimbă la Cana apa-n vin,
ei au simțit că toți sunt una !

De-atunci prin cîte au trecut !
Cum mai puteau străini să fie ?
Așa a vrut Isus cel bun
ca-ntr-un sublim trecut comun
să-i lege-n snop pe veșnicie !

Și-n adevăr, de-atîta har
ce-l revărsa mereu Preaînaltul,
simțeau pescarii-n piept un jar,
simțeau că-i leagă un fierar
c-un lanț de slavă unul de-altul.

Căci ei priveau cum zi de zi
Isus lucra mai grele semne.
Vedeau cei orbi, vorbeau cei muți,
ieșeau din oameni belzebuți,
neașteptînd să-i mai îndemne.

Pe ape L-au văzut umblînd,
cum n-au văzut nicicînd strămunii.
Și, unii-ntr-alții-nghemuiți,
au stat și L-au privit uimiți
cînd El dădea porunci furtunii.

N-a întîlnit în drum vreun mort
fără să-i lase gol sicriul.
Le-a dat cu drag tot ce-au cerut,
și pîini și pește cît au vrut,
și-a prefăcut în Rai pustiul.

Pe-un munte-nalt s-a arătat
sclipind măreț, ca veșnic Rege.
Și-atîtea taine din Cuvînt
n-a mai fost nimeni pe pămînt
la fel ca El să le dezlege !

Apoi , spre cruce a pornit
să-și scape turma Lui pribeagă.
Uimiți, ei L-au văzut plecînd
între ostași, ca miel plăpînd,
El, ce crease lumea-ntreagă !

Ei au fugit plini de fior.
Dar casa-n care-au stat deoparte
s-a zguduit asupra lor
cînd tainicul Învățător
ieși din trupul cel de moarte.

Și-a treia zi intră de-a drept
prin zidul casei : "– Pace vouă !
De patru mii de ani v-aștept.
Priviți-Mi rana cea din piept
priviți-Mi mîinile-amîndouă".

Pe țărm Îl întîlniră iar
El își pusese blînd tunica
pe pîinea caldă din ștergar.
Iar peștii sfîrîiau pe jar.
– Copii, ați prins ceva ? – Nimica.

Și cînd spre Cer, din micul grup,
urcă ușor ca un răsuflet,
ei toți erau ca roiu-n stup,
un singur gînd, un singur trup,
un singur dor, un singur suflet !

Și-astfel, uniți și-nfiorați,
în acel ceas de duioșie
nu mai erau străini, ci frați
cu mii de lanțuri fercecați
de Dumnezeu, pe veșnicie !

*

Iubiții mei, voi frați creștini,
frați de-ncercări și de Betanii,
și noi am fost cîndva străini
și-am fi rămas ca niște spini
purtați de vînt și de pierzanii.

Am fi rămas ca pleava-n zbor
cînd se învolbură din ciururi,
ca reci baloane de săpun,
căci fără un trecut comun
și noi am fi străini de-a pururi.

Dar El, Isus, pe toți ne-a smuls
sărind pe stîncile genunii.
A alergat cu drag și-a plîns,
la pieptul Său străpuns ne-a strîns
și ne-a legat în snop cu funii !

Da, ne-a legat, prin Duhul Sfînt,
cu-atîta har, mai sus de Lege,
cu-atîtea bucurii și-avînt,
că nu e nimeni pe pămînt
să poată să ne mai deslege !

Și-acum ... ne despărțim. E-un pas
e-o clipă ... care ne desparte.

Dar noi suntem un singur glas,
un singur duh, un singur vas,
și-aici, și dincolo de moarte.

O, rămîneți cu bine dar,
cît firul vremii se va toarce !
Da, rămîneți cu ochii sus,
căci voi știți bine că Isus
cum a zburat așa Se-ntoarce.

O, rămîneți cu bine-acum,
surori și frați, păstor și turmă !
Oriunde-om fi, în orice-ungher,
noi știm că ni s-a dat din Cer
o viață care nu se curmă.

Vă zicem : Pace ! Bun rămas !
Dar nu cum orice om ar spune.
În bucurii și în impas,
pe-aceste bănci, în orice ceas
vom fi cu voi la rugăciune ...

Și se vor spune poezii ...
Și, poate, răscolind cenușa,
cînd poezia va-nceta,
veți spune : — Asta o spunea ...
știi cine ? — N-am uitat ... Păpușa ...

Rămîneți, dar, cu bine frați,
în mărturia înțeleaptă !

Căci nu pe țărm galileean,
ci sus, pe veșnicul liman
Isus cu pîini cerești ne-așteaptă !

Și cînd spre nuntă vor zbura
toți cei chemați din zarea-albastră,
urcînd la rîndul cetei lor,
noi vom pleca **de-aci** în zbor,
căci **voi, voi** sînteți ceata noastră !

Iar dac-am lăcrimat puțin ...
O, nu mai spuneți nimănuia ...
Așa-i cînd sufletul e plin ...
Mărire Tatălui Divin
și lui Mesia ! Aleluia !

NAȘTEREA LUI ISUS

Isus se naște ! Și lumina
pătrunde-n sufletele noastre
Și steaua tainei strălucește
deasupra celorlalte astre.
Cu magii azi ne închinăm,
și noi, cu sufletul mergînd,
o bucurie fără seamăn
simțim în inimă și-n gînd !

Azi patimile se răpun
de-o putere preaînaltă !
Azi omul, luminîndu-și gîndul,
spre Cer cu inima tresaltă !
Nădejdile se nasc în suflet.
Credința tainic reînvie,
căci harul sfînt acum coboară
în viața stearpă și pustie.

Și orice suflet care simte
că-n el răsare-o viață nouă,
e ca un crin ce în petale
adună stropi curați de rouă !
Și orice inimă ce poartă
oglinda Cerului în ea,

pentru ISUS născut în iesle,
azi, luminează ca o stea !

Se nimicește tot păcatul
sub raza sfîntă a iubirii ...
Azi, se deschide pentru suflet,
spre Cer, un drum al mîntuirii !
Cu haina albă a virtuții
tot omul poate să se-mbrace,
căci *Sfînta Naștere* aduce
în inimi liniște și pace !

UNDE-I ?

– Unde-i Pruncul cel din iesle,
care-aduce zorii ?
Unde-i Pruncul ? întrebară
pe la porți păstorii.

– Unde-i Pruncul nou născut,
vrednic de omagii ?
Unde-i Pruncul-Dumnezeu
întrebară magii.

– Unde-i Pruncul cel prezis
în profeți și Lege ?
a-ntrebat apoi Irod,
fiorosul rege.

– Unde-i Pruncul care vrea
să ne schimbe pașii ?
Unde-i Pruncul cel Prea Sfînt ?
au strigat ostașii.

Iar acum, din nou, un glas
spintecă văzduhul.
– Unde-i Pruncul ? ne întreabă
stelele și Duhul.

O, ce har să poți răspunde
zărilor senine ...
– Pruncul Sfînt e-n pieptul meu,
e născut în mine !

PE-UN PĂTUL ...

colind

Pe-un pătul de fîn și floare,
tare greu
s-a născut Copilul Soare,
tare greu.
Dar în casa ta, vecine,
n-ai o mînă de sulfine,
să se nască și la tine
Dumnezeu ?

Ia auzi ce vînt subțire,
subțirel
bate rău printre cămile,
subțirel ...
Iar tu, om cu minte-naltă,
stai cu inimă de piatră.
N-ai tu oare-un colț de vatră
pentru El ?

Plînge Pruncul ca o mierlă,
plîns nespus,
că în iesle nimeni pernă
nu i-a pus.
Iar tu-n casa ta frumoasă
te-ai culcat și nici nu-ți pasă.

Nu vrei tu să-L iei în casă
pe Isus ?

Sus în Cer cu dor de frate,
sus în Cer,
El ți-a pregătit palate,
sus în Cer.
Iar tu, inimă amară,
cum de-L poți lăsa afară,
ca de dor și frig să moară,
pui stingher ?

Peste valea cea de plîngeri,
auzi tu ?
Auzi corul cel de îngeri,
auzi tu ?
Omule cu ușă strîmtă,
oare nu te înspăimîntă
că tot Cerul stă și cîntă
și tu nu ?

Iată, vin păstorii-n grabă
pe pămînt,
și de Prunc pe toți ne-ntreabă
pe pămînt.
Hai vecine la ferestre,
haide să le dai de veste
că-i aici la tine-n iesle
Pruncul Sfînt !

STEAUA VIE

În acea slăvită noapte,
se uita mirată luna.
– Ia uitați-vă, surate,
cum se poate ?
murmura mereu străbuna.
O steluță pe sub nori !
Ce fiori !
O steluță fără nume
și fără orbită-n lume !
Zboară-ncet și se oprește,
omenește,
parc-ar vrea un om să-ndrume.
– Cum ? Să zboare și să stea ?
a răspuns atunci o stea.
– Cum ? O stea fără orbită ?
a spus alta mai uimită.
– Da. Căci nu e nici planetă,
nici cometă,
nici vreun pui din căi lactee,
nici vreun colț de meteor.
– Atunci ce e ?
– E un dor !...
a șoptit o rază-n zbor.
E un înger, e un duh

care trece prin văzduh
către Pruncul Salvator.

Și-a privit întregul Cer
cum steluța, sol suprem,
s-a oprit ca o făclie
peste satul Betleem.

Și-a zburat apoi făclia
dispărînd în Dumnezeu !

CE DRUM !

Ce drum sub zări de peruzele !
Ce vis de ne-nţeles pribeag !
Să mergi cu ochii către stele,
privind cum una dintre ele
ţi-arată calea spre Cel Drag !...

Să simţi că zbori printre planete
deasupra văilor pustii,
deasupra lumilor deşerte
spre îngereştile concerte,
spre veşnicele simfonii !

Să vezi o stea sub bolţi senine
venită din nemărginiri
ca să te cheme chiar pe tine
din lumea asta de suspine
în ţara veşnicei iubiri !

Şi-apoi să te-nfiori deodată,
privind c-un simţământ suprem
cum steaua s-a oprit şi, iată,
acum lumina ei ţi-arată
un Prunc divin în Betleem !

SPRE BETLEEM

– Pe drum de noapte, prin cîmpii,
spre ce liman te duci, fecioară ?
– Spre Betleem, purtînd povară.
Spre Betleem,
spre Betleem,
purtînd un Salvator suprem.

– Spre ce ținut de slavă nins
zburați, voi îngeri, printre stele ?
– Spre Betleem,
în zile grele.
Spre Betleem,
spre Betleem,
să ducem un mesaj suprem.

– Spre ce minune, voi păstori,
porniți prin beznă, fără frică ?
– Spre Betleem,
spre ieslea mică,
spre Betleem,
spre Betleem,
spre veșnicul Păstor suprem.

– Spre ce oraș zoriți, voi magi,
c-un dor ce inima vă umple ?
– Spre Betleem,
cu daruri scumpe,
spre Betleem,
spre Betleem,
spre slava unui Mag suprem.

– Veniți și voi, prieteni dragi,
veniți cu noi pe calea strîmtă,
spre Betleem,
spre ieslea sfîntă,
spre Betleem,
spre Betleem,
spre Pruncul Salvator suprem !

DAR TU ?

– Noi, îngerii din plai dumnezeiesc,
pe Pruncul Sfînt cu drag L-am proclamat.
I-am dat mărire într-un cor ceresc.
Dar tu, prietene, tu ce I-ai dat ?

– Noi, bieți păstori, ne-am dus la Betleem,
la Pruncul Împărat peste-mpărați,
ca martori ai mesajului suprem.
Dar voi acum ce mărturie dați ?

– Noi, magii, cum străvechii martori spun,
am fost conduși de-o stea pîn-la Isus.
Noi Lui I-am dat tot ce aveam mai bun.
Dar tu, prietene, ce I-ai adus ?

– Veghind în noapte, cu, grăjdar bătrîn,
ca jertfă pentru Pruncul Preaiubit,
eu mamei i-am dat locul meu pe fîn.
Dar tu, prietene, tu ce-ai jertfit ?

– Iar eu am fost o stea care-am adus
pe cei dintîi străini spre Sfîntul Miel,
spre Prințul Veșniciei, spre Isus.
Dar tu pe cine ai adus la El ?

O, CE PRUNC CIUDAT!

O, ce Prunc, ce Prunc ciudat
s-a născut în Canaan,
într-un staul, pe-un suman !
Unii spun că-i un sărman.
Alții spun că-i împărat.
Unii spun că-i un viclean.
Alții spun că-i minunat !

O, ce Prunc, ce Prunc de soare
S-a născut în Betleem,
între vite care gem !
Unii văd în El blestem.
Alții văd în El salvare.
Unii văd un trist poem.
Alții văd un Rai în floare.

O, ce Prunc în două chipuri.
Unii-L scad și alții-L cresc.
Unii rîd și mulți suspină.
Unii spun că-i prea de tină.
Alții spun că-i prea ceresc.
Unii spun : prea grea doctrină.
Eu ... spun numai : Îl iubesc ...

ZBOR ALB

Zbor alb ... aripi de argint ...
vestitori ce-n veci nu mint
din Cer s-au arătat
peste Pruncul împărat ...

Ei toți strigau : Osana !
Lui Dumnezeu mărire !
Ei toți cîntau : Osana !
În lume înfrățire !
Din Cer veneau în stoluri,
trecînd prin norii grei.
Iar păstorii-n cîmp priveau la ei ...

Zbor alb ... aripi de nea ...
Îngeri buni în lumea rea,
zîmbeau ca flori de-april
peste-o iesle și-un copil.

Ei toți strigau : Osana !
Lui Dumnezeu mărire !
Ei toți cîntau : Osana !
În lume înfrățire !

Din Cer veneau în stoluri,
trecînd printre norii grei.
Iar Copilul Sfînt privea la ei ...

Zbor alb ... oștiri din Rai ...
spre cetatea lui Isai,
cu slavă au adus
vestea unui Prunc de sus.

Ei toți strigau : Osana !
Lui Dumnezeu mărire !
Ei toți cîntau : Osana !
În lume înfrățire !
Au revărsat în inimi
un glorios mister.
Și-apoi iar s-au înălțat la Cer ...

PENTRU PRUNCUL ISUS

Oștiri cerești coborau dintre stele
sclipind măreț în lumina de sus.
Dar pentru cine veneau ei din Slavă ?
Pentru Isus.
Pentru pruncul Isus.

Înfiorați se porniră păstorii
spre Betleem, după cum li s-a spus.
De dragul cui ? Pentru cine anume ?
Pentru Isus.
Pentru pruncul Isus.

Din Orient, după steaua de taină,
veniră magi cu un sacru impuls.
Dar pentru cine atîtea strădanii ?
Pentru Isus.
Pentru pruncul Isus.

Doi sfinți profeți, un bătrîn și-o bătrînă,
mînați de Duhul, la Templu s-au dus.
Dar pentru ce, dragii mei, pentru cine ?
Pentru Isus.
Pentru pruncul Isus ...

Și-acum vă-ntreb : Pe pământul de astăzi,
în răsărit și-n întregul apus,
de ce cîntăm ? pentru ce ? pentru cine ?
Pentru Isus.
Pentru pruncul Isus !

Dar ce alean ne înalță-n colinde ?
Copilul Sfînt ce comori ne-a adus ?
El ne-a dat Harul și viața eternă !
Cîntați, popoare,
pentru pruncul Isus !

DE LA IESLE ...

De la iesle pîn-la cruce ...
cît amar, cît suflet frînt !
Ce alean, ce milă dulce
Te-a putut din Cer aduce
pe pămînt ?

De la staul la Golgota ...
numai zbucium și colind.
Trist privea spre cruce bolta.
Munții grei porneau revolta
clocotind !

De pe fîn și pîn-la cuie
numai răni și vînătăi,
ce cuvinte pot să spuie
cum plîngeai pe-o cărăruie
pentru-ai Tăi ?

Din Egipt în Ghetsimani ...
numai plîns și priveghcri ...
Crunt pîndeau în drum dușmanii,
pînă n-au mai fost Betanii
nicăieri.

De la iesle pîn-la mine ...
cîte lacrimi, cîţi martiri !
Unde voi găsi suspine,
Doamne, să-ţi aduc depline
mulţumiri ?

DE-AI MAI FI, ISUSE...

De-ai mai fi, Isuse, prunc în Betleem,
raze-avînd pe frunte, ca un diadem,
o, cum ne-am mai strînge din larguri,
la iesle cu drag să veghem,
de-ai mai fi, Isuse, prunc în Betleem ...

De-aș avea palate cum în basme sînt,
unde-n diamante soarele-i răsfrînt,
rubine de foc și topaze,
pe toate uitării le-aș da
și-aș veni, Isuse, lîngă ieslea Ta !

De-ai mai fi, Isuse, pruncul voievod,
de-aș fi eu Cezarul, de-aș fi eu Irod,
aș pune sub tălpile tale
cunună și scump diadem,
de-ai mai fi, Isuse, prunc în Betleem !

HRISTOS A ÎNVIAT

O zi cu soare în Iudeea. Ierusalimu-i frămîntat.
Se-ncrucișează șoapte-n stradă : Isus din morți a înviat !
S-a turburat cetatea sfîntă . Și omul prost și înțeleptul
se duc la Golgota-n grădină, mai pe furiș și mai de-a
dreptul.

Și parcă-i vezi în două taberi pe toți la groapa lui Hristos.
Pe unii căutînd spre ceruri, pe alții cu privirea-n jos.
Acei ce-i vezi cîntînd "Osana", cu ochii ridicați în sus
sînt cei ce ieri plîngeau amarnic, sînt ucenicii lui Isus.

Sînt cei pe care răstignirea i-a depărtat de cel mai drag,
sînt cei ce-au stat închiși trei zile și lacrime-au vărsat
șirag.
Iar ceilalți, plini de turburare, plecați cu frunțile în jos,
sînt Sanhedrinul, fariseii, răstignitorii lui Hristos.

Sînt cărturarii, tribunalul, conducătorii,-ntr-un cuvînt.
Sînt cei ce ieri urcat-au dealul lovind cu biciul trupul sfînt.
Sînt cei ce nu I-au dat nici apă, Lui, Celui ce-a creat
izvoare :
sînt cei ce I-au săpat o groapă și-au pus pe ea o piatră
mare.

Priviți cum stau judecătorii în fața gropii părăsite,
cu fruntea plină de broboane, cu gîndurile răvășite.
Priviți că nu mai stau grămadă, s-au speriat vechii stăpîni
și-ajuns-au mulți din ei să creadă în Cel ce le-a scăpat
din mîini.

Și mulți din cei ce-au zis că Cerul era pustiu de cele sfinte
s-au prăbușit cînd adevărul ieși afară din morminte.
Ba au căzut chiar și străjerii, s-au prăbușit uimiți romanii.
Căci nu pot nimici-*Învierea*, nici forța armelor, nici banii.

*

A-nviat *Viața* lumii – cine-i poate sta în cale,
sus în Ceruri serafimii cîntă-ntruna osanale.
Prin cetate ucenicii s-au aprins de bucurie,
îndrăznesc în plină voce a vesti credința vie.

Nu-s ascunși, nu mai li-e frică, nici de oameni, nici de
moarte,
și din contra, țin să ducă noua veste mai departe.
Ce nu-i gata Magdalena ca să-ndure în viață !
Cum să tacă, să nu spună cînd ea L-a văzut în față !

Cine i-ar opri pe Petru, pe Ioan sau chiar pe Toma ?
L-au văzut ! E viu ! Zadarnic vine ordin de la Roma !
Peste cruci și peste-arene, peste orice duh de frică,
peste orișice primejdii *Învierea* se ridică.

Iată,-i vezi, cu mic cu mare, mame cu copii în braţă,
merg cîntînd în faţa morţii, merg cu zîmbetul pe faţă.
Moartea nu mai e o beznă, nu-i o peşteră grozavă,
ci de astăzi mai degrabă, e o uşă către slavă !

A-nviat Isus ! Întîiul care-a frînt puterea lumii !
Vestea a pornit îndată către marginile lumii !
A-nviat şi nu mai moare, a-nviat pe totdeauna !
El e-al nostru Paşte veşnic, Soarele ce-a-nfrînt furtuna !

A-nviat şi dă viaţă tuturor ce vin la Dînsul,
să se roage cu căinţă pînă-i podideşte plînsul.
Tuturor ce-şi plîng păcatul şi cer viaţă, mîngîiere,
pentru toţi El are dreptul să împartă graţiere.

Tuturor ce se vor naşte încă în credinţa vie,
le dă drept la acel "Paşte", cînd toţi morţii-or să învie.
N-a văzut vreodată lumea, nici străjerii, nici Iudeea,
nici n-a pomenit pămîntul o-nviere ca aceea !

Şi acum tu ştii iertarea ce-a adus-o blîndul Miel,
pune-ţi astăzi întrebarea : tu ai înviat cu El ?
Eşti tu plin de bucurie, printre fraţii-nvăţăcei ?
Sau în ceata ce descinde din străvechii farisei ?

Ţi-ai făcut tu datoria de creştin în timpul vieţii,
Creşte viaţa ta-n lumină, cum cresc zorii dimineţii ?
Eşti tu plin de bucurie că tu nu mai mori în veci ?
Şi măreşti prin fapte bune slava-n care-ai să petreci ?

Uită-te puțin în urmă : cîte roade ai adus ?
Spune, ești tu-n sfînta turmă, ești tu frate cu Isus ?
Stăruiești tu nopți de-a rîndul, ca și frații Lui, creștine,
Te-ai luptat tu ca și gîndul să-l trăiești curat în tine ?

Oare zici tu ca și Petru, dacă încercarea vine:
"Nici chiar moartea nu mă poate, Doamne, despărți de Tine !"
"Eu rămîne-voi cu Tine", strigau cei din prima turmă,
și-n furtuni și în prigoane și la moarte pîn-la urmă !

Ai rămas tu lîngă Domnul, ai tu inima curată ?
Ascultat-ai tu îndemnul ca un copilaș de tată ?
Și acasă și la lucru și prin locuri depărtate,
tu trăiești ca ucenicii ? Te ferești să n-ai păcate ?

Dacă stai cu zel de veghe, dacă nu te prinde somnul,
atunci știi că ești un frate și c-ai înviat cu Domnul !
Atunci cîntă învierea, ca să-ți mîngîie și plînsul,
că-n curînd veni-va iară și te va lua la Dînsul.

Dar dacă mai duci o viață de-ntuneric și păcat,
Isus este mort în tine, faptele-ți L-au îngropat.
În zadar Îi porți Cuvîntul și L-ai crede că Ți-e frate,
căci I-ai sigilat mormîntul peste lespezi de păcate.

Ce folos că toți creștinii L-ar slăvi ca înviat,
dacă-n inimă tot zace pus în giulgiu și-ngropat ?
Tu ești trist, n-ai bucurie de-nvierea lui Hristos,
iar pe nori cînd o să vie, tu rămîi, creștine, jos.

Cere lui Isus să-ţi şteargă orice vină ce o porţi
inima cu drag să spună : A-nviat Isus din morţi !

Îmbrăcaţi cu Duhul Slavei, încălziţi de a Lui rază,
pe fraţii din prima turmă îi vedeai că-naintează.
Însă, vai, răstignitorii ce-au pus mîna pe Isus
încercară să oprească vestea harului de sus.

Au crezut că pot să-nchidă orice drum spre *Înviere*,
dar Hristos, Paştele noastre, n-a-nviat fără putere !
N-a-nviat să-i vadă faţa numai cei din Sfînta Ţară,
ci toţi cîţi vor fi în viaţă pînă El veni-va iară.

Domnul nostru, Domnul Păcii, în credinţă nu se schimbă.
El vorbeşte cu oricine, căci cunoaşte orice limbă.
Şi pe-acei ce-I cred puterea în iubirea Lui frăţească,
i-a-nvăţat pe fiecare limba Lui să I-o vorbească.

Şi oricine vor fi dînşii şi-n oricîtă depărtare,
Duhul Sfînt li-e astăzi uşă de-a vorbi cu El oricare.
Limbi cereşti şi limbi străine date-s celor care cer,
prin antena cea eternă pot vorbi cu El în Cer.

Şi pentru că sînt atîţia ca şi-n vechile decenii,
care nu cred că în viaţă s-a dat darul de vedenii,
la acei ce azi Îl cheamă, orşiunde -n orice ţară,
ca şi-n seara învierii în mijlocul lor coboară.

STRIGĂT

A înviat Isus !
A biruit deplin !
A fost primit la Tatăl Său ca prinț divin!
A înviat Isus !
Zăvorul vechi l-a frînt !
A-ntemeiat supremul vieții legămînt !

Mai larg decît aleargă valul plin de dor,
mai larg au coborît oștiri în dulce cor,
slăvind, în freamătul drapelelor,
pe gloriosul Miel învingător !

A înviat Isus !
A-nvins în luptă grea !
A biruit pămînt și Iad prin jertfa Sa !
A înviat Isus,
trecînd străvechiul zid !
Priviți în slavă
leul casei lui David !

Cu nori de steaguri ca din sînul zorilor,
cu nori de flori și ramuri vine-al Său popor,
slăvind...

A înviat Isus
şi-atîta har ne-a dat
că toţi acei ce l-au primit au înviat !
A înviat Isus
şi viu în veci va fi !
Azi pentru noi e sărbătoare-n orice zi !

Un glas va răsuna pe nevăzutul nor,
un glas ne va chema şi vom porni în zbor
slăvind...

DACĂ PORŢI...

Dacă porţi în pieptul tău un sfînt izvor,
dacă simţi un suflet nou, nepieritor,
dacă toate cele vechi de mult s-au dus,
atunci să ştii
că-n pieptul tău
e Isus !

Dacă viaţa ta e-un crin, un colţ de Rai,
dacă-n tine totu-i sfînt, şi gînd şi grai,
dac-aştepţi în orice zi un glas de sus,
atunci să ştii
că-n pieptul tău
e Isus !

Dacă eşti mereu în duh cu Domnul tău,
dacă glasul Lui te-alină de-orice rău,
dacă simţi că alţi doi ochi asemeni nu-s,
atunci să ştii
că-n pieptul tău
e Isus !

ÎN NOAPTEA DE-NVIERE

În noaptea de-nviere,
prin văi,
prin sat,
cînd clopotele bat,
uniţi în priveghere
cu cei care n-au mîngîiere,
cîntaţi
"Hristos a înviat !"

În noaptea de-nviere,
cînd iar
deodat'
lumină s-a dat,
de-aţi şti ce flori stinghere
şi cîtă lumină se cere !
cîntaţi
"Hristos a înviat !"

În noaptea de-nviere,
prin văi,
prin sat,
prin vînt legănat,
purtînd o scînteiere,
ca semn că lumina nu piere,

cîntați
"Hristos a înviat !"

Iar după înviere
cu dor
curat,
de crin nepătat,
o rază în unghere
să fiți ca un semn de putere,
că-n voi
"Hristos a înviat!"

TOT MAI MULT

Tot mai mult răsună-n lume
un măreț și tainic nume,
care poate să ne-ndrume
sus, mereu mai sus !

Tot mai departe se duce-n zbor
un nume dulce și salvator,
nume de Rege și bun Păstor,
numele sfînt, Isus !

Noi eram sortiți la moarte
vinovați de vechi păcate.
Dar Isus le-a luat pe toate !
Slavă lui Isus !

Tot mai mult sub cer răsună
vestea-naltă, vestea bună
că Isus dă azi cunună
cum demult ne-a spus !

Tot mai departe, cu-aripi de jar,
zboară cuvîntul cel plin de har,
și cine crede primește-n dar
Duhul cel de sus !

Cine crede și se-ncrede
clipa morții n-o mai vede
ce e Duh spre Duh purcede.
Slavă lui Isus !

BIRUINȚA

Isus a înviat din morți, biruitor,
din însăși viața Lui dînd viață tuturor !
Și-acum în rînd cu noi, ca frate și-mpărat,
trăiește, trăiește, *e viu cu-adevărat !*

Cu mii de flori, cu frunze noi în crîng
vin primăveri ce iarna iar înfrîng.
Și toate spun că Cel Crucificat,
trăiește, trăiește, *e viu cu-adevărat !*

Isus a înviat cu trup de slavă plin,
așa cum vom trăi și noi prin har divin.
De două mii de ani în luptă ne-ncetatat,
trăiește, trăiește, *e viu cu-adevărat !*

Dar dacă-i drept că-nvie frunza iar
și florile cînd din pămînt răsar,
cu-atît mai mult Acel ce le-a creat
trăiește, trăiește, *e viu cu-adevărat !*

Isus a înviat, puternic și slăvit.
Și sutele de frați cu Domnul au vorbit.
Apoi, în patru zări pornind, ei au strigat :
trăiește, trăiește, *e viu cu adevărat !*

Eu n-am văzut cum a-nviat Isus,
nici mîna-n răni ca Toma nu l-am pus.
Dar simt mereu că-n viața ce mi-a dat
trăiește, trăiește, *e viu cu-adevărat !*

LA CINCIZECIME

E zi de sfîntă Cincizecime.
E ziua Ta, o Sfinte Duh !
Coboară iar din înălţime
cu snopi de flacări în văzduh.
Trimite, Tată, iarăşi norul,
revarsă sfîntul Tău şuvoi
şi vino prin Mîngîietorul !
Cobori la noi !

Te strigă iar atîtea glasuri,
copii cu sufletul devot.
Ni-i dor de-acele sfinte ceasuri
cînd ne vorbeai de pe chivot.
Ni-i dor de ploaia revărsării,
de semne-n cer şi stîlpi de fum.
O, nu lăsa s-o dăm uitării !
Cobori şi-acum !

Cu cît mai mulţi în largul zării
Te chemăm azi şi Te dorim
ca-n ziua binecuvîntării,
atuncea, în Ierusalim !
Într-o căsuţă ne-nsemnată
a fost pe lume-ntîi să vii.

Atunci erau o mică ceată,
azi mii de mii !

Abia se săvîrșise-n lume,
din îndurarea Celui Sfînt,
cea mai puternică minune :
supremul vieții legămînt.
Isus, iubind dumnezeiește,
se dăruiește umilit :
El, Mare Preot, ce jertfește,
El, Miel jertfit.

Abia pornise vestea mare
c-a înviat din morți Isus,
iar stropii jertfei salvatoare
se mai vedeau acolo sus ...
Stătea o cruce-n deal pustie
și gol mormîntul, cum e scris,
și drumul către veșnicie
era deschis.

Dar nu era putere-n lume,
izvorul tainic de minuni.
De-aceea stăruiau anume
apostolii în rugăciuni.
Deodată-n blînda dimineață
se-aude-un vuiet din tării
din bolta cerului măreață
din vijelii.

Un tunet bubuie din slavă,
pereții parcă se desprind.
De zguduirea lor grozavă
fiori de spaimă te cuprind.
Se-aud rostogoliri și frîngeri.
Și-n glas de tainice rostiri,
se-arată ceru-ntreg de îngeri
și de oștiri.

Vin scăpărări de foc în fugă,
lumini din slava lui Isus.
Cu brațele întinse-n rugă,
apostolii privesc în sus.
Un val de foc ca rupt din soare
din înălțimi s-a revărsat.
Și-o flacără spre fiecare
s-a îndreptat.

O ! cine ar putea să spună
ce dragoste-i va fi cuprins,
de cînd purtau acea cunună
ce pe vecie s-a aprins ?
Ce freamăt dulce și fierbinte ?
Ce gînduri ce te nalță-n zbor ?
Nici psalmii nu aveau cuvinte
cu mai mult dor.

Din pieptul lor și de pe buze
pornise glasul vieții noi :
cînd mîngîios ca din cobuze,
cînd ca o trîmbiță-n război.
Din piatra inimii pustie,
în Cerul marii bucurii,
țîșnise rîul de-apă vie
spre veșnicii.

De-atunci cu undele-i bogate
El a pornit spre văi adînci,
cînd revărsat prin șesuri late,
cînd stăvilit prin muchi de stînci,
turnînd torente de iubire,
și-acel suspin în rugăciuni,
dînd tuturor descoperire
și dînd minuni.

O, rîu de viață, de putere
Tu, dar trimis de blîndul Miel,
Tu celor orbi le dai vedere
ca să poată privi spre Cer ;
prin Tine surzii-aud Cuvîntul
și glas voios dai celui mut.
Iar cei ologi întreg pămîntul
l-au străbătut.

Tu risipești din lume somnul
ce ține sufletul ascuns.
Prin Tine noi vorbim cu Domnul
și tot prin Tine-avem răspuns.
Tu ne dai vise și vedenii,
ne dai cîntări și ne vorbești
în limbi apuse de milenii
sau îngerești.

Tu aperi de-a ispitei șoapte,
Tu ușurezi atîtea cruci.
Tu faci să cînte-n miez de noapte
pe cei cu gleznele-n butuci.
În clipe dragi de adorare
înalți pe mulți de la pămînt
și-nveți pe credincioși să zboare
spre Cerul sfînt.

Iar astăzi Tu ne dai de veste
prin porți străjerii veghetori
că multă vreme nu mai este
pîn-la-ntîlnirea cea din nori.
Ca Noe-n vremile vechimii,
ce îndemna spre Dumnezeu,
Tu chemi, din ziua Cincizecimii,
Tu chemi mereu.

Curînd se va opri izvorul.
Biserica se va-nălța.
Iar Duhul Sfînt, Mîngîietorul,
va fi luat și El cu ea.
O, cîți în lume vor rămîne
cu inimile în văpăi,
strigînd : "Nu ne lăsa Stăpîne,
sîntem ai Tăi !

Ce-i drept, nu Te-am urmat niciunde,
că-i greu cu valu-acestei vieți !"
Și Domnul, vai, le va răspunde :
"Nu vă cunosc cine sînteți !"
De-aceea-n ceasul cel din urmă,
noi Te rugăm, ca niște prunci :
coboară peste-a noastră turmă,
o, Duh din Ceruri,
ca atunci.

Cum păsările călătoare
învață puii lor să zboare
spre-a-i duce-n stolul călător,
coboară, Duhule de viață,
și dă-ne aripi și ne învață
ca toți, în ziua cea măreață,
să fim în zbor !
să fim în zbor !

ALFA

Cînd Adam,
în clipa cea deplină,
ochii de ţărînă şi-a deschis,
a văzut
un Om ...
într-o grădină ...
L-a văzut pe **Alfa** în lumină,
pe **Isus**
în scînteieri de vis.

Şi era grădina ca o carte ...
Pomul cel de viaţă ...
pomul cel de moarte ...
Trandafiri de sînge ...
crini de rugăciuni.

Iar cînd umbre-albastre se lăsară
peste taina ultimului ram,
înălţîndu-se în liniştea de seară,
Prinţul Sfînt se despărţi de-Adam.

Dar ...
urcînd în zarea albăstruie,
Alfa,
chipul dragostei dintîi,

aştepta ca primul om să-i spuie
un cuvînt ...
doar un cuvînt ...
Rămîi

*

Au trecut pe urmă ani de-nfrîngeri.
Şi-ntr-o zi, la Mamre, sub stejari rotaţi,
Avraam văzu pe **Alfa** între îngeri.
"Domnul meu, e greu prin soare să străbaţi.
Tălpile în pietre ai să Ţi le sîngeri."

Şi
uitînd Avraam povara bătrîneţii,
a pornit cu robii şi-a ales un junc.
Iar cînd isprăviră de prînzit drumeţii,
spre bătrîn se-ntoarse Prinţul Vieţii :
"*Sara, pîn-la anul, va avea un prunc !*"

Şi Isus dădu să plece spre Sodoma,
murmurînd :"Voi arde tot ce-i putred, tot !"
Vîntul prin fineţe răscolea aroma ...
Iar Avraam, bătrînul, se gîndea la Lot ...
– Doamne, nici o faptă ochiul Tău n-o pierde
Sîngele din uliţi trebuie să-l răzbuni.
Dar să arzi şi vreascul şi copacul verde ? ...
Poate sunt acolo zece oameni buni...
– Iată, fu răspunsul, îngerii vor trece.

De vor fi buni zece, Eu mă voi abate,
Voi cruța cetatea pentru-aceștia zece !
Și-a simțit Avraam în piept o plinătate,
a simțit c-avea un frate Dumnezeu.

Dar Isus, mergînd către cetate,
pașii-ncetinindu-Și ...
aștepta mereu ...
O, ce mult dorea El, nu lumești bucate,
nu slujiri, nici fumul unei dulci tămîi.
Ci El, Prințul Slavei, "*Dumnezeu și frate*",
pentru-atîtea daruri binecuvîntate,
aștepta o șoaptă,
un cuvînt ...
Rămîi ...

Prin Iaboc trecuse Lea și Rahela.
Iacov, copleșit de frica lui Edom,
se ruga în taină. Și în ceasu-acela,
i-apăru sub ramuri de lămîi ... un Om ...
I-apăru un înger cu cerești veșminte.
Și-L cuprinse Iacov ca pe-un vis din Rai.
"Nu Te las, Stăpîne, pînă cînd nu-mi dai
binecuvîntarea Cerurilor sfinte !"

Stelele pe boltă lunecau în vale,
urmărind pe **Alfa** în strîmtoare prins ...
Iar cînd astrul zilei sîngera-n zăbale,
Prințul cel de Taină se lăsă învins,
așezînd pe Iacov mîini sacerdotale ...

Și-a plecat Isus încet, cum apăruse,
așteptînd ca Iacov, de sub albi lămîi,
după ce primise darul care-l vruse,
să-L oprească și pe Cel ce i-L dăduse,
cu un semn, cu-o șoaptă, c-un cuvînt ...
Rămîi ...

Și trecură iarăși anii peste lume
pîn-să crească holda și să dea în pîrg.
Iar cîndva
trei oameni se urcau cu sîrg
însoțind pe **Alfa** undeva, pe-o culme.

Și deodată ... Doamne, peste muchii crunte,
nouri de lumină au venit de sus,
ca un miez de soare pe smerita frunte,
pe veșmîntul alb al blîndului Isus.

Se părea că Raiul iarăși se așterne,
cu oștiri de îngeri ... într-un sfînt colind.
Moise și Ilie, lîngă El venind,
ascultau cuvîntul dragostei eterne.

Și-atunci Simon Petru, om de căpătîi,
s-a-nălțat deodată în sclipirea dalbă
și-a rostit cuvîntul ...
(El l-a spus întîi !...)
"O, Rămîi, **Ieșua**, bine-i să **rămîi** !...
Și-am să fac aicea trei colibi degrabă !"

Spre Emaus, iată, trei bărbați mergeau,
cu suspine-amare, cu vorbiri ciudate.
"Ce-s aceste vorbe între voi schimbate ?"
i-a-ntrebat. Dar cine-i, vai !, ei nu știau !

"Tu ești singur oare în Ierusalim
ce nu știi necazul zilelor acestea ?"
Și mergînd alături, îi dădură vestea
despre-acel **Isus, Melek** ha **Iehudim.**

"Noi trăgeam nădejde, domnule, că El,
prooroc înalt în fapte și cuvinte,
va aduce iarăși slava-n Israel."

Și-a-nceput străinul : "Oameni grei la minte,
inimi de zăbavă, neam întîrziat,
fără Jertfa scrisă-n sulurile sfinte,
v-ar fi dat Salvare Unsul așteptat ?

N-ați citit **Geneza** ? Pe Moria, oare,
n-a venit să moară un berbec ascuns ?
În **Exod**, ce-nseamnă Mielul cel străpuns
și-n **Levitic** Jertfa înlocuitoare ?

Ce-i în cartea **Numeri** stînca cea lovită ?
Și acel prooroc din Deuteronom ?
Nu plîngea în David Dumnezeul-**Om**
și-n **Isaia** oaia mută și smerită ?
Dar voi toți aceia ce i-ați fost cununa
n-ați simțit puterea din Cuvîntul viu,

cînd Rabinul vostru biruia furtuna ?
cînd ieşea în giulgiu Lazăr din sicriu ?
Voi toţi, ucenicii **Omului durerii**,
voi ce L-aţi lăsat să fie prins şi dus,
voi care-aţi privit mărirea lui **Isus**,
cum de vă-ndoiţi de gloria-nvierii ?"

Ascultau cei doi mustrarea cea tăioasă
ce turna un foc în inima lor rece.
Dar trecuse vremea, vai !, erau acasă
şi "*străinul*" parcă se grăbea să plece.

Şi atunci din nou dorita primăvară
şi-a rostit cuvîntul dragostei dintîi.
"O, rămîi cu noi căci vremea e spre seară.
Ziua e trecută. Vin' la noi ...
Rămîi !" ...

A trecut apoi peste **Chedron** o ceată.
Unsprezece Iacovi se luptau acum !
Cum să-ntorci privirea şi să pleci la drum ?
Cum să laşi atîta dragoste curată ?

Pentru cea din urmă binecuvîntare,
mîinile străpunse **Alfa** şi le-a-ntins
Şi deodată ... uite ... parcă S-a desprins ...
Da. Se-nalţă. Urcă, dar plîngînd ... în zare.

Căci privind de sus pe cei legați de Sine
cu eternul semn din mîini și din călcîi,
El citea-n toți ochii aceleași dulci suspine :
"O, rămîi, Rabuni, Ieșua ...
Rămîi ! ...

Răsunați în nouri, trîmbițe de-aramă !
Vino, **Mire** tainic, din cerești poteci !
Șapte continente zi de zi Te cheamă !
Vino, Prinț al Slavei,
Dragoste de veci !

CUVINTE
PENTRU ZACHEU

OMUL

Omul,
bulgăr și fior.
Omul, ușă și zăvor.
Omul, piatră și izvor.

Totu-i mare.
Totu-i mic.
Izvorăște nesfîrșitul
prin nimic.

Soarele în căi lactee
e-o scînteie.
Iar un fir de praf sub ghete
e un cosmos cu planete.

Totu-i mic
și totu-i mare.
Omul e măsurătoare.

Sus în cer, o stea :
minune.
Pulberea și ea : minune.
Dar mai tainică minune
decît Legea din genune,

decît astrul și atomul,
iată **Omul** !

Stelele, oricum ar fi,
stelele *nu* pot iubi.
Iar atomul are legi,
n-are-un dor să i-l culegi.

Singur omul pe pămînt
se întreabă : Cine sînt ?

Omul,
flacără și sînge.
Rîd atomii,
cerul plînge.
Apoi drumul și-l desfac :
Omul cer
și omul drac.

CARTEA VIEȚII

Biblia, care înseamnă viață,
de păcat să te desparți te-nvață,
iar păcatul, care-nseamnă moarte,
pe cel rău de Biblie-l desparte.

Biblia e țarina fertilă,
ce rodește mîngîieri și milă,
pentru doborîții de-ntristare,
bucurie și înviorare ...

Biblia e nou îndemn la luptă
pentru cel căzut, cu lancea ruptă.
Ea zvîntează lacrima pe geană
și alină fiecare rană.

Biblia e semnul la răscruce
ce arată calea care duce
către țara unde călătorul
pleacă să-și găsească salvatorul.

Biblia și ieri și azi și mîine,
pentru cei flămînzi înseamnă pîine.
Celor arși de sete în pustie,
ea-i răcoritoarea apă vie ...

Biblia e dragostea paternă,
căpătîi celui ce n-are pernă.
Vindecare ia din ea bolnavul
și eliberare află sclavul.

Biblia-i scrisoarea așteptată,
fericire ea dă fără plată.

Biblia este eterna carte.
Ea oferă viață fără moarte.
Celui ce i-a deslegat misterul,
strălucind îi revelează cerul.

Frate, ai și inimă și minte :
cartea ți-iese astăzi înainte ...
Cît aș vrea să te-ncălzească dorul,
să-i descoperi și tu autorul !

El e cel ce-a plămădit din tină
chipul tău de vis și de lumină,
El ți-a dat ureche să auză,
tot ce-ți spune cartea-călăuză ...

Dar puterea de a o-nțelege,
și-ntre *da* și *nu* de a alege
o primesc doar cei în cari coboară
Duh din Cer, să-i nască-a doua oară.

Tată, ce dai ploaie și căldură,
și la sfinți și celor ce Te-njură,
milei Tale saltă-i stăvilarul
și revarsă peste lume harul.

Să sfîșiem văluri și peceții
ce-au ținut închisă **Cartea vieții**
și-mbrăcați de Tine-n albă haină
să intrăm cîntînd în marea taină ...

DE CE-AI VENIT ?

Azi ai intrat întîia oară-n adunare ...
Te-ai așezat pe-o bancă și privești.
În tot ce vezi sînt semne de-ntrebare.
Te simți strein și parcă te sfiești.

De ce-ai venit ? Ce te-a adus anume ?
Ce gînd fugar te-a abătut din drum ?
Îl cauți tu pe Dumnezeu prin lume ?
Sau El te caută pe tine-acum ?...

De ce-ai venit ? Din curiozitate ?
Vrei să te uiți o clipă ... și să pleci ?
Sau e o taină ... o durere, poate ...
O, Cerul are pentru toți poteci !

Tu ai văzut palate triumfale,
cupole cu lumini de curcubeu.
Le-ai contemplat. Dar ai simțit că-s goale,
că nu era acolo Dumnezeu.

Aici ... nu vezi nici aur, nici rubine,
ci ... numai niște oameni cu ochi blînzi,
oameni flămînzi, dar nu flămînzi de pîine,
flămînzi de Cer, de Dumnezeu flămînzi.

Aceasta-i adunarea. O fîntînă
cu apă din Eden ... Nimic în plus.
E un bărbat cu-o Biblie în mînă
rostind mereu acest cuvînt *Isus*.

"Veniți prieteni, nunta vă așteaptă,
bucatele-s gustoase și de leac.
Veniți, căci nu se cere nici o plată !
Și cine vine va trăi în veac !"

Dar, ce ciudat ... de pe cărări străine,
pe cînd bărbatul cheamă către Rai,
s-a furișat o umbră lîngă tine.
Ea n-are chip, nici trup, nici ochi, nici grai.

E-o umbră doar: E Asmodeu, vrăjmașul,
ce-ți spune-n șoaptă : "Dumneata aici ?
Ori vrei cumva să-ți rătăcești făgașul
prin basme născocite de bunici ?

Vrei să te-ntuneci ? Vrei să-ți ieși din minte ?
Și Rai și Iad și îngeri și păcat
nu sînt decît zadarnice cuvinte,
din care nu-i nimic adevărat !

O, nu mai este-acum ce-a fost odată !
Nu mai suntem umili și ignoranți.
Trăiește-ți viața cît îți este dată
și soarbe-ți cupa ta ca toți ceilalți !"

Dar .. la amvon ... deodată ... ce minune !..
Cum ? E chiar El, divinul răstignit ?
E Duhul Său ce te-a pătruns şi-ţi spune :
"O, vin' la Mine, suflet ostenit !

Ia jugul Meu, căci jugul Meu alină.
E-un jug ce-aduce pace tuturor.
Iar toţi acei care nu vor să vină
rămîn datori pentru păcatul lor !"

"Pentru păcat ?" Şi Asmodeu tresare
şi-ţi şuieră ca vîntu-nvîlvorat :
"Nu-l asculta ! Păcatul e-o afirmare.
Doar omul slab se teme de păcat !"

Dar, vai ... tu simţi în pieptul tău deodată
ceva ca un fior nemaiştiut.
Şi parcă împrejurul tău se-arată
ostaşi ciudaţi, cu suliţă şi scut.

Nu-i vezi. Dar simţi în piept o cercetare.
Eşti străbătut de-un ochi ne-nduplecat.
Şi-n faţa ta o cruce-acum răsare,
pe care tu vei fi crucificat ...

Pe crucea ta e-nfiptă o tăbliţă
pe care legea,-ntr-un vîrtej de fum,
a scris cu ne-ndurata ei peniţă
tot ce-ai făcut şi tot ce eşti acum.

Nu vezi nimic. Numai în Duh sînt toate.
Dar simți că-i scris :"Om lacom de arginți.
Nepăsător cu cei flămînzi din gloate
și fără milă față de părinți.

Disprețuind mustrările divine,
ai apucat tot mai greșite căi !
Te-ai avîntat să dai cu pumnu-n Mine
și ți-ai zdrobit tu singur pumnii tăi.

N-ai vrut să știi că nu ești decît vierme
și că puteam demult să te strivesc.
Ai azvîrlit țărînă și blesteme
în Dumnezeu, în Tatăl tău ceresc !"

"Destul !" gemi tu ca-n vis. "Destul ! Oprește !"
O, cît te simți acum de vinovat
în fața legii ce te zugrăvește !
Și-un glas rosti verdictul ce s-a dat.

"Ești osîndit la cea mai grea pedeapsă.
Vei fi acum chiar țintuit pe lemn."
Dreptatea-și trage spada de pe coapsă.
Centurionul face-acum un semn.

Ești parcă prins și azvîrlit pe cruce.
Apar călăi de foc în duhul tău.
"O, atîrnați-mi trupul la răscruce,
Ca toți să afle cît am fost de rău !"

Tu simţi ţepuşul cuielor în palmă.
Şi, brusc, ciocanele se-nalţă ... Dar ...
Se-aude-un glas şi totul se destramă ...
călăii se ridică şi dispar ...

Din nou acum e-o pace de fîntînă ...
E-o adunare ... O, nimic în plus.
E un bărbat cu-o Biblie în mînă.
Ascultă dar ce-ţi spune-acum Isus.

"Ţi-a fost întreaga stare-nfăţişată,
cum ţie însuţi te-ai făcut călău.
Ţi-am arătat pedeapsa meritată.
Dar am răbdat-o Eu în locul tău...

Şi-acum, ce altă faptă ţi se cere
decît să vii cu drag la pieptul Meu ?
Să crezi. Şi-apoi să plîngem în tăcere.
Să crezi. Şi să te naşti din Dumnezeu."

"Da, cred !" spui tu cu inima deplină
"O, vino dar !" te-ndeamnă blînd Isus.
Şi totu-i nou ... Şi s-a făcut lumină !
Iar Asmodeu a dispărut ! S-a dus !

Azi ai intrat întîia dată-n adunare.
O, dar de cînd, de cînd eşti aşteptat !
Acum e paradis, e sărbătoare,
O nouă stea pe cer s-a arătat !

O, CUM ALEARGĂ UN PĂRINTE...

O, cum aleargă un părinte
cînd inima de-ai săi se leagă !
Mereu pe drum, mereu-nainte,
mereu cu-atîtea griji în minte ...
O, cum aleargă un părinte
pentru copii o viață-ntreagă !

O, cum se zbate să-i îndrume,
cu toată grija, cu tot dorul !
Ca un cîrmaci pe-o mare-n spume,
o, cum se zbate să-i îndrume
ca să le facă-un rost în lume
și să le-nalțe viitorul !

Sub fir cu plumb și sub mistrie,
el pune piatră peste piatră.
Lărgindu-și vechea temelie
sub fir cu plumb și sub mistrie,
el vrea ca toți cei dragi să-i fie
alături, vatră lîngă vatră.

Cu cît mai mult în lupte grele,
Acel ce ne-a creat ființa,
zidind pe cosmicile schele
amețitoare bolți de stele,

cu cît mai sus, mai sus de ele,
ne-a pus în slavă locuința !

În Fiul Său, cu stropi de sînge,
El a răbdat pe lemn furtuna.
Și cînd acasă ne va strînge,
cînd moartea însăși o va frînge,
oriunde haru-Și va răsfrînge,
vom fi cu El întotdeauna.

A BĂTUT LA UȘA TA...

A bătut la ușa ta
cineva ...
Și n-a răspuns nimenea.
În tăcerea negrei nopți,
stă un om și plînge ...
Fața Lui e numai răni,
pieptul numai sînge.

– Cine ești, străin pribeag ?
Cine ești ?
De-a cui jale pribegești ?
Pentru cine te-au brăzdat
bice fără număr ?
Ce povară Ți-a lăsat
rana de pe umăr ?

– Eu sînt robul ce slujesc
tuturor ...
Un om al durerilor ...
Nimeni plată nu mi-a dat ...
Numai spini și ură.
Numai roșii trandafiri
pieptul Mi-L umplură.

Eu sînt Pîinea ce S-a frînt
lumii-ntregi.
Și sînt vinul noii legi !
N-am venit să-ți plîng în drum
răni usturătoare ...
Plîng pe cei ce pierd acum
ultima chemare.

A bătut la ușa ta
cineva ...
Și n-a deschis nimenea.
Dar deschide, nu mai sta !
Poate niciodată
mîna Lui la ușa ta
n-are să mai bată.

CÎT AI TRĂIT...

Cît ai trăit, ai strîns și-ai strîns,
cum strînge de pe crengi furtuna.
Și-acum te uiți cu suflet plîns
că toate cîte ți le-ai strîns
te lasă una cîte una.

Ai vrut în lumea de nevoi
să-ți faci un Rai. Ce cutezanță !
Și-acum dai totul înapoi
și pleci din Rai cu pumnii goi.
Iar unde pleci, tu n-ai speranță.

Ai vrut, aici, pe-acest pămînt,
să-ți saturi inima flămîndă.
Dar toate,-aici, se duc pe vînt.
Iar mai încolo de mormînt
tu nu ți-ai strîns decît osîndă.

Ai vrut să fii înconjurat
de tot ce mîngîie privirea.
Dar, vai, cu cît ai adunat,
cu cît de lume te-ai legat,
cu-atît mai grea e despărțirea.

Privește dar ce ți-a rămas
și singur judecă-ți ființa.
Isus te cheamă, fă un pas,
și-apucă-n ultimul tău ceas,
comoara cea de preț: căința !

DAC-O VREA DUMNEZEU !

Un sătean, într-o vreme,
prins de-al banilor dor,
se porni de cu noapte
cu doi boi la obor.

Şi plecînd, zise : – Leano,
vezi de vaci, dă la porc,
că eu vînd iute boii
şi la prînz mă şi-ntorc.

Ea în poartă-i răspunse,
închizînd cu-un resteu :
–Zi şi tu, măi bărbate,
dac-o vrea Dumnezeu !

– Ei ! Vorbişi să nu taci.
Greu să prinzi un temei.
Ce să vrea Dumnezeu ?
Că doar boii-s ai mei !

– Sunt ai tăi, ai dreptate.
şi să-i vinzi n-o fi greu.
Dar tu zi, măi bărbate,
dac-o vrea Dumnezeu !

– Hai ! Destul ! Am plecat.
Și, luînd un cocean,
țanțoș omul porni :
– Hai, Lunei, Hai, Duman !

Iar la tîrg cînd văzu
că se strîng mușterii,
hai să țină la preț.
– Cum îi dai ? – Zece mii !

Zece mii ? Ești nătîng ?
Îi vorbiră pe șleau.
Dar i-a zis unul gras :
– Zece mii ? Zece-ți dau,

dar așteaptă, că-ntîi
vreau să cumpăr nutreț.
Și țăranul ținu
și mai tare la preț.

Se făcu de amiazi !
Toți plecară curînd.
Mușteriul cel gras
să mai vie nici gînd.

Și abia în amurg
i-a șoptit un coțcar :
– Boii-s buni, dar bolnavi ...
Vrei pe ei un miar ?

I-a vîndut speriat.
Iar prin tîrg, dup-un ceas,
îl zări pe coțcar
cu clientul cel gras,

povestind la un han
între alți negustori :
– L-am prostit pe țăran,
de-l trecură sudori !

"Zece mii ! Zece-ți dau !"
Îl legarăm la cap.
Și i-am dat pe doi boi
un mîar, ca pe-un țap.

Bietul om, auzind,
îi săriră scîntei.
– Hoții ! Tîlharii ! M-au prădat !
Puneți mîna pe ei !

Se făcu tărăboi.
Îl loviră abraș.
După toate, plătea
și-un "*cinstit adălmaș*..."

Se trezi către zori
într-un șanț cu nămol,
fără boi, fără bani
și bătut ca un țol ...

Și gemînd de dureri
se porni către sat.
Cîte-un cîine lătra
la vreun gard depărtat ...

Iar cînd zorii urcau
prima zare de foc,
Leana-n somn auzi
la fereastră : Boc ! Boc !

Ea, din pat : – Cine e ?
El, de-afară, cu greu :
– Eu, bărbatu-tău, Leano,
dac-o vrea Dumnezeu !...

ÎNTOARCE-TE LA DOMNUL

Cînd ajungi să-ți fii tu însuți o povară,
cînd dureri de neînțeles te-apasă greu
cînd pe crengi sunt numai flori de primăvară,
iar în tine frunze moarte cad mereu,

cînd spre tainicul miraj ce se destramă
rătăcești ca un pescar de amăgiri,
n-auzi tu un glas de frate ce te cheamă,
n-auzi tu suspinul veșnicei iubiri ?

Întoarce-te la Domnul !...
așa cum ești,
cu zdrențe-n suflet și poveri ...
Întoarce-te la Domnul ...
un cuget nou
și-o altă inimă să-i ceri.
Întoarce-te la Domnul,
la pieptul Lui
să înțelegi cît te-a iubit.
Pe rănile eterne
vei plînge fericit.
Întoarce-te la Domnul,
copil regăsit.

Ca-ntr-un joc, legîndu-ți ochii cu năframa,
Tu alergi să prînzi minciuna unui vis,
dar oprește-te, prietene, ia seama !
Pașii tăi se-ndreaptă-n goană spre abis !

În zadar pîndești năluca fericirii,
în zadar apuci cu pumnii amîndoi,
vei plăti din nou tribut dezamăgirii,
obosit, cu ochii plînși, cu pumnii goi !

LUTIERUL

Ciocănea lutierul în pădure.
Se oprea la fiecare trunchi
și lovea cu o muchie de secure.

Ciocănea lutierul în molizi,
ascultînd cu chipul încordat.
Și nimeni, nimeni n-a-ntrebat:
– Pe cine cauți prin prăpăstii sure ?
Pe cine cauți, omule ciudat ?

Ciocănea lutierul în tulpini de brazi
înalți, mîndri și grei.
Și el urca, urca printre ei,
însîngerînd pe cremerișuri dure,
căutînd,
căutînd dumnezei
înlănțuiți sub cetinile-obscure.

Și deodată,
o tulpină strîmbă și-aplecată
a tresărit sub fier
și-a întrebat:
– Pe cine cauți, omule ciudat ?
Și cu ce gînd ? Bun ? Sau rău ?

– Pe tine ... pe tine te caut ...
Și sunt fratele tău.
Lasă cetina ta verde să piară
și dă-mi inima,
inima ta,
să fac din ea
o vioară ...

PE UN DEAL DEPĂRTAT...

Pe un deal depărtat,
un crin alb sîngerat
suspina între spini plin de dor.
Însă El nimănui
nu-i spunea taina Lui
că El viața-Și dădea tuturor.

Știi tu oare, prietene drag,
că Isus, crinul frînt între spini,
a murit pe-acest deal depărtat,
ca și tu să fii crin între crini ?

Pe un deal ca de Iad,
sub o cruce de brad,
o măicuță veghea lăcrimînd.
Dar Isus, Fiul ei,
între inimi de lei,
se ruga și plîngea pentru ei ...

Știi tu oare, prieten drag,
că Isus, cînd pe-un lemn se ruga,
cînd murea pe-acel deal depărtat,
s-a gîndit și la inima ta ...

Pe un nor, ca pe-un gînd,
va veni în curînd
crinul alb ce plîngea plin de dor.
Şi noi toţi, vechii spini,
ce prin El sîntem crini,
vom zbura lîngă El, sus pe nor !

Ştii tu oare, prieten drag,
că şi tu poţi să zbori cu noi, sus,
dacă azi, pe-acel deal depărtat,
vrei să vii să-l cunoşti pe Isus !

CE N-AI DA TU ...

Ce n-ai da tu în clipa morţii,
să ai nădejdea ce-o am eu !
Să ştii că orice-ar fi să fie,
tu eşti din clipa scrisă ţie
cu Dumnezeu în veşnicie,
cu Dumnezeu !

Ce n-ai da tu să poţi odată
întoarce vremea înapoi !
Zadarnic lupţi ca valu-n spume !
Zadarnic strîngi comori şi nume !
Cu pumnii goi plecăm din lume,
cu pumnii goi !

Ce n-ai da tu să fii ca mine
cînd va veni din Cer Isus !
Pe cînd spre zările înalte
zbura-vom toţi cei scrişi în Carte,
tu vei fi dus tot mai departe,
tu vei fi dus !

Ce n-ai da tu în clipa morţii,
să ai destinul ce-l am eu !
Nu-l ai să dai o lume-ntreagă !
Dar vino, inimă pribeagă !

Prin glasul meu, Isus te roagă,
prin glasul meu ...

Nu vezi cum vremea se destramă
şi cît de scurt e-al vieţii drum !
Curînd Isus cu glas de-aramă
ne va aduce-avînt sau teamă !
O, vino-acum, Isus te cheamă !
O vino-acum !

ZACHEU

Prin mulțimea zgomotoasă,
vameșul Zacheu
a venit voios acasă.
Și-au stat doi bogați la masă –
el și Dumnezeu.

"Dau –, strigă din răsputere
gazda de pe prag,
dau chiar astăzi cu plăcere
jumătate din avere !"
Iar bogatul dintre stele
l-a privit cu drag.

Și-n palatul meu odată
a venit Isus.
A venit o stea curată,
Și-n lumina ei deodată
cele vechi s-au dus ...

Tot ce-a fost de piatră rară
s-a făcut gunoi,
Toate-au fost ca o povară,
ca o peșteră murdară.
Și-au ieșit din ea afară
repede-amîndoi ...

O, veniţi sărmane gloate,
eu, Zacheu, de-acum,
vă dau tot, nu jumătate,
dar nu pungi, nu nestemate
care pier în scrum.

Azi eu am alt sac în mine,
sac de har divin.
Eu din el vă dau mai bine,
căci ce dau din Ceruri vine
şi cu cît dau la oricine,
sacu-i şi mai plin !

A CÎTA OARĂ ?

A cîta oară viaţa lui Hristos
aşterne iarăşi flori în ramuri vechi
şi cîntă rîndunelele perechi ?
Iar tu rămîi tot mort, tot neguros.

A cîta oară slava lui Isus
aduce iar zambile şi cicori,
un rai ce-mparte veşnic iar fiori ?
Iar tu rămîi tot crunt, tot nesupus.

A cîta oară spunem : A-nviat !
Şi Cel ce-i viu, în zbor de ciocîrlii,
te-aşteaptă iar între ai Lui să vii ?
Iar tu, tot sub povara de păcat.

A cîta oară, în lumini de gînd,
El vine iar, ca vîntul printre brazi ?
Şi tu nu strigi : Rabuni ! şi nu cazi
ca să-I cuprinzi picioarele plîngînd.

A cîta oară, seara spre amurg,
tu vezi către Emaus un străin,
un om ciudat, cu chip de lacrimi plin.
Şi tu ştii pentru cine i se scurg.

A cîta oară în cămara ta,
prin ușa ferecată cu zăvor,
străbate iar divinul Salvator ?
Și tu măcar nici nu-L întrebi ce vrea ?

A cîta oară, ca să-ți dea dovezi,
te-ndeamnă iarăși : Nu fi ne-nțelept,
ci puneți mîna-n rana Mea în piept !...
Iar tu ți-astupi și ochii să nu vezi.

A cîta oară El te-așteaptă blînd,
cu pîini și pești ca pe un ucenic ?
Iar tu iei hrana și nu spui nimic.
Cît vrei să te mai rabde ? Pînă cînd ?

A cîta oară, ziua, spre Damasc,
se-arată o lumină-n jurul tău ?
Iar tu alergi mai crîncen și mai rău
să-i strîngi ciorchinii și să-i storci în teasc.

Nu înțelegi că, totuși, într-o zi,
Îl vei vedea ... cînd va zbura spre Cer ?
Și noi vom fi cu El ... iar tu stingher.
O, vino astăzi, nu mai zăbovi.

ȘI TU NU ȘTII...

Te prind fiori, te simți murdar ...
Te-a prins păcatul la răscruce.
Și tu nu știi, copil fugar,
c-am fost lovit cu-atît amar
și-am stat în locul tău pe cruce.

Te uiți la Cer, te-ntorci zdrobit.
Nu-i nimenea să te-nțeleagă ...
Și tu nu știi, n-ai auzit
că pentru tot ce-ai săvîrșit
Eu am primit pedeapsa'ntreagă !

O, cît ai vrea să fii curat
și să începi o viață nouă !
Și tu nu știi, tu n-ai aflat
că pentru tine Mi-am lăsat
străpunse mîinile-amîndouă.

Ți-a spus un duh neînțelept
că nu mai poți găsi iubire.
Și tu nu știi că tot ce-aștept
e doar să vii să-mi cazi la piept
cu un cuvînt de mulțumire ...

Ce fericiţi sînt fraţii Mei,
toţi cei iertaţi de fapte rele.
Şi tu nu ştii, şi tu nu vrei
să-ntinzi doar mîna şi să iei
ofranda îndurării Mele.

O, vino dar ! Te chem să vii,
să-ţi iei din mîna mea cununa !
Şi-atunci vei şti ce azi nu ştii
c-ai fost al Meu din veşnicii
şi eşti al Meu pe totdeauna !

CA PÎINE A VIEȚII

"Ca pîine a vieții,
ca sînge al iertării,
ca *jertfă* curată,
am fost dăruit.
Iubirea eternă,
cu brațele-ntinse,
M-a dat tuturora.
Dar tu ... M-ai primit ?

Din țară în țară,
din poartă în poartă,
din inimi în inimi
am binevestit.
Și-acum cînd e vremea
să-nchid ușa vieții,
te-ntreb înc-o dată :
dar tu ... M-ai primit ?

Zadarnic vei bate
la poarta închisă,
cînd aspru în noapte
vei fi izgonit.

«Primește-mă Doamne !»
Striga-vei cu lacrimi.
Și Eu voi răspunde :
«Dar tu ... M-ai primit ?»".

ISUS A FOST ÎN SLAVĂ

Isus a fost în slavă
cel mai înalt Străjer ;
dar cînd căzu sub cruce
mai 'nalt a fost în Cer.

Isus a fost la Tatăl
sublimul vieții rost,
dar cînd S-a-ntins pe bîrne,
și mai sublim a fost.

Isus a fost în Ceruri
divinul slavei crin,
dar cînd iertă vrăjmașii,
a fost divin, divin.

Căci nici un om din lume,
nici Iuda, nici Pilat,
n-au înțeles că Domnul
de voia Lui S-a dat.

N-au înțeles că Mielul
S-a dat El Însuși prins,
dar și-a ascuns ofranda
sub haină de învins.

Și-astfel ne-a dat o pildă
din gîndu-I nepătruns
că fapta cea mai-naltă
e jertfa în ascuns.

MULŢIMI ÎN SĂRBĂTOARE

Mulţimi în sărbătoare,
în răsărit şi-apus,
sînt gata ca să zboare
în haine sclipitoare,
în calea lui Isus !

Veniţi cu noi, veniţi cu noi,
prin vestea de iertare
spre viaţa de apoi !

Evanghelia
e vestea bună, e vestea bună,
prin care viaţa veşnică s-a dat !

De două mii de ani mereu răsună.
De două mii de ani Isus ne-adună,
la pieptul Său însîngerat,
însîngerat !

De două mii de ani un dor străbate,
din orice om învins făcînd un frate,
din orice rob, un împărat,
un împărat !

Mulțimi în sărbătoare
zbura-vom tot mai sus,
spre Cerul nins de floare,
spre stele cîntătoare,
spre țara lui Isus !

Veniți cu noi, veniți cu noi,
căci ușa de-ndurare
se va închide-apoi !

ÎN MARELE PALAT

În marele palat al popoarelor
sub drapelele tuturor hotarelor,
un crainic, cuprins de anxietate,
a strigat :
– Domnilor ...
Cineva ... stă la ușă și bate ...
– Cineva ? ... Dar cine anume ?
La ușa noastră bate întreaga lume.
– E Cineva ... Nu știu cine.
Unii spun că e Acela care vine.
Se pare că aduce o mare veste.
Unii spun că e Acela care *ESTE*.
– Să aștepte, oricine ar fi.
E prea-ncărcată ordinea de zi.
Nu avem vreme
Sunt multe și foarte încurcate probleme.
Dar între timp ușa s-a deschis
și Cineva
a intrat, a înaintat
și a zis :
– Ambasadori ai lumii,
frați ai Mei și străini,
v-am lăsat cheia anilor divini.

V-am lăsat o cale, nu un impas.
Dar în inimile voastre ce-a rămas ?

Dacă în voi înşivă nu-i pace,
împăcarea lumii cine-o va face ?
Dacă în voi înşivă nu-i Cer,
ce veţi da celor care-l cer ?
De-acum vremea s-a scurtat.
De două mii de ani stau la uşă
şi bat.

Ascultaţi, fraţii Mei, ascultaţi, popoare !
Semănaţi acum grîul de onoare !
Faceţi din şenile pluguri şi furci,
găleţi şi cosoare !
Puii de leu vor adormi printre miei,
boa constrictor, printre căprioare.
Lupii vor paşte iarbă cu rouă.
Construiţi, construiţi lumea cea nouă !

– Destul ! Asta-i visare curată.
Te vom asculta altădată.
Unii au zîmbit,
alţii au rămas pe gînduri.

Dar acel Cineva a dispărut printre rînduri.
Şi atunci, porumbelul de pe drapaj
a strigat zburînd în lumina rece :
– Oamenilor, de ce l-aţi lăsat să plece ?
Chemaţi-L înapoi !

Auziți ce vuiet, ce tropot de război !
– Unde Te duci, Doamne ? Și, fără Tine,
pacea cine-o va face ?

Eu voi fi cu voi
Și va fi pace
între oamenii
plăcuți lui
Dumnezeu !

JUDECATA

"Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău." (Eclesiastul 12, 14)

Iată-ncepe judecata.
Domnul judecă-n Sion.
Nourul de martori vine
lîngă strălucitul tron.

Stau în față acuzații :
milioane, mici și mari :
se-nfioară împărații
între hoți și cămătari.

Primul suflet vine-n față.
– Tu, de ce nu M-ai primit ?
– Eu ... aveam avere multă.
N-aveam vreme de gîndit.

Și-a chemat Judecătorul
primul martor în proces.
– Avraam ! Ce-aveai în lume
cînd din lume te-am ales ?

– Doamne, mii de robi și roabe,
turme greu de numărat,
saci de aur și podoabe
și veșminte de-mpărat.

– Şi-ai putut primi Cuvîntul,
tu, bogatule Avraam ?
– De-ar fi fost al meu pămîntul,
totul Ţie Îţi dădeam !

Se rostește scurt sentința.
Vine-al doilea-acuzat.
– Tu, de ce-ai respins credința ?
– Eu ... eram bolnav în pat.

Şi din norul de martori
vine unul din norod.
– Cum te-aflai tu, spune Domnul,
cînd Mi-ai fost întîiul rod ?

– Împărate, niciodată
ceasu-acela n-oi uita :
Mă aflam atunci pe cruce
tocmai lîngă crucea Ta.

Domnul judecă pe altul.
– Pentru ce-ai respins credința ?
– Doamne, pe la noi atuncea
doar doi, trei urmau credința ...

La un semn apare-un martor
cu păr alb, cu alb veşmînt.
– Spune tu, cu tine-alături
cîţi credeau pe-ntreg pămînt ?

– Doamne, cînd vesteam potopul
spune martorul cu greu,
nimeni nu urma credința,
nimeni, Doamne, numai eu.

Și-acum vine-o acuzată.
– Tu, de ce nu M-ai primit ?
– N-aveam timp. Aveam atîția
de cusut, de îngrijit.

– Tu, Tabita, pe cîți oare
îngrijeai ? – Parcă ... vreo doi ...
– Ba mai mulți ! Spun zeci de glasuri.
– Și pe noi ! – Ba și pe noi !

Vine-o altă acuzată.
– Tu ? – O, Doamne Preaslăvite,
Tu știi tot. Eram frumoasă
și învinsă de ispite.

– Spune ! strigă Salvatorul,
Tu, Maria din Magdal,
cum erai ? – Eram frumoasă
și, plutind pe-al lumii val,

sufletu-mi de șapte lanțuri
era prins și ferecat.
Dar eu am venit la Tine,
și Tu toate le-ai sfărmat !

– Tu ? Alt acuzat primește
fiorelnica-ntrebare.
– Doamne, eu stăteam cu casa
prea departe de-adunare.

Domnul face-un semn spre martori
– juriul marelui examen –
și se vede-un car deodată,
și din car coboară-un famen.

– Tu, spre Templul Meu, de unde
te porneai cînd te chemam ?
– Eu, din Africa, Stăpîne,
din Etiopia veneam !...

Se rostește iar sentința.
Este-adus alt acuzat.
- Doamne ... Tu chemai ... prostimea ...
Eu eram un învățat.

Domnu-alege-acum un martor.
(Unul singur e de-ajuns).
– Luca, ce-ai fost tu în lume ?
– Doctor ! martoru-a răspuns.

Domnul judecă-nainte.
Vine-un prinț de mare neam.
– Tu ? De ce-ai respins credința ?
– Eram rege ! Nu puteam ...

Şi ca martor o femeie:
– Tu, Estera cea frumoasă,
cînd riscai slujind credinţa
ce erai ? – Împărăteasă !...

Acuzatul se retrage.
Următorul la-ntrebare
e un avocat cu vază
– Doamne, cer o amînare !

Incidentul se respinge.
Vine-un mare proprietar.
– Doamne, vreau să vin cu martori
şi cu probe la dosar.

Vreau un avocat de seamă.
Dau oricît ! Să fie-adus !
– Prea tîrziu ! răspunde Domnul.
Pîn-acum să ţi-l fi pus !

Voi, copii, întreabă Domnul,
avocat v-aţi pus sau nu ?
Cine v-a fost avocatul ?
Şi răspunde norul : – Tu !

Domnul judecă-nainte.
Vine-un tînăr acuazat.
– Doamne, eu eram prea tînăr,
cînd din lume m-ai chemat.

– Ieremia, strigă Domnul,
– Eu ! răspunse el umil.
Cum erai cînd ți-am spus : vino !
– Eram, Doamne, un copil ...

Și, în rînd cu Ieremia,
vin din nourul cel sfînt :
Iosif cel frumos și tînăr,
de ispită neînfrînt.

Samuel, ce din pruncie
Domnul l-a împrumutat.
Iosua și Caleb ce-n țara
cea promisă au intrat.

David, cu o praștie-n mînă,
un copil cu păr bălai,
Iosia, băiețașul rege
credincios lui Adonai,

Daniel, școlar de frunte
ce-ntrecea orice haldeu,
și cei trei ce-au stat în flăcări
lîngă-un Fiu de Dumnezeu.

Vine dîrz Botezătorul,
ce pe Domnul prevestea,
vin copiii care-n templu
L-au primit cu Osana,

vine-apostolul iubirii,
tinerelul înțelept
ce și-a sprijinit, la cină,
tîmpla pe cerescul piept,

vin cei tineri ca o rouă,
cu podoabe sfinte-n zori,
vin cîntînd cîntare nouă
și cu glas și din viori ...

Acuzatul pleacă fruntea
și se-ntoarce lăcrimînd.
Domnul judecă-nainte.
Suflete vin rînd pe rînd ...

*

Și-acum tu, ce azi în Ceruri
încă n-ai apărător,
crezi tu că la judecată
vei sta tot nepăsător ?

Nu uita, umblînd în viață
din păcat în alt păcat,
că în ultima instanță
nu există avocat !

IEȘURUN

Primul Paște în istorie

Din pustie, cu nori de căpestre,
poposise noaptea pe Nil.
Nu vedeai nici o zare-n ferestre,
n-auzeai nici un glas de copil.

Dar în Gosen, toți fiii robiei,
Îmbrăcați și cu mijlocu-ncins,
cu toiege de bambus în mînă,
priveghiau sub opaițul aprins.

Fiecare familie roabă
era strînsă și gata de drum.
Și-i vedeai ospătîndu-se-n grabă
dintr-un miel cu arsură și scrum.

Undeva-ntr-o colibă, mezinul
întrebă cu glăscioru-i dulceag :
– Ce așteptăm cu lumina aprinsă ?
Și de ce ... e-atît sînge pe prag ?..

– O, copilule, tatăl răspunse,
noaptea asta e-un semn și-un hotar.
Căci un înger va trece prin țară
să ne scoată din vatra de jar.

Căci va face Cel sfînt judecată
pentru anii de lacrimi și chin,
pentru plînsul din Pitom și Ramses,
pentru pruncii uciși în cămin.

– Dar de ce, întrebă o copilă,
dar de ce oare Moise ne-a spus
să stropim orice ușă cu sînge
pe ușiori și pe pragul de sus ?

– Acest semn e pecetea Salvării.
Cei ce stau sub pecete nu mor.
Însă toți cei ce fug de sub sînge
nu mai au alt secret salvator.

Miezul nopții e-aproape. Fiți gata !
unde sîngele stă pe ușori,
judecata va trece în pace,
nelovind nici părinți, nici feciori.

Iată, dar, de ce stăm împreună,
sub pecetea de stropi și șuviți.
Iar în zori, sub toiagul lui Moise,
vom ieși din Egipt dezrobiți !

Și de-odată, în mijlocul nopții,
peste-albastrele lumii cărări,
o strigare, un țipăt de groază
se-auzi din adînci depărtări.

Apoi altul zbucni mai aproape,
ca un bocet de mari dureri.
– Iată îngerul morții ! strigară
lîngă Nil militarii străjeri.

Străbătuți de un freamăt, părinții
își privesc toți copiii pe rînd.
Erau toți ? Miriam ... Abișua ...
Uț cel tare ... Nahamani cel blînd ...

Iată, unul, vai ... unul lipsește ...
Nestatornicul pui de lăstun !
Ieșurun ... nesătulul de joacă
unde-o fi ?.. cel mai drag ... Ieșurun ?

– Fiul meu ! strigă mama și-aleargă,
întrebînd prin colibe frățești.
– Fiul meu ! strigă tatăl în goană.
Ieșurun, Ieșurun, unde ești ?

Vine îngerul ... tot mai aproape ...
năvălind în colibi ca un leu.
– Ieșurun ! strigă tatăl pe uliți.
– Ieșurun ! strigă mama mereu.

Ah, în Gosen e pace adîncă
în colibele vechi, părintești.
Dar un strigăt se aude-n cetate :
– Ieșurun, fiul meu, unde ești ?

Nesătul de-amăgiri și de joacă ...
fiul meu, puiul meu de lăstun ...
unde ești ? vino repede-acasă !
fiul meu, puiul meu, Ieșurun ...

Și s-a dus judecata spre Deltă ...
Dar alt înger, mai plin de fiori,
va suna în curînd din trompetă.
"Iată Mirele ! Iată-L pe nori !"

Ah, în Gosen va fi bucurie
în căminele-ntregi părintești.
Dar din nou vor fi pași, va fi strigăt :
– Fiul meu ! Puiul meu ! Unde ești ?

Vino iar sub pecetea de sînge !
Vino iar la Isus ... înapoi !
Dacă nu ești sub semnul Golgotei,
ce alt semn te va duce cu noi ?

În curînd va fi clipa răpirii,
clipa scrisă-n Cuvîntul străbun.
Dacă nu ești sub semnul iubirii,
înapoi ... la Isus ... Ieșurun ...

PE CÎND ERAM FLĂMÎNZI

Pe cînd eram flămînzi şi goi
Tu viaţa Ta ai dat pentru noi.
Iar cînd din giulgiu Te-ai înălţat,
şi noi cu Tine-am înviat !

Orice nădejde pe-acest pămînt
erau cu Tine puse-n mormînt.
Dar cînd prin stîncă Te-ai arătat
şi noi cu Tine-am înviat !

De-atunci din zări în zări străbaţi
şi blînd la uşa inimii baţi.
Mulţi nu deschid, mulţi Te-au alungat.
Doar noi cu Tine-am înviat !

Izvorul Tău de sînge sfînt
să spele-ntregul nost' veşmînt.
Să vadă lumea cu-adevărat
că noi cu Tine-am înviat !

ISUS TE CHEAMĂ

prelucrare după C.B. McAfea

Isus te cheamă, vin' la El,
vino la pieptul Său.
Nu-i nicăieri alt scut la fel
cum e la pieptul Său.

Alungă orice teamă
ce-ntunecă gîndul tău.
Isus mereu te cheamă,
vino la pieptul Său.

Isus te cheamă, vin' la El,
vino la pieptul Său.
Veşmînt de har şi scump inel
primeşti la pieptul Său.

Isus e Pîinea vie,
calea spre Dumnezeu.
Isus e veşnicie,
vino la pieptul Său !

Isus te cheamă, vin' la El
Vino la pieptul Său.
Aleargă-n zbor de porumbel
şi vin' la pieptul Său.

Isus cel sfînt ţi-e frate.
Te smulge din orice rău.
Isus e libertate !
Vino la pieptul Său !

Isus te cheamă, vin' la El,
vino la pieptul Lui.
Nu-i nicăieri alt scut la fel
cum e la pieptul Lui.

O, vino fără teamă,
înfrîngerea ta să-i spui.
Isus mereu te cheamă,
vino la pieptul Lui !

Isus te cheamă, vin' la El,
vino la pieptul Lui.
Veşmînt de har şi scump inel
primeşti la pieptul Lui.

Ce rău mereu se zbate
să puie-un lanţ oricui.
Isus e libertate !
Vino la pieptul Lui !

Isus te cheamă, vin' la el,
vino la pieptul Lui.
El cheamă-n turmă orice miel
şi-l ia la pieptul Lui.

Păcatul e-o robie
cum alta pe lume nu-i.
Isus e veşnicie !
Vino la pieptul Lui !

SPALĂ-MĂ

Spală-mi, Doamne, gîndul,
spală-mi, Doamne, viaţa,
Vreau să fiu curat
şi plăcut în faţa Ta.
Numai Tu urci zorii
şi împrăştii ceaţa
Numai Tu-mi eşti scutul
şi răsplata mea !

Spală-mi, Doamne, gîndul,
spală-mi, Doamne, viaţa
Ia din mintea mea
orice sfat al celor răi.
Vreau să stau cu Tine,
Să-Ţi ascult povaţa
Vreau să pot privi mereu
în ochii Tăi !

Spală-mi, Doamne, gîndul,
spală-mi, Doamne, viaţa,
cînd troiene reci
fac să-mi pară clipa grea

Adu primăvara
ce topește gheața,
Să văd iarăși ghiocei
în calea mea !

ȘARPELE DE ARAMĂ

Străvechii pribegi în pustie,
de vipere-aprinse mușcați,
priveau la un șarpe de-aramă
și-ndată erau vindecați.

Nu priveau doar un șarpe,
doar trupul pe bîrnă prelins,
ci priveau un vrăjmaș care piere,
un vrăjmaș țintuit și învins.

Trecură ani mulți peste lume
și-apoi într-o zi s-au luptat
vrăjmașul cu solzi de jăratic,
și Mielul cel blînd și curat.

Greu cei doi se luptară,
un înger și-un negru titan,
și iată, lovit a fost Mielul,
dar înfrînt n-a fost El, ci Satan.

Aceasta e taina cea mare,
a vechiului șarpe străpuns.
Vestind de pe-atunci biruința
ce viața din moarte ne-a smuls.

Azi, cînd șerpi de păcate,
ne toarnă în suflet venin,
noi privim biruința Iubirii
și suntem izbăviți pe deplin.

AM AUZIT ...

Am auzit pe mulți spunînd :
"Isus nu sfarămă zăvorul.
El bate însă-ncet și blînd,
dar tu deschizi, nu Salvatorul !"

Odată însă-n viața mea,
Isus vîrînd prin ușă mîna,
mi-a zis : "Eu, totuși, pot intra,
căci Eu sînt Domnul, tu țărîna !"

Dar n-a intrat. Și-am plîns cu-amar,
ne-nțelegînd : de ce nu vine ?
Dar El n-a vrut ca un tîlhar
să tragă fierul pus de mine ...

Cînd l-am deschis, era tîrziu.
El dispăruse-n umbra serii.
Orașu-ntreg părea pustiu.
Și m-au lovit pe drum străjerii.

Abia în zori ne-am întîlnit
în Ghetsimani, pe o cărare ...
El, cel nemărginit,
iar eu... țărîna cu zăvoare ...

O, frate drag, Isus e blînd,
El stă la ușa ta și bate.
El poate s-o sfărîme-oricînd.
Dar dragostea din El ... nu poate ...

ÎMPĂRĂȚIA COPIILOR

CE FRUMOASĂ ...

Ce frumoasă e copilăria
şi ce calde amintiri rămîn
cînd se strîng copiii să citească
despre Pruncul cel născut pe fîn !

Ce frumos e să asculţi Cuvîntul
cum vegheau păstorii-ntr-un ungher
şi cum îngeri albi au dat de veste
despre Fiul cel venit din Cer !

Ce frumos e să asculţi cum magii
urmăreau o stea ca un fluid
şi cum ea, în fruntea caravanei,
îi duce spre satul lui David !

Ce plăcute-s cîntecele sfinte
ce mereu în inimi stăruiesc.
"Steaua sus răsare ..." "O, ce veste ..."
"Stea curată ..." "Îngerii vestesc ..."

Ce frumoasă e copilăria
şi ce fericit te simţi mereu
cînd pricepi că ai un rost în lume
şi că ai în Cer un Dumnezeu !

E DIMINEAȚĂ

E dimineață ...
Isuse blînd,
spre Cer se-nalță
întîiul gînd.

Cu prima rază
te regăsesc.
Te știu de pază
și-ți mulțumesc.

E dimineață !
Iubit Isus,
somnul mă-nvață
să fiu supus.

Și iar sub soare
cînd mă trezesc,
mă uit în zare
și-ți mulțumesc.

Și-odată-n viață
mă voi trezi
privind în față
eterna zi ...

Salvat prin cruce
prin har ceresc,
Isuse dulce,
îți mulțumesc !

EU SUNT UN PRUNC

Eu sunt un prunc legănat la sîn.
Cuvinte-alese nu știu să-ngîn.
Dar Tatăl meu e-a tot Stăpîn.
Pe brațele lui
rămîn.

Nimic în lume eu n-am adus.
Nimic din lume nu am de dus.
Dar am de toate-acolo sus.
Slăvit fie în veci
Isus !

Atît aș vrea: mîna lui s-o țin.
Să spun oricui harul său divin.
Să fiu un pom de roade plin.
Atît mi-e de-ajuns.
Amin.

ALTCEVA

Bine e cînd noaptea trece,
să te scoli de-odată drept,
să te speli cu apă rece
şi pe faţă şi pe piept.
Ce plăcută-i faţa ta
Cînd e albă ca o stea.
Dar mai este încă altceva ...

E frumos întotdeauna
să te poţi purta curat,
cu pantofi lucind ca luna
şi vestonul nepătat.
E frumos să poţi avea
o cămaşă ca o nea.
Dar mai este încă altceva ...

În zadar ţi-e albă faţa,
în zadar te porţi curat,
dacă nu-i spălată viaţa,
dacă sufletu-i pătat.
Însă cine va spăla
gîndul tău şi viaţa ta ?
Numai cel străpuns pe Golgota !

DA ŞI NU

Da şi nu,
nu şi da
nu se pot înmănunchea.
Nu poţi fi
cum vrei tu;
nu poţi fi şi *da* şi *nu* !

Cînd iubirea spune: hai !
Lenea-ţi porunceşte: stai !
Cînd Isus vrea să lucrezi,
lenea-ţi spune să mai şezi.

Bun şi rău,
rău şi bun
cînd se-adună, se răpun.
Nu poţi da
braţul tău
Celui bun
şi celui rău.

Cerul vrea copii cuminţi
însă lumea vrea să minţi.
Domnul vrea să fii în har,
iar Satan să fii murdar ...

Iad şi Rai.
Rai şi Iad
n-au acelaşi drum şi vad.
Pe Isus
dacă-L ai,
scapi de Iad şi intri-n Rai.

Dacă-L ai pe Domnu-n gînd,
nu poţi fi şi rău şi blînd.
Dacă-i dai iubirea ta,
spune-i totdeauna *da* !

GRĂJDARUL

S-a găsit un biet grăjdar,
fără pernă, fără pat,
care de-al măicuții-amar
tare mult s-a-nduioșat.
– Du-te fiică, în dureri,
pe culcușul meu de fîn.
Eu pe prispă-n privegheri,
cu tot Ceru-am să rămîn ...

Sub noianul de cobalt
a vegheat grăjdarul blînd.
Și-a văzut pe-un nor înalt
oaste albă coborînd.
Și de-atunci în pieptul lui
s-a născut un prunc bălai.
Iar tîrziu din văi silhui
l-au dus îngeri albi în Rai.

Dar tu, suflet înnoptat,
cu blăniță sau cojoc,
n-ai în casa ta un pat ?
n-ai în inimă un loc ?

n-ai în suflet un ungher,
un culcuş în ceasul greu,
ca din nou venind din Cer,
să se nască Dumnezeu ?

CLING, CLING, CLING !

Cling, cling, cling !
– Cine vine
pe coline ?
– Noi suntem, cinstit găzdaş !
Căutăm un copilaş.
– Dar ce-aduceţi voi ca dar ?
– Trei ieduţi ...
Trei ieduţi şi-un miel sugar ...
cling, cling, cling !

Boc, boc, boc !
– Cine-adastă
la fereastră ?
– Noi suntem, iubit găzdaş !
Căutăm un copilaş.
– Şi ce dar o să-l mîngîie ?
– Aur scump ...
Aur, smirnă şi tămîie ...
boc, boc, boc !

Bum, bum, bum !
– Cine bate
ca-n cetate ?
– Noi suntem, bătrîn găzdaş.
Căutăm un copilaş.

– Dar ce-aduceți ca prinos ?
Săbii lungi ...
– Săbii lungi cu vîrf tăios !

Osana !
– Cine cîntă-n
noaptea sfîntă ?
– Noi, cei mici, cu fluieraș,
căutînd un copilaș ...
– Dar ce daruri i-ați adus?
Tot ce-avem ...
Tot ce-avem e-al lui Isus !...
Osana !...

PRUNCUŞOR

Pruncuşor cu dulce somn
ai fost Tu, al vieţii Domn,
chip senin
ca un crin,
Salvator divin !

Ieslea mică ţi-a fost pat,
staulul ţi-a fost palat,
iar făclii,
stele mii,
cîte Tu le ştii.

Îngerul s-a arătat
şi păstorii Te-au aflat
printre miei
mititei,
cel mai blînd din ei ...

Steaua cînd a răsărit,
după dînsa au pornit
cei trei crai
cu alai,
zîmbet să le dai.

Azi și noi ne bucurăm
și pe toți înștiințăm
că Isus
ne-a adus
dragostea de sus !

CLOPOTELE

I-auzi clopotele bat ...
bam-bam, bim, bim-bim ...
pe sub Cerul luminat ...
Cerul luminat ...
Nu simţi oare,
frăţioare
un fior de sărbătoare ?
I-auzi, clopotele bat ...
bim-bim-bam ... bim, bim, bam ...

Hei, bătrîne clopotar ...
bam-bam, bim, bim, bam
ai tu oare-n suflet har ?
ai tu oare har ?
Înţelegi tu vestea bună
ce din zări în zări răsună ?
I-auzi, clopotele bat ...
bim, bim, bam, bim, bim, bam.

Ele spun adevărat ...
bam, bam, bim , bim, bam.
că Hristos a înviat,
da, a înviat !

Dar tu oare,
clopotare,
I-ai cerut să-ţi dea iertare ?
I-auzi, clopotele bat ...
bim, bim, bam, bim, bim, bam.

Bate-n Ceruri cineva ...
bam, bam, bim, bim, bam.
Să-i deschidem inima,
toată inima.
El oricui iertare cere
îi aduce înviere.
I-auzi, clopotele bat.
bim, bim, bam, bim, bim, bam.

DOMN, DOMN SĂ-NĂLŢĂM !

Am pornit să colindăm,
pe la geamuri să cîntăm,
să cîntăm cu bucurie,
îngerii cu noi să fie !

Am pornit să dăm de veste
c-a venit un Prunc în iesle.
A venit pe iarbă rece
ca pe oameni să-i încerce.

A venit pe sub şindrilă
ca să vadă cui i-e milă.
A venit pe buruiană
ca să vadă cine-L cheamă.

Cine-L cheamă în ogradă
capătă la toate roadă.
Cine-L cheamă în pridvor
capătă un Salvator.

Cine-L ia la el în casă
are-o viaţă luminoasă.
Cine-L ia la el în piept
are-un cuget înţelept.

La poarta Sionului
sta-va Fiul omului,
să primească fericit
pe cei care L-au primit.

Să ne-mbrace-n haine noi
cum L-am îmbrăcat şi noi
Să ne-mbrace-n strai curat
cum şi noi L-am îmbrăcat.

Să ne ia cu El în casă
cum şi noi L-am pus la masă.
Să ne dăruie bucate
cum şi noi I-am dat de toate.

Floricică de sulfină,
să ne dea Isus lumină,
să ne scrie-n cartea Lui
cu pecetea Mielului !

Mielul cel din Betleem
să ne facă să veghem !
Mielul cel de pe Calvar
să ne dea Edenu-n dar !

CLOPOȚEI

Cling-cling, clopoței ...
Zboară îngeri printre miei,
îngeri printre miei ...
De sus, ca un nor,
vin oștiri de Duh în zbor
vin să spună
vestea bună,
vestea unui Salvator,
vestea unui Salvator ...

Cling-cling, clopoței ...
Doamne, Pruncul printre miei,
pruncul printre miei ...
Prin ce nalt mister
a venit la noi din Cer
în pustie
și-n urgie
unde toate plîng și pier,
unde toate plîng și pier ...

Cling-cling, clopoței ...
Doamne, Mielul printre miei.
Prunc sfînt, Prunc bălai,
unde-i Pruncul tău din Rai ?

Unde-s oare
crinii-n floare ?
Unde-i slava ce-o aveai ?
Unde-i slava ce-o aveai ?

Cling-cling, clopoței ...
Bate vîntul printre miei,
vîntul printre miei.
Cu reci fulgi de nea,
bate vînt din lumea rea.
Și-n omături
cresc alături
brazii pentru crucea grea,
brazii pentru crucea grea ...

Cling-cling, clopoței ...
Cîntă-n noapte băieței,
cîntă băieței.
Din Cer, singurel,
A venit Emanuel
să ne-adune
din genune,
să ne ducă-n Rai la El,
să ne ducă-n Rai la El ...

O, CE BRAD FRUMOS!

O, brad frumos, o brad frumos
cu cetină tot verde,
tu eşti copacul credincios
ce frunza-n veci nu-şi pierde.

O, brad frumos, o brad frumos
crescut pe culmi bătrîne,
ca tine omul credincios
neschimbător rămîne.

O, brad frumos, o brad frumos
din piatră grea şi-adîncă,
la fel creştinul credincios
stă neclintit pe stîncă.

O, brad frumos, o brad frumos
crescut mereu spre soare,
la fel spre Cerul luminos
privim şi noi în zare.

O, brad frumos, o brad frumos
cu dulci sclipiri de aur,
tu an de an ne aminteşti
de Pruncul sfînt din staul!

DE-AŞ FI FOST

De-aş fi fost în noaptea sfîntă
un mieluţ cu gînd supus,
aş fi stat s-aud cum cîntă,
cum oştirile-ţi cuvîntă,
Ţie, dragul meu Isus.

Aş fi rupt trei albăstrele,
ca în iesle să le-nfig,
Doamne, să te joci cu ele,
ca să uiţi că vii din stele,
ca să uiţi de vînt şi frig.

Aş fi stat peste ţăpuşe
de răcoare să te cruţ
şi-aş fi pus pe picioruşe,
şi pe păru-n ineluşe
tîmpla caldă de mieluţ.

ÎNTR-O IESLE

Într-o iesle cu sulfine,
Te-ai născut cîndva umil
și ai fost și Tu copil,
ca și mine ...

Dar acum, din slăvi nespuse,
ochii Tăi cu drag privesc
și Te temi să nu greșesc,
cînd îți spun și eu : Isuse,
Te iubesc.

NU MĂ SATUR...

Nu mă satur să privesc
florile cîte-nfloresc.
Nu mă satur pînă mor
să mă mir de taina lor.

Nu mă satur să mîngîi
floarea dragostei dintîi,
lăcrimioarele sclipind,
nuferii pe-oglinzi de-argint.

Nu mă satur cînd răsar
îngeri albi, cu-aripi de har,
nevăzuți și ne-nțeleși,
peste ramuri de cireși.

Nu mă satur între crini,
între cupe de lumini
răsărite prin Cuvînt
dintr-un bulgăr de pămînt.

Nu mă satur să privesc
florile cîte-nfloresc,
să privesc și să sărut
mîna care le-a făcut,

mîna ce le-a presărat
peste-o lume de păcat,
peste-o lume de noroi,
pentru tine, pentru noi.

DACĂ VREI ...

Dacă vrei să ţi s-arate
îngeri albi, strălucitori,
vino să-ngenunchi la rugă
lîngă oi, lîngă păstori ...

Dacă vrei să vezi aievea
stele sfinte şi minuni
vino să-nsoţeşti pe cale,
ca un mag, pe magii buni ...

Dacă vrei să afli taina
dragostei fără hotar,
vino să privim în staul
şi, din staul, la Calvar ...

ASCULTAȚI O ÎNTREBARE

Luca 1, 7-8

Ascultați o întrebare,
întrebare minunată :
"Care floare dacă-nfloare
nu mai piere niciodată ?"
Întrebarea nu e grea,
o cunoaște toată firea.
Floarea care-n veci nu piere e *Iubirea*.

Ascultați o întrebare,
întrebare-naintată :
"Care soare cînd răsare
nu apune niciodată ?"
Întrebarea nu e grea
căci ne-ajută profeția.
Soarele ce nu apune e *Mesia*.

Ascultați o întrebare :
întrebare mai ciudată :
"Cine-i Miel duios și dulce
dar și Leu cu chip de piatră ?"
Întrebarea nu e grea.
Azi *Isus* pe mulți îi iartă,
dar ceilalți vor sta sub aspră
judecată.

Ascultați o întrebare,
întrebare-nduioșată :
"Cine-i Crin frumos și tainic
dar și Vierme totodată ?"
Întrebarea nu e grea.
Azi Isus e-o Stea curată.
Dar pe cruce-a fost o Jertfă-nsîngerată.

DULCE-I LUMEA DIN POVESTE

Dulce-i lumea din poveste,
puiul tatei, pui,
cu pitici, cu zmei pe creste,
puiul tatei, pui,
cu cuptorul din răscruce,
cu căsuți din turtă dulce ...
Dulce-i basmul fermecat,
cînd vrea mama să te culce ...
Însă nu-i adevărat !

Dulce-i lumea cea de joacă,
puiul tatei, pui,
cînd alergi cu coif și teacă,
puiul tatei, pui,
cînd hangerul tău doboară
lei de fîn legați cu sfoară ...
Dulce-i jocu-naripat !
E-un roman de foc și pară !
Însă nu-i adevărat !

Numai viața de credință,
puiul tatei, pui,
e un vis ce ia ființă,
puiul tatei, pui.

E un basm, dar nu-i minciună.
E un vis, o veste bună.
O, ce vis ! Dar nu visat !
E un vis trăit și veșnic.
Și frumos, și-adevărat !

VRĂBIUȚA

Vrăbiuța,
țup - țup - țup
ce micuță e la trup !

Dar ea știe
că pe glie
nu e bine să-ntîrzie ...
Cum înjgheabă
cîte-o boabă,
zboară cît mai sus degrabă !

Tot așa,
tot așa,
zbori și tu spre Cer, ca ea !

Vrăbiuța
cip - cip - cip !
strînge fulgi de prin nisip.

Ea, sprințară,
îi măsoară
și la cuib îndată zboară.

Ca să-i pună
împreună,
să-i fie căsuța bună.

Tot așa,
tot așa,
strînge-n Cer și tu ca ea !

Vrăbiuța
din zăvoi
ea și iarna-i tot la noi.

Rîndunica,
mititica,
de zăpadă o ia frica.

Ea, drăguța,
dă fuguța ...
și rămîne ... vrăbiuța.

Tot așa,
tot așa,
cu Isus rămîi ca ea !

LICURICI

Licurici, gîze mici
cu văpaie sub tunici,
de la cine-aveţi lumină,
fără bec, fără uzină ?
De la cine-aveţi neon,
fără tub, fără buton ?
Licurici, licurici !

Licurici, gîze mici,
pui de stele prin urzici ;
Dumnezeu v-a dat din zare
candele cu aripioare ;
Dumnezeu v-a dat din Cer
lampioane de străjer,
licurici, licurici !

Licurici, gîze mici !...
Fă-ne Doamne licurici.
Ca şi noi să fim lanterne
pe cărările eterne,
ca şi noi să fim lumini
pe cărările cu spini,
licurici, licurici !

ZUM, ZUM...

De-aş avea în mînă o chitară,
o chitară, zum, zum.
Aş cînta din zori şi pînă-n seară.
Cui ? Lui Isus, lui Isus.

Dac-aş fi eu vîntul ce adie,
ce adie, zum, zum
Aş cînta cu drag o melodie.
Cui ? Lui Isus, lui Isus.

Dac-aş fi şi eu o albiniţă,
albiniţă, zum, zum.
Aş cînta zburînd pe-o garofiţă.
Cui ? Lui Isus, lui Isus.

Sus în Cer ne-aşteaptă o comoară,
zum, zum !
Şi-am să cînt acolo din chitară,
Cui ? Lui Isus, lui Isus !

PRIMĂVARĂ

Primăvară, primăvară,
zîmbet binecuvîntat,
peste crengi așterne iară
dulcea florilor povară
și adu din nou în țară
cîntătoare călătoare,
psalmi să-nalțe iar în soare
lui ISUS cel înviat !

Crinilor neprihănirii
fă-le argintul mai curat !
Cheamă îngerii iubirii
să-și reverse trandafirii
peste-ntreg cuprinsul firii
și coboară, primăvară,
să vestești în lume iară
pe Isus cel înviat.

NANI-NANI-NA

Nani-nani-na,
puișor de stea ...

Ia cu Tine-n gînd
chipul mamei blînd.
Ia cu tine-n vis
floare de cais.
Ia cu tine-n gene
păsări din poiene.
Ia cu tine-n pleoape
legănări de ape ...

Lîngă patul tău
va veghea mereu, mereu,
mămicuța ta
și Dumnezeu ...

Nani-nani-na
puișor de stea ...

Ia cu tine-n somn
dulce glas de corn.
Ia cu tine-n joc
snopi de busuioc.

Ia cu tine fluturi
de pe flori și cînturi.
Ia cu tine stele
să petreci cu ele.

Lîngă patul tău
va veghea mereu, mereu,
măicuța ta
și Dumnezeu.

JOS PE VALEA CU MĂLINI

Jos pe valea cu mălini
am găsit un miel în spini,
am găsit un miel sugar
prins în gheare de-un tufar.

Meee ... meee ...
"De ce plîngi, mieluţule ?"

"Cum să tac şi să nu plîng,
dacă spinii rău mă frîng ?
Cum să n-am fiori în trup
dacă simt miros de lup ?

Meee ... meee ...
Cum să nu plîng, unchiule ?"

Şi plîngea mieluţu-n spini
cu ochi mari de lacrimi plini.
Iar de sus venea urlînd
glas amar de lup flămînd.

Uuuu ... uuu ...
Iaca vin ... acu, acu ...

Numai pîn-la trei cît numeri,
am pus mielul sus pe umeri.
Iar la stînga cu ocoale
ne-a ieșit o oaie-n cale ...
Meee ... meee ...
Lîngă mama bine e !

Tu, copil de om creștin,
nu-nnopta pe cîmp străin.
Nu cumva să plîngi cu-amar
ca mielușul din tufar.

Vaaai ... vaaai ...
Rău e să te pierzi de Rai !

NANI CU MAMA

Nani cu mama,
pui mic de floare.
Cîntec de îngeri
spre noi să zboare.

Să vină Voievodul
cel sfînt și dulce,
în taină, pe brațe,
un pui să-l culce.

Amin, amin.

Nani cu mama,
să crești în pace.
Îngerii de pază
un zid vor face.

Cu scuturi și suliți
de foc și pară,
veghea-vor cu grijă
o inimioară ...

Amin, amin.

Nani cu mama,
copil de soare.
Viaţa să-ţi fie
biruitoare.

Şi-n ţara eternă
cea veci măiastră,
unită să fie
cărarea noastră !

Amin, amin.

CINE POATE ?

Cine poate-n pumni să frîngă
toate florile de-april ?
Cine poate-n sîn să strîngă
nuferii cu mîna stîngă
şi cu dreapta lui să-nfrîngă
orice cîntec, orice tril ?

"Eu !, răspunde de departe
iarna, aducînd fiori.
Eu pun vînturi să mă poarte
şi las crengile deşarte,
aşternînd îngheţ şi moarte
peste cîntec, peste flori !"

"Da, răspunde primăvara,
dar cu mine iar răsar !
Macii iar şi-aprind comoara,
iar se-aude-un greier seara."

Tot aşa, uitînd povara,
şi Credinţa cîntă iar ...

COCOŞUL

Cocoşul, fire entuziastă
(al nostru, ca şi strămoşu-i gal),
artist din pinteni pînă la creastă,
alcătuise un cor conjugal.
Veneau prieteni la mici serate
şi din pădure cîte-un expert.
Dar, într-o seară,
pe neaşteptate,
cu nări zvîcnite şi gîdilate,
veni şi porcul la un concert.
Îl invitară în fund, pe paie.
În întuneric abia-l vedeai.
Se ... nimerise lîng-o tigaie.
Şi în tigaie era ... mălai.

Iar dirijorul,
cu măiestrie,
bătu din aripi, păru pierdut
în largi efluvii de simfonie.
Sfîrşind,
se-ntoarse şi vru să ştie
noului oaspe cum i-a plăcut.

– De ... zise porcul zîmbind cu teamă
lîngă tigaie, cu rîtu-n jos.
De ... cam schematic ...
cam fără zeamă ...
Dar, totuşi, totuşi ... a fost gustos.

TELEFONUL

Ce telefon frumos am eu,
ca dar de la Isus !
Sunt două mîini şi gîndul meu
ce le înalţ în sus.

Alo ! Alo ! şoptesc uşor
şi-n inimă aştept.
Alo ! Alo ! Şi vine-n zbor
un cald fior în piept ...

Ţing-ţing-ţing ! Ce telefon !
Alo ! Aici sunt eu ...
Ţing-ţing-ţing ! răsună-n Cer.
Şi-L simt pe Dumnezeu ...

Întîi şi-ntîi eu spun aşa:
O, Doamne, fii slăvit !
Apoi vorbim de viaţa mea
şi n-ascund ce-am greşit.

C-am spart un geam, că m-am certat,
eu toate-n şir le spun.
—Te rog, mă ierţi ? ... Sunt vinovat ...
—Te iert, dar fii mai bun !

Ţing-ţing-ţing ! Ce telefon !
Alo ! Aici sunt eu ...
Vă rog ... permiteţi ... un moment ...
vorbesc cu Dumnezeu !...

Odată un copil spunea
că nu-i nimica sus.
Şi niciodată nu venea
la casa lui Isus.

Atunci i-am spus lui Dumnezeu
să-i pună gînduri noi.
Şi-acum duminica pornim
la rugă amîndoi ...

Ţing-ţing-ţing ! Ce telefon !
Nu vreţi s-aveţi şi voi ?
Putem vorbi cu Dumnezeu
şi Dumnezeu cu noi !

SĂNIUȚA

Zboară, zboară săniuța
pe zăpada lină.
Dealu-ntreg și potecuța
de copii e plină.

Unii zboară ca săgeata,
alții-n joc se-adună.
Cu obrajii ca mușcata,
rîd cu voie bună.

De pe crengi de brad, poznașii
neaua-n drum o sfarmă.
Fug în codru iepurașii
speriați de larmă.

Vîntu-aleargă-n munți, pe coame,
sclipet alb să cearnă.
Cîte daruri ne-aduci, Doamne,
chiar și-n miez de iarnă.

FLUTURAŞI

Fluturaşi cu aripioare
peste albe flori coboară.
Mii de păsări cîntătoare
urcă psalmi de primăvară.

Pentru-atîtea daruri, Doamne,
pentru viaţa ce-o trăim,
pentru cîntec, pentru soare,
pentru toate-ţi mulţumim !

Într-un nou veştmînt se-mbracă
unduioasele coline.
Din grădini şi din prisacă
vin pe vale nori de-albine.

Copilaşi în şiruri albe
ies în larguri să se joace,
să-mpletească flori în salbe
şi să-ţi cînte plini de pace.

ÎN ANII TĂI TINERI...

În anii tăi tineri, sub cer de-ametist,
cînd zorii de zi se-nalţă-ntre nori,
o, cît de bine-i să-I dărui lui Crist
întîiul tău ceas din zori !

În anii tăi tineri, uitînd ce e trist,
cînd totul e-un zbor, un licăr de stea,
o, cît de bine-i să-I dărui lui Crist
Cu drag primăvara ta !

În anii tăi tineri, cu-avînt de psalmist,
cînd plin eşti de jar, de sfinte văpăi,
o, cît de bine-i să-I dărui lui Crist
tot dorul, toţi anii tăi !

CUPRINS

PORUMBIŢE ALBE

Vorbeşte, Doamne... /13
Porumbiţe albe /14
Nimic nu sunt /15
De cînd Îl iubesc pe Isus /17
O, Doamne, văd ! /19
Piramida /21
An de an /24
Tu n-ai nimic /26
Dacă două mîini rebele /27
Veniţi popoare ! /29
Tot mai frumos /31
Cînd inima... /33
Tu ne-ai adus /34
Să nu mă bucur ? /36
Simone /38
Sunt un bulgăr de nimic /39
Iubirea noastră-i mai frumoasă /41
Mîinile Tale /43
Prima bucurie /45
De mila celor care pier... /47
Ce-i viaţa ta ? /49
Clipe de cercetare... /51
Din zi în zi... /53
Ceasul vieţii /54
Ascultă /56
Lipeşte-mi, Doamne, sufletul... /60
Ce-ngustă e calea... /61

Ce bine mă simt... /63
Păstrează /64
Ai ostenit /66
Acum eliberează, Doamne... /67
Împărate, cînd mi-adun... /69
Eu sînt Iosif... /71
Frumos e crinul... /75
Ţi-aduci aminte, mamă... /77
Un copil /80
Ionatan şi David /82
Mă iubeşti ? /83
Am găsit o floare ruptă... /85
Dacă nu aş fi... /87
Era o seară de Nisan... /88
Ezechia /91
Messina /93
Frunze /96
Te văd mereu /98
Iubirea ta... /100
Dar sus la Golgota... /101
Pe calea strîmtă /103
O, parcă-i prea frumos... /104
Va reveni /105
Un vîrf de lance /107
Cînd răsare prima stea /108
Vasul cu mir /109
Maria Magdalena /111
I. Poemul /111
II. Străjerii /112
III. Caiafa /114
IV. Doi tineri /116
V. Giulgiul gol /117
VI. Rabuni /119
VII. Trăieşte /121

În tranşeul... /122
Icoanele mele... /124
Cît preţuieşte ? /126
Aşa ai vrut Tu /127
O, poate, mîine... /128
Inscripţii /130
A venit un om /131
Dacă trăiesc /133
Cînd trandafirii înfloresc /134
Ce noapte grea ! /136
Isus, luînd povara... /139
Din Cer, din locuri sfinte /141
Inelul /143
Se-aude pe uliţă /149
Scrisoare către Timotei /151
Ninge... /156
Magii de apoi /157
Cine eşti ? /160
Tu, Cel ce-ai făurit... /162
Tot mai frumos /163
Bătrîneţe, şcoală-naltă... /164
Ce şcoală-naltă /166
Reformatorul /168
Cum Tatăl meu /170
Galileea /171
Un cîntec doar... /173
Un cîntec nou /175

ZILE ŞI SĂRBĂTORI ÎN BETANIA

Să fii credincios /179
Calea, adevărul, viaţa /181
Şapte /182

E primăvară /187
De ziua ta /192
Mulțumim... /193
Cunosc un om... /198
Tu, cîntăreț plăcut /201
Un sfert de veac de căsnicie ! /203
Sora Ghenea... /206
Pentru Cristiana-Mihaela /210
La revedere, soră Alice... /213
Douăzeci de ani /216
Ce mîngîiere... /220
Vai de cei nepăsători... /223
Din Carpați /225
Cinstește pe frați /227
Mulțumire /228
Rugăciune de binecuvîntare /230
Azi e zi mare /233
Fiii lui Dumnezeu /237
Epitalam /243
Și-acum... /248
Floarea de mireasă /250
Urare /251
Drum bun ! /255
Tu ești iubirea din etern /259
Nu tăia din Cruce /261
Răsplata /266
Mărțișor /267
Să ne iubim /270
Într-un cătun /272
Primăvară, sol ceresc... /276
Aș privi... /278
Vai, fraților... /280
Să dăm mulțumire... /282
Haideți, frați ! /284

Noi avem... /286
Bun rămas ! /288
Naşterea lui Isus /294
Unde-i ? /296
Pe-un pătul... /298
Steaua vie /300
Ce drum ! /302
Spre Betleem /303
Dar tu ? /305
O, ce Prunc ciudat ! /306
Zbor alb /307
Pentru Pruncul Isus /309
De la iesle... /311
De-ai mai fi, Isuse... /313
Hristos a înviat /314
Strigăt /319
Dacă porţi... /321
În noaptea de-nviere /322
Tot mai mult /324
Biruinţa /326
La Cincizecime /328
Alfa /334

CUVINTE PENTRU ZACHEU

Omul /343
Cartea Vieţii /345
De ce-ai venit ? /348
O, cum aleargă un părinte... /353
A bătut la uşa ta... /355
Cît ai trăit... /357
Dac-o vrea Dumnezeu ! /359
Întoarce-te la Domnul /363

Lutierul /365
Pe un deal depărtat... /367
Ce n-ai da tu... /369
Zacheu /371
A cîta oară ? /373
Şi tu nu ştii... /375
Ca pîine a vieţii /377
Isus a fost în slavă /379
Mulţimi în sărbătoare /381
În marele palat /383
Judecata /386
Ieşurun /393
Pe cînd eram flămînzi /397
Isus te cheamă /398
Spală-mă /401
Şarpele de aramă /403
Am auzit... /405

ÎMPĂRĂŢIA COPIILOR

Ce frumoasă... /409
E dimineaţă /410
Eu sunt un Prunc /412
Altceva /413
Da şi nu /414
Grăjdarul /416
Cling, cling, cling ! /418
Pruncuşor /420
Clopotele /422
Domn, Domn să-nălţăm ! /424
Clopoţei /426
O, ce brad frumos ! /428
De-aş fi fost /429

Într-o iesle /430
Nu mă satur... /431
Dacă vrei... /433
Ascultați o întrebare... /434
Dulce-i lumea din poveste /436
Vrăbiuța /438
Licurici /440
Zum, zum... /441
Primăvară /442
Nani-nani-na /443
Jos pe valea cu mălini /445
Nani cu mama /447
Cine poate ? /449
Cocoșul /450
Telefonul /452
Săniuța /454
Fluturași /455
În anii tăi tineri /456